

Havfruerne ved Påskepynten

Fortsættelsen følger

1 – 2 – 3

en historie af Preben Hammer Jensen
2022

for når mange bække små
løber sammen i et vandløb
skal jeg ikke grave grøfter

1. Guldmus

- Det ender godt, siger professoren, det sørger vi for. Det kan godt være det virker lidt diffust i begyndelsen, men det samler sig. Det skal nok ende godt. Tro mig.

Han løfter blikket og kigger ud over tilhørerne. Et sted på anden række er der en, der rækker hånden op. Han nikker, og Miriam rejser sig. Det er som forventet, selvfølgelig er det hende. Søren og jeg har sat os på bageste række, men hun har da sat sig noget længere fremme.

- Har du et spørgsmål, siger professoren.
- Du mangler at definere, hvad du mener med ”det”, siger Miriam og ryster håret. Og hvad du mener med ”godt”. Og i høj grad osse hvad du mener med ”ender”.
- Det er nok mere en kommentar end et spørgsmål, siger professoren.

Det er Miriam, der har insisteret på at vi skal med til mødet. Hverken Søren eller jeg var kommet uden hendes opfordring. På en måde har hun nok bedt os om at komme og være tilskuere. Det er sådan hun er, og det er sådan vi kan lide hende. Hun sætter sig ned igen og følger ikke op på sit spørgsmål. Det er sådan den starter, vores sidste sommer.

Så rejser parykken sig op. Han er ikke en af vennerne, men vi ved hvem han er, større er byen heller ikke. Og parykken er en af de tydelige.

- Poulsen fra lokalavisen, siger han. Jeg har to spørgsmål til professoren.
- Nu er det et orienteringsmøde, siger professoren, ikke en pressekonference.
- Derfor må man vel godt stille spørgsmål ?
- Absolut.
- Første spørgsmål er: Hvorfor lige her i byen. Ville det ikke være mere naturligt, hvis instituttet lå i tilknytning til et universitet ? For eksempel det, du selv var ansat på.
- Det er et bevidst og meget velovervejet valg, siger professoren. Jeg er nemlig overbevist om at der ligger en masse uudnyttet viden om emnet i de små kystbyer. Og så er det her en af de mest indbydende.
- Hvordan indbydende ?
- Naturmæssigt først og fremmest. Kystlinjen her er meget varieret og byder på mange forskellige overgange mellem land og vand. Men i virkeligheden også kulturelt. Fiskeriet er stadigvæk levende her.
- Der er nu kun fritidsfiskere tilbage.
- Lige netop. Var det det andet spørgsmål ?

Det var det så ikke. Parykken fortsætter.

- Det andet spørgsmål er: Hvad har det så med havfruer at gøre. Forventer du at finde havfruer her i byen ?

Professoren griner. Nogle andre i salen griner med. Men om de griner af parykken eller professoren, kan vi ikke lige afgøre. Søren griner, jeg synes osse det er sjovt. Måske er det bare professorens smittende latter, der gør det, jeg ved det ikke.

- Det er først og fremmest et navn, siger professoren så. Men det er et velvalgt navn, The Mermaid Institute. Jeg forventer faktisk at møde en del havfruer her i byen. Metaforisk sagt, og af begge køn vel at mærke.
- Så havfruer er altså en metafor for os her i byen, siger parykken.

Det svarer professoren ikke på.

- Så vil jeg sige tak for fremmødet, siger han i stedet. Nu er vi i hvert fald flyttet her til byen, og så skal vi til at lære den og jer at kende. Der er sikkert en del af jer, jeg kommer til at tale mere med i den kommende tid.

Søren og jeg er nogle af de første der går. Det er da spændende, at der kommer nye tydelige folk til byen, og så er den ene af dem endda professor. Men mere ophidsende er det så heller ikke. Hvorfor Miriam nærmest tvang os til at komme, det kan vi ikke helt forstå.

- Men hun har garanteret en plan med det, siger Søren.
- Planen var vel bare at hun skulle optræde, siger jeg.

Vi går ud på fortovet foran biografen.

- Måske troede hun osse at han ville vise nogle film, siger Søren.
- Det stod der vel ikke noget om i annoncen.
- Men når det nu var i biografen.

Jeg kigger på plakaterne for de kommende film. Der er ingen af dem jeg er nødt til at se. Da jeg var yngre, havde det måske været noget. Men den slags film er jeg altså vokset fra.

- Måske er hun lige så skuffet som vi er, fortsætter Søren.
- Hvorfor er hun så ikke kommet ud endnu ?
- Måske står hun og snakker med nogen.
- Med professoren.
- Der var da osse andre derinde. Osse nogle vi kender.
- Skal vi ikke bare gå ud til pynten, siger jeg. Så må vi se om hun kommer derud.

-

Vi havde været nødt til at fortælle Miriam om pynten, da hun startede i vores klasse. Nu skal vi så til at fortælle nogle flere tilflyttere om den. Hvis man drejer til højre nede ved havnen, går man ud ad strandvejen, hvor sandstranden ligger til den ene side, og de dyre huse i byen ligger på den anden side. Det er den strand, alle fra byen går ned til, når de er nødt til at gå i vandet.

Søren og jeg og nu som regel osse Miriam plejer at gå til venstre i stedet for. Ud forbi parcelhusene og blokkene ud af byen. På et tidspunkt skal vi dreje lidt til højre ad en grusvej, og det sidste stykke går vi i kanten af en mark. Sådan kommer vi ud til pynten.

Her slår kysten et knæk, og der er klinger til begge sider. De fleste er gule, men på pynten gror der græs. Her har havet ikke gnavet så meget. Det er vist mest på grund af det stenrev, der går ud i vandet her. Her er der osse mange sten på stranden og

ude i vandet, og folk kommer her meget sjældent, og slet ikke for at gå i vandet. Men det gør vi, og stenene er flotte at se på, når man dykker.

Klinten er ikke høj. Det er nemt at komme ned over græsset her, og man kan osse sagtens klatre op igen. Det sted har været mit og Søren's sted siden vi gik i fjerde klasse. Af og til var der andre med, men for det meste er det kun os to. Det var først da Miriam startede i vores klasse midt i 1 G, hun osse kom med. Nu er det altid her vi mødes, hvis det ikke er i Miriam's lejlighed. Både Søren og jeg bor hjemme, så der er det ikke lige så godt. Og når vejret er til det, foretrækker vi pynten. Her er både Søren og jeg hjemme, i Miriam's lejlighed er det jo hos hende.

Vi plejer bare at sige pynten, men af og til kalder vi den Påskepynten, jeg ved ikke hvorfor. Måske er det noget Søren har hørt et sted, måske er det bare en af hans egne vittigheder. Men navnet er blevet hængende, og Miriam bruger det osse. Måske bruger hun det endda mere end os, men hun er jo heller ikke her fra byen.

Da vi var børn, byggede vi en slags primitive huler derude, så vi kunne sidde i en slags tørvejr, hvis det regnede. Eller sneede. Nu kommer vi der kun når det er tørvejr, hvis det begynder at regne, går vi hjem. Og efter Miriam er kommet med, er det næsten altid hjem til hende.

Nogle gange legede Søren og jeg at vi var en familie, at vi var kærester eller søskende. Og når man er søskende, kan man ikke være kærester, som Søren sagde dengang. Så nogle gange legede vi med lukkede øjne. Nu er Søren vist blevet lidt forelsket i Miriam, det er jeg måske osse på en måde. Det ødelægger ingenting.

Nu går vi ud til pynten og sætter os på hver sin sten og kigger ud over vandet. Der er noget godt ved det. Og det er vist noget af det, professoren snakkede om.

- Du ved godt at professoren er gift med en mand, siger Søren.

Det vidste jeg ikke.

- Gør det nogen forskel, siger jeg.

- Ikke for mig, siger Søren. Det kan ikke være derfor han er kedelig.

- Nej. Hvad skulle det have med det at gøre.

Vi sidder noget og glør uden at sige noget. Det er næsten som dengang vi sad i hulerne. Og så endeligt kommer Miriam.

- Det trak ud, siger Søren.

- Jeg snakkede med Max, siger hun.

- Hvem er Max, spørger jeg.

- Professoren, siger Miriam. Han hedder Max Carlson. Det stod osse i avisen.

- Nu du siger det, siger Søren.

- Og jeg har fået job på instituttet, fortsætter hun.

- Som hvad, spørger jeg.

- Skulle du ikke holde ferie først, siger Søren.

Men Miriam siger, at når nu vi er blevet studenter, så er det da på tide at komme videre. Hun troede bare hun skulle rejse efter et job, og så er det kommet her til hende.

- Skulle du ikke læse videre, spørger jeg.
- Det er godt med noget praktisk arbejde inden, svarer hun.
- Var professoren ikke sur over det du sagde under foredraget, spørger Søren.
- Tværtimod. Det tydede på intelligens, sagde han.

Miriam ser helt stolt ud.

- Jeg skal i hvert fald holde ferie, siger Søren. Inden jeg starter på noget som helst andet.
- Er I allerede mange ansatte, spørger jeg.
- Vi er vist kun Max og Anders og mig. Skal jeg prøve at få dig ind ?

Det siger hun udelukkende henvendt til mig. Søren vil jo holde fri, har han sagt.

- Hvem er Anders, spørger han.
- Det er hans mand. I ved godt han er gift med en mand, ikke ?

Jo det ved vi udmærket godt. Vi nikker bare.

- Hvornår skal du starte, spørger Søren.
- På mandag.

-

Da jeg kommer hjem, spørger mor om det har været et godt foredrag.

- Det ved jeg ikke rigtigt.
- Hørte du ikke efter ?
- Så godt jeg kunne. Jeg tror der kommer noget om det i avisen. Parykken var der og stillede spørgsmål.

Jeg går ind på mit værelse. Jeg skal ikke arbejde for den professor, det er jeg sikker på. Så kan det være lige meget, hvad han hedder. Der er et eller andet forkert ved ham, synes jeg. Det er ikke bare fordi han er kedelig. Men det var han altså. Og Miriam skal arbejde for ham. Hun synes endda det er spændende, det kunne vi se på hende.

Vi har jo snakket om at vi skulle have nogle hyggeaftener ved pynten i løbet af sommeren. Lidt øl eller hvidvin og noget bål. Og måske nogle ture ud og dykke under, som Søren sagde. Det ville i hvert fald være i orden med mig. Uanset om Miriam er med eller ej, jeg elsker osse at glide gennem vandet og se på stenene og de andre.

Hvis Miriam skal arbejde meget, vil det vel igen mest være mig og Søren ved pynten. Jeg skal i hvert fald osse holde ferie lige til september, jeg håber på at jeg kommer ind på psykologi. Ellers blir det på pædagog, og det starter vist allerede midt i august.

Mor har sagt, at jeg godt kunne tage et sommerjob igen i år. Jeg vil blive glad for pengene, siger hun. Og mor vil i hvert fald være glad for at have mig ude af huset i løbet af dagen. Det har hun ikke sagt, men det ved jeg at hun tænker. Jeg orker bare ikke et job lige nu.

Sidste år gjorde jeg rent og sådan ude på campingpladsen. Og stod i isboden derude. Det kan jeg ikke nu, jeg er fyldt atten. Og det var et lidt surt job. Jeg skulle møde tidligt de fleste dage, så når vi var ved pynten, var jeg nødt til at gå tidligt hjem. Både Søren og Miriam syntes vist jeg var kedelig dengang. Men i denne sommer er det Miriam, der skal til at være kedelig. Vil det så blive kedeligt for os andre to ?

Jeg skriver lige godnat til dem begge to. Søren svarer bare med et smil, Miriam svarer ikke. Måske har hun gang i noget andet, måske er hun bare løbet tør for strøm. Måske er hun bare faldet i søvn. Men hun var da ikke træt, da vi gik hjemad.

Jeg er ikke selv gået i seng, jeg ligger bare på sengen med tøjet på og ser en film. Jeg skal ikke tidligt op.

-

Jeg er alligevel faldet i søvn, for jeg vågner ved at mor råber udenfor døren.
- Klokken er over ni Guldmus, så jeg kører nu. Jeg låser efter mig.

Hun skal altså møde sent i dag. Jeg kan bare sove videre, hvis jeg vil. Det skulle hun lige vække mig og sige. Hun håbede måske på en morgen sammen, nu hun ikke skulle gå klokken syv som hun plejer. Jeg kender hende ret godt.

Jeg står op efter en halv time eller noget og spiser morgenmad. Kaffen er blevet lunken i den halvfulde termokande, og jeg gider ikke lave noget nyt. Jeg spiser en appelsin og et stykke knækbrød. Så går jeg ud på altanen og ryger en smøg. Mor er kørt, så vi behøver ikke snakke om det. Men hvis jeg ryger inde i lejligheden kan hun lugte det, lige meget hvor godt jeg lufter ud. Og reglen gælder osse mit værelse. Det kan godt være, det er mit værelse, men det er hendes lejlighed. Jeg bor hos hende, det er ikke hende, der bor hos mig. Det er hendes måde at sige det på.

Klokken er over tolv, inden jeg kommer i bad. Jeg når både at se på telefonen og endda noget fjernsyn. Der er ret kedeligt begge steder.

Jeg lukker altandøren, inden jeg går, og jeg låser yderdøren udefra. I Netto køber jeg tre liter hvidvin i en boks. Når vinen er drukket, kan man tage posen ud og puste den op. Så kan den bruges som hovedpude. Vi skal vel ikke sove ude ved pynten, men man kan jo aldrig vide. Jeg køber osse en pakke kiks med ingefærsmag, det skal være en sund smag. Jeg tror nok heller ikke på det, men det kan i hvert fald aldrig skade. Jeg er den første derude ved pynten.

Jeg sidder oppe på kanten og venter. Jeg har spist næsten halvdelen af kiksene inden Miriam kommer. Hun har osse en boks hvidvin med, den er magen til min.

- Det var vist ellers min tur, siger jeg.

- Det går nok, siger hun. Den kan holde sig i tre uger.

Så længe skal vi ikke være der i dag. Miriam skal osse på arbejde. Allerede på mandag. Og vi er nødt til at vente med vinen til Søren kommer, sådan er vi da. Men vi kan spise kiks og snakke, man må gerne krumme herude på pynten.

Et stykke til højre nedad stranden kommer en mand gående op af vandet. Sådan ser det i hvert fald ud. Måske er han svømmet ind mod stranden, uden vi har set det. Vi ser ham kun gå i land. Hans tøj lyser gult, måske er det eftermiddagssolen.

- Se ham der, siger jeg. Hvad foregår der lige der ?

- Jeg troede lige det var Søren, siger Miriam. Det kunne godt ligne ham at komme på den måde og sige bøh.

- Søren kender havbunden godt nok til at ramme lige på pynten, siger jeg.

Hvis det havde været en af hans jokes, så var han kommet op lige foran os og ikke halvtreds meter længere inde mod byen. Manden ligner heller ikke Søren det mindste, og han går ikke hen mod os. Han går den modsatte vej og forsvinder bag et andet skarpt hjørne i klinten.

- Det rager i hvert fald ikke os, siger Miriam.

- Han kom altså op på en underlig måde. Måske er det en havmand.

- Han var gul Guldmus. Havmænd er blå.

Sådan er hun, Miriam. Havmænd er blå, det kan ikke diskuteres.

- Du har aldrig set en havmand i virkeligheden. Måske er nogle af dem gule.

- Havmænd findes kun i tegnefilm. Og de er blå alle sammen.

Jeg rejser mig.

- Vi kan gå hen og se efter. Går du ikke med.

- Det er da for åndssvagt

- Jeg har ferie, og så må jeg godt være åndssvag.

Jeg kravler ned af klinten og begynder at gå, Miriam følger alligevel efter. Hun har vel ret i at den gule havmand ikke betyder noget for os, at det kan være helt lige meget, hvad han er for en. Men vi venter bare på Søren, og så er der vel tid til noget, der er lige meget. Lige så meget måske. Det er da sommerferie.

Da vi når forbi hjørnet, er manden forsvundet. Der er ligesom en hule i klinten, hvor vandet har taget en bid. Måske er han gået derind. Det ville passe til hans farve. Men da vi kommer tæt på, kan vi se at den hule kun er fyrre centimeter dyb for nedenunder, det blir endnu mindre højere oppe.

- Der er han i hvert fald ikke gået ind, siger Miriam.

- Hvor er han så ?

Hun peger på en trappe op på skrænten. Men den er et par hundrede meter længere væk. Vi kender den godt, der ligger osse et par joller med bunden i vejret derovre. Og huller i bunden, det har vi set nogle gange, hvor vi er gået den vej tilbage mod byen.

- Det kan han ikke have nået, siger jeg.

- Det kan du da se at han kan.

Den gule mand er væk.

- Men hvad lavede han her, siger jeg.

- Han var vel harpunfisker eller noget.

- Harpunfisker. Der er sgu ingen harpunfiskere i den her by.

- Man behøver vel heller ikke være her fra byen for at være her på stranden.

Harpunfisker. Miriam er godt nok heller ikke her fra byen, når det kommer til stykket. Men det er alligevel som en fra byen hun har solgt sig til professoren, ham hun bare kalder Max nu. Hun er en af de lokale havfruer, den først ansatte havfrue i The Mermaid Institute. Måske er lønnen god, hvad ved jeg.

- Max har spurgt om jeg vil vise ham nogle gode steder her i byen, siger hun. Så jeg har tænkt på at vise ham Påskepynten. Det er da et af de rigtigt gode steder.

- Det er vores sted Miriam.

Jeg mener vores. Søren og mit og Miriams sted. Mest Søren og mit, Miriam har kun været med i under tre år nu. Og så er det vel ikke hende, der bare kan invitere andre ind.

- Sikke noget pis, siger hun. Alle og enhver kan da komme forbi her. Vi har lige set en fremmed harpunfisker. Og underbonden har sine joller liggende nede på stranden. Og det er ham der ejer marken oppe på skrænten.

Ja, det ved jeg da godt. Alle og enhver kan da komme forbi. Men som sted er det vores, og det er det sted, hun vil dele med sin nye professor. Vi må vente til Søren kommer. Han vil forstå hvad jeg mener.

- Underbonden kommer her jo aldrig, siger jeg. Vi har ikke set ham i flere år.

- Han har vel sået roerne oppe på marken, siger hun. De er ikke kommet af sig selv.

Kommer Søren ikke snart. Og hvorfra ved hun at det er roer? Jeg tænder en smøg og byder osse Miriam. Hun vil gerne ryge, så jeg tænder osse for hende. Og så sætter vi os på et par af stenene og ryger og siger ikke noget. Havet er tomt, ja der er vel fisk og krabber nede i vandet, men dem kan vi ikke se. Der er måger i luften og nogle små sorte fugle, jeg ikke ved hvad er for nogle. Vi kan ikke se et eneste skib på vandet lige nu. Der er ellers tit nogle derude, og så kan man jo drømme om at komme afsted med dem. Men altså ikke i dag. Og flyve som måger kan vi ikke.

- Du håber måske på at blive havfrue, siger jeg så.

- Hvad mener du med det?

- Det ved jeg ikke rigtigt.

- Er I her allerede, råber Søren oppe fra toppen af pynten.

- Nej vi er gået igen, råber jeg tilbage.

Søren sætter sig på hug og krabber sig ned ad skrænten. Han kunne bare hoppe, længere er der ikke. Jeg hopper af og til, Miriam har jeg osse set gøre det, men Søren blir ved med at gøre det på den måde, som dengang vi var ti år og gik i fjerde klasse. Vi sidder bare og ryger, Miriam og jeg. Jeg ved ikke med hende, men jeg er blevet lidt fugtig i røven. Stenene så ellers tørre ud, da vi satte os. Det var de så måske ikke alligevel. Jeg rejser mig og børster mig lidt bagpå med venstre hånd.

Søren sparker sine sneakers af, han har ikke sokker på. Så går han hen over stenene og lidt ud i vandet.

- Vand før vin, siger han, det har jeg lært af min far.

Det er ikke første gang han siger det på den måde, og hverken Miriam eller jeg svarer. Det er vel et ritual, han er ved at lave sig.

- Det er stadig pissekoldt, siger han.

- Mit pis er ikke koldt, siger jeg.

- Det bader jeg heller ikke i, siger han.

Jeg siger ikke, at det skulle han måske tage at gøre. Sådan noget siger jeg aldrig. Der er vel ingen grund til at være ulækker her i eftermiddagssolen.

- Har du så noget vin med Guldmus, siger han i vand til knæene.

Jeg holder papboksen op.

- Den kan vi jo ikke drikke af, siger han.

- Der er tre liter i, siger jeg.

- Jeg har krus med, siger Miriam.

Så langt har jeg ikke tænkt. Miriam har måske taget noget med fra sin lejlighed. Nej, hun tager en stang plastikkrus op af sin mulepose. Hun har købt den da hun købte vinen. Det kunne jeg osse have gjort. Jeg har ikke tænkt at vi alle tre skulle sutte på hanen. Jeg har slet ikke tænkt. Miriam har tænkt, det er hun god til.

- Miriam spørger om hun må vise professoren pynten, siger jeg. Jeg synes det er vores sted.

Søren vader i land og kommer op til os andre to. Han går forsigtigt på stenene på sine våde fødder.

- Vandet er altså fint nok i dag, siger han. Vi kan sagtens gå i i dag.

- Det var ikke det jeg spurgte om, siger jeg.

Søren synes bestemt osse det er vores sted, men han synes godt det kan holde til, at professoren ser det. Han er ikke lige så bange for, at han skal tale det i stykker, som jeg er.

- Det er bare noget I har inde i hovedet, siger Miriam. Vandet og stenene er sgu ligeglade.

Det er på en måde det samme Søren siger. Hun siger det bare mere klart. Det er hun god til. Jeg ved bare at hun ikke har ret. Men hvordan skal jeg få fortalt Søren det, så han forstår det.

- Vi lever i et frit land, siger Miriam.

Sådan får hun mere og mere ret. Det står ikke engang to - et. Det står to - nul til professoren, for min stemme siger ikke noget.

- Vi kan vel godt tænde bål nu, siger Søren.

- Det er slet ikke mørkt endnu, siger Miriam.

- Vi kan i hvert fald finde brænde, siger jeg.

Min stemme siger noget igen.

-

Det er blevet mørkt nok til at jeg kan tænde bålet. Søren har ikke selv ild med, og han spurgte om han måtte låne min lighter. Men jeg kan altså godt tænde et bål, det ved han udmærket. Han spurgte bare mig og ikke Miriam. Hun har vel osse en lighter et sted i sin mulepose, hun har røget flere gange siden Søren kom, og jeg har ikke tændt for hende. Jeg har samlet brænde sammen med Søren. Det bedste er drivtømmer, der ligger et stykke oppe, så det ikke er vådt. Det ved vi to alt om.

Vi har osse siddet og drukket noget vin og spist nogle chips. Miriam havde to poser med i muleposen. Hun har meget med i den mulepose. Men jeg tænder bålet.

- Du har ikke nogle marshmallows i den taske, spørger Søren.

Det har hun alligevel ikke. Det havde ellers været lækkert. Nu må vi spise de sidste kiks uden noget på. Det kan vi sagtens, vi har vin nok, hvis vi blir tørre i halsen af det.

- Så skal vi vel osse i vandet, siger Søren.

- Sagde du ikke det var pissekoldt, siger Miriam.

- Lige når man kommer i. Men så vænner man sig til det. Og så kan man komme op og varme sig ved bålet bagefter.

Han smider tøjet og går ud til vandkanten. Slet ikke så forsigtigt som dengang, han lige var kommet. Og så vader han ud til det når ham op til livet.

- Det er mørkt nok nu, siger han og dukker under.

Jeg lægger osse mit tøj og vader ud til ham. Jeg fryser slet ikke. Han er kommet op over overfladen og står og griner til mig.

- Skal du osse under Guldmus ?

Det skal jeg da. Jeg dukker under og glider gennem vandet med åbne øjne. Miriam blir siddende ved bålet. Søren er allerede begyndt at vade i land.

- Går du allerede ind, råber jeg.

- Så varmt er det heller ikke.

Det har han helt ret i. Men jeg skal alligevel under en gang til. Og så en gang til for princippets skyld. Når min stemme ikke kan sige noget, kan jeg lige så godt svømme under vandet.

Da jeg kommer op, har Søren allerede taget sine shorts på igen, og han har et håndklæde over skulderen. Jeg har ikke fået håndklæde med, så jeg står ved bålet og prøver at blive tør i strålevarmen. Søren fisker sin telefon frem og begynder at kigge på den. Miriam læner sig over mod mig.

- Han tager måske billeder af dig, hvisker hun.

- Og hvad så, siger jeg og slår ud med armene. Det er mørkt nok, det sagde Søren selv. Og Søren har altid ret.

- Du står bare og fryser, siger hun. Tag nu noget tøj på.

Søren siger ikke noget. Jeg tror ikke han tager billeder, han laver nok noget helt andet på den telefon.

- Det er allerede blevet lørdag, siger han.

- Hvad er klokken, spørger jeg.

- Kvart over et.

- Så er det ved at være gå hjem tid, siger Miriam.

- Vi skal da se solen stå op, siger jeg og tager tøj på.

- Det er alligevel ikke hernede vi kan se det, siger hun. Så skal vi alligevel op på klinten.

- Vi kan se lyset komme ud over vandet, siger Søren.

- Jeg skal tisse, siger jeg.

- Så gå lidt væk med det, siger Søren.

Det har jeg da osse tænkt mig. Jeg går langs stranden, samme vej som vi gik efter den gule mand. Jeg kommer om hjørnet og hiver bukserne ned og sætter mig på hug. Jeg har vist trængt længe, det er sådan en lettelse at lade det løbe. Hvorfor har jeg ikke gjort det mens jeg var ude i vandet, jeg har ikke noget at tørre mig med. Jo, jeg har et par papirlommetørklæder i lommen. Dem har jeg vist ikke brugt før, det blir de nu. Og så graver jeg papiret lidt ned i gruset. Heldigvis har jeg ikke taget noget på fødderne, så kan jeg bare gå ud i vandet og skylle hænderne. Så får jeg osse skyllet tæerne, hvis der nu er sprøjtet lidt over på dem. Jeg tror det ikke, men det kan jo sprøjte lidt ukontrolleret, når det rammer jorden.

Så retter jeg mig op og kigger over mod bålet. Jeg kan tydeligt set både Søren og Miriam. Han har lagt en arm om skulderen på hende. Hendes skjorte er åben, og hun sidder og flasher babserne i strålevarmen. Har hun så selv taget BH'en af, eller har han hjulpet hende ? Han rører ikke ved brysterne, så vidt jeg kan se, kigger han ikke engang på dem. Han ser hende i øjnene, tror jeg. Hun nyder bare varmen. Skal jeg nu gå tilbage og forstyrre dem ?

Det vil næsten være synd. Jeg vender mig og begynder at vade i land. Og derinde på stranden kommer han, den gule mand. Jeg kan kende ham på farven her i mørket. Det er næsten som om det gule lyser fra ham. Han kommer ovre fra skrænten. Men der er jo ikke nogen hule. Miriam og jeg kiggede efter i eftermiddags. Han er selv kommet langs stranden, og så er han bare gået over for selv at se på det, der ligner en hule på afstand. Men hvordan har han fået øje på den i så lidt lys ?

Hvis han går ud i vandet nu, så tror jeg alligevel han er en havmand. Selvom han ikke er blå. Men han går over mod mig i stedet for.

- Er det jer der har bål på stranden, spørger han.

- Ja. Og ?

- Det er en privat strand.

- Er det din strand ?

- Nej, men jeg kender ejeren. I må gerne gå på stranden, det kan vi ikke forbyde jer, men I må ikke tage ophold.

- Vi har bare drukket lidt vin og spist nogle kiks.

- Og tændt bål. Det er vist at tage ophold.

Det er vel underbondens strand, det er hans mark oppe på skrænten. Så den gule mand kender underbonden. Så er han altså ikke nogen havmand. Eller osse er underbonden i ledtog med en havmand. Måske er det noget for professoren.

- Du skulle nok tale med professor Max Carlsen, siger jeg.

- Jeg skal bare sige at I skal få slukket det bål. Og så skal I rydde ordentligt op efter jer, inden I går videre.

Han vender om og begynder at gå tilbage mod skrænten. Jeg skæver lige over til Søren og Miriam, jeg kan lige se dem. De sidder ikke så tæt som før. Det ser ud som om de sidder og snakker. Miriam har vist osse knappet sin bluse igen, jeg er ikke helt sikker. Da jeg igen kigger efter den gule mand, er han allerede væk. Han kan ikke være nået hen til trappen, så længe stod jeg ikke og gloede på Søren og Miriam, det er jeg sikker på. Så enten er han en god klatrer, eller han er forsvundet ind i hulen.

Jeg går over til hulen. Der er jo ikke en rigtig hule, og der er heller ikke nogen hemmelig dør. Ikke en jeg kan finde i hvert fald. Jeg går tilbage til Søren og Miriam.

- Det var du længe om, siger Søren.

- Jeg mødte den gule havmand.

- Hvad fanden snakker du om ?

Miriam og jeg fortæller om, hvordan vi så den gule mand komme op af havet og forsvinde.

- Men nu har jeg talt med ham, siger jeg. Han siger vi ikke må lave bål på stranden. Underbonden vil ikke have det.

- Det har vi sgu da haft så tit, siger Søren. Det er der aldrig nogen der har klaget over.

- Jeg skal alligevel osse hjem, siger Miriam. Jeg gider ikke vente på solopgangen. Man blir kold på den side, der vender væk fra bålet.

Så skulle du have beholdt tøjet på, tænker jeg. Hun rejser sig, og jeg kan tydeligt se at hun stadig ikke har en BH på under blusen som hun plejer. Jeg kan ikke se den nogen steder. Hun har vel proppet den i muleposen til de tomme chipsposer. Jeg tager mine sko på, Søren gør det samme.

- Vi bliver nødt til at slukke bålet, siger jeg.

- Du skulle have ventet med at pisse, siger Søren. Nu kunne vi godt have brugt det.

Han har åbenbart tillid til at jeg kan styre strålen præcist.

- Havet ligger lige der, siger Miriam. Og jeg har krusene.

- Det er lettere at smide hele bålet ud i vandet, siger Søren.

Men så let er det altså heller ikke. Vi fumler noget med at få smidt resterne af bålet derud. Vi kan bruge nogle ubrændte pinde til at tage de større stykker og smide dem ud. Men der er osse en masse glødende stumper, vi ikke kan få fat i.

- Jeg henter altså et par krus vand, siger Miriam.

- Kan vi ikke bruge posen fra vinboksen, foreslår jeg. Der kan være tre liter i.

Søren hiver posen ud af boksen. Han prøver at flå hanen af. Det er slet ikke så let. Og da det lykkes, er han nødt til at jukke skoene af igen for at komme ud og få den fyldt op. Miriam har allerede smidt otte krus vand på bålet nu, der er ikke mange gløder tilbage. Posen med tre liter vand kan sagtens få bugt med det sidste.

- Vi kunne osse bare have smidt sand og grus på, siger Miriam.
- Så ligger det måske og gløder under sandet, siger Søren.
- Og så kommer der måske nogle og jokker i det, tilføjer jeg.
- Hvem skulle komme her, spørger Miriam. Det er kun os, der kommer her.
- Og så ham den gule mand, siger jeg.
- Gud ved hvem han er, siger Søren.
- En eller anden udenbys fyr der fisker med harpun, siger Miriam. Mon ikke bare det er det. Han havde en stor fladfisk i hånden da vi så ham. En rødspætte eller noget.

Jeg ved ikke om det er noget hun bare finder på. Jeg så i hvert fald ingen fladfisk. Jeg siger ikke noget, går bare over til skrænten og begynder at kravle op. Søren har taget sine sko på og følger efter mig, og Miriam følger efter Søren. I dag må vi hjælpe hinanden lidt for at komme helt op. Skrænten er heldigvis ikke så høj, og der er græs på. Det er noget andet nede ved hulen, hvor den gule mand forsvandt.

Da vi kommer i sikkerhed, op på det Miriam tror er en roemark, stopper jeg op.

- Men Miriam, siger jeg. Hvorfor siger en fremmed fladfisker så at han kender underbonden.
- Sagde han da det ?
- Han sagde at han kendte ejeren. Jeg spurgte ham om det var hans strand, og han sagde at han kendte ejeren.
- Stranden er offentlig, siger Søren.

Han har venstre hånd på min skulder og højre hånd på Miriams skulder. Som om han vil prøve at holde os fra hinanden. Men vi skal ikke slås, vi er bare uenige. Venner må godt være uenige Søren.

- Han er bare fuld af løgn, siger Miriam. Han siger bare han kender ejeren for at få os væk. Vores bål forstyrrede måske hans fisketur.

Måske har hun ret. Men han var altså ikke på vej ud efter fisk, han gik tilbage til skrænten.

- Nu skal jeg i hvert fald hjem, siger Miriam.
- Du skal da først på arbejde på mandag, siger Søren.

Og så begynder vi at gå. Så godt vi kan. Heldigvis kender vi vejen godt. Vi går først ad grusvejen og til venstre ad landevejen og ind til bygrænsen. Miriam drejer af og går op i byen, vi andre går ikke med hende denne gang. Hun skal hjem og sove, vi blir ikke inviteret med op, det ved vi.

Søren og jeg skal ligeud. Vi kommer først hen til vores blok, Søren's hus ligger lidt længere inde. Sådan har vi gået mange gange inden Miriam kom til. Og det er da osse sket efter hun kom med i klubben eller familien eller hvad det er. Solen er ved

at stå op nu. Vi kan ikke se det for husene, men vi kan mærke det og se det på lyset i luften.

- Hun har gode babser, siger jeg.
- Hvem har gode babser ?
- Miriam.
- Ja de er ok.
- Mine er osse ok.
- Det er de i hvert fald.

Han rækker hånden ud som for at klappe dem. Men det skal han ikke lige nu, så han trækker hånden til sig igen.

- Du ser godt nok ud Guldmus.

Godt nok. Det er det jeg er. God nok. Når Miriam er gået den anden vej. Jeg siger hej og går op i lejligheden. Jeg kan sagtens låse døren op. Jeg ved ikke om mor hører mig, jeg hører ikke noget til hende.

-

Lørdag aften går jeg ikke ud til pynten. Hvis Søren og Miriam er der, kan de have stedet for sig selv. Søren skriver og spørger hvor jeg blir af. Jeg svarer ikke.

Mor spørger om jeg spiser hjemme. Det gør jeg da. Hun ser helt forbavset ud, men det er lækkert med rigtig mad. Og selvom det er lørdag, får vi vand til maden. Miriam og Søren kan dele de tre liter hvidvin i Miriams boks fra i går.

Efter maden rydder mor og jeg køkkenet sammen. Det er lidt hyggeligt et stykke tid.

- Men når du ryger på altanen, siger mor, vil du så ikke være sød at lade være med at smide skod ned i græsset.
- Jeg smider sgu ikke skod ud fra altanen.
- Det gør jeg heller ikke. Hvor mon så de kommer fra.

Det svarer jeg ikke på, jeg går ind på værelset. Jeg når lige at lukke døren, inden mor banker på den. Jeg åbner den, hun skal da have lov.

- Nogle gange synes jeg det er svært at forstå dig, siger hun.

Det synes jeg osse selv, så det behøver vi ikke skændes om. Jeg svarer ikke, jeg kigger bare tilbage. Vi er nøjagtigt lige høje, så vi behøver hverken kigge op eller ned.

- Men vi er løbet tør for kaffe, fortsætter hun. Er du sød at smutte ned efter noget ?

Jeg kunne sagtens bede hende selv om at hente den. Det er hende der har behov for kaffe, jeg drikker den kun når den er der. Men det er osse en chance for at komme lidt ud uden at skulle ud til pynten. Og så kan jeg yde mit bidrag til hjemmet, som hun kalder det. Og jeg kan købe en pakke smøger på turen, jeg er alligevel lige ved at løbe tør.

- Det kan jeg da godt. Hvad slags skal det være

- Det skal bare være en billig en, men den må gerne være økologisk.
- Altså bare den vi plejer.
- Ja helst, hvis de har den. Og kommer du så direkte hjem med den, jeg står og skal bruge den.

Vi er gået tilbage til køkkenet. Der er hældt vand på kaffemaskinen, og filteret står med en halv skefuld i bunden. Køkkenvasken er helt ren, den skinner. Mor har ordnet den. Men bordet har jeg da osse fået helt ok.

- Kan du lægge ud, spørger hun, eller skal jeg overføre nogle på forhånd ?
- Jeg har bonen med hjem, så kan du gøre det der.

Jeg ved godt at så blir det lige på beløbet, så blir der ikke rundet op. Men jeg vil osse gerne være voksen nu.

Jeg gider ikke tage jakke på, bare et par sandaler. Og så smutter jeg ned. Kaffen skal jeg have i Netto, men smøgerne skal jeg have et andet sted. På tanken vil jeg tro, de koster det samme, lige meget hvor man køber dem. I hvert fald hvis man køber dem i en butik.

I Netto står jeg ved kaffen og kigger, og så ser jeg noget, jeg i første omgang tror er den gule mand ovre ved brødet. Han har ikke længere den gule dragt på, bare grå shorts og en blomstret skjorte. Men håret er stadig gult, og da han vender sig om og ser på mig med sine ravfarvede øjne, er jeg sikker på at det osse er ham. Han smiler til mig, og de ravfarvede tænder er måske ikke så charmerende, men han ser da rar ud. Så tager han en pose krydderboller på hylden og går. Han har ikke taget en kurv, holder bare posen med bollerne i hånden. Han skal vel ikke have andet og er på vej til kassen for at betale.

Jeg skal kun have kaffen, den sædvanlige pose, så jeg har heller ikke taget en kurv. Så jeg har god grund til at følge efter ham hen mod kassen. Set bagfra ser han ganske godt ud. Godt nok, som Søren sagde til mig i går. Manden har osse sandaler på, selv hans tånegle er ravfarvede. Han er lidt for konsekvent i sit farvevalg, selvom tøjet ikke længere er gult. Jeg kommer til at tænke på en stor fugl. En krage eller en ørn. Det er lidt uheldige billeder, synes jeg selv, krager og ørne er slet ikke gule. Men det kan ikke være en bjørn eller en ulv, for sådan nogle har fire ben, og den gule mand har kun to.

Han betaler sine krydderboller og går. Der er ingen kø ved kassen, så jeg går lige hen og smider kaffen på båndet. Kassedamen bipper den ind.

- Bonen med ?
- Ja tak.

Jeg går ud. Den gule mand er som sunket i jorden. I parkeringspladsen må det være. Jeg begynder at gå hjemad. Lige ind på tanken efter en pakke smøger, så direkte hjem. Mor står stadig i køkkenet. Hun har vel ikke bare stået der og ventet på det kaffepulver hele tiden. Jeg lægger kaffen og bonen på køkkenbordet. Hun siger tak, og jeg går ind på mit værelse. Søren har skrevet en gang til. Jeg svarer heller ikke denne gang.

Jeg kunne jo skrive at jeg så den gule mand i Netto. Hvis Miriam havde skrevet til mig, så havde jeg skrevet det til hende. Men når hun ikke skriver til mig, så skriver jeg ikke til hende. Jeg ved ikke hvorfor Søren skriver. Vil han gerne have to på en gang ? Eller skal jeg bare være tilskuer ?

Jeg går på nettet for at finde ud af noget om underbonden. Det hedder han jo ikke rigtigt. Da vi gik i fjerde, kaldte vi ham ondebonden. Det blev slidt ned til underbonden, jeg kan ikke huske hvornår. Men jeg kan finde huset og adressen på Maps. Og så kan jeg slå navnet op. M. Laursen er den eneste på adressen. Der står osse et telefonnummer. Men jeg kan ikke bare ringe og spørge om han er underbonden. Og jeg kan slet ikke spørge om hvordan han kender den gule mand. Hvis han altså kender ham. Så jeg sidder bare og spilder tiden.

Jeg prøver at google ”den gule mand”. Der kommer noget frem om Kina og kinesere og japanere. Vores gule mand er hverken kineser eller japaner. Det er osse kun os, der kalder ham den gule mand. Kun mig, faktisk. Jeg regnede heller ikke med at finde noget. Jeg går i seng. Det er alt for tidligt for mig at gøre den slags.

-

Jeg vågner. Det er helt lyst, men klokken er kun halv syv. Jeg kan bare gå ud og tisse og så lægge mig igen. Mor er slet ikke oppe endnu, når det er søndag, så hun har ikke lavet morgenkaffe. Jeg går ind på værelset og sætter mig på sengen. Jeg er helt vågen.

Jeg tager tøj på og er på vej ud. Men så lægger jeg lige en seddel på køkkenbordet. Så hun ikke tror jeg er flyttet hjemmefra i nattens løb. Hvis hun ser ind på værelset og ser, at jeg endda har redt sengen.

Og så går jeg altså. Jeg er tit kommet hjem på det her tidspunkt, men det er længe siden jeg er gået ud så tidligt. Mens jeg gik i gymnasiet var den lidt i otte, når jeg kom ud af døren. Den er ikke syv endnu, og så på en søndag. Dem jeg ser er osse på vej hjem fra byen, kan jeg se. Nogle af dem kender jeg af udseende, men der er ingen jeg skal hilse på. Jeg går ud mod pynten.

Jeg skal ikke ud og se hvor Søren og Miriam har ligget i strandkanten. Eller inde på gruset, hvis de har haft et tæppe med. Det interesserer mig overhovedet ikke. Jeg drejer ned mod gården i stedet for. Der hvor vi er sikre på underbonden bor. Jeg har ikke noget egentligt ærinde, jeg går her bare. Det er vel en slags offentlig vej. Den har da været asfalteret engang, selvom den vist kun går ud til gården. Der er plantet små træer på begge sider af vejen. Der har været store træer engang, så det var en rigtig allé, det kan jeg da huske. Men det er to eller tre år siden de alle sammen blev fældet. De nye træer ser ikke ud af en skid endnu, men der er da blade på de fleste af dem.

Gården ser lidt død ud. Alle døre og vinduer er lukket, og der kommer ingen lyde fra den. De sover vel længe. Der er en bred låge hele vejen over indkørslen, og der

er en postkasse lige ved siden af. Det er samme navn som jeg fandt på nettet. M. Laursen. Hedder underbonden så Martin eller Mikkel. Eller måske Marius. Det ville passe fint til en underbonde at hedde Marius. Det er til at grine af, jeg kommer til at grine.

Så går døren op, og en kone på alder med min mormor kommer ud. Hun kommer over til mig, men hun står indenfor lågen, jeg står udenfor.

- Søger du nogen, spørger hun.

Det gør jeg vel, men jeg ved ikke rigtigt hvad, så jeg svarer ikke. Det er måske underbondens kone. Og hun har ikke engang fået lov til at komme med på postkassen. Hun kunne godt ligne en, der ikke står på postkassen.

- Bor du her, spørger jeg.

- Ja jeg bor her. Spørgsmålet er hvad du gør her. Du er måske gået forkert ?

Hun siger det venligt nok, men hun er allerede skeptisk, så vidt jeg kan høre.

- Det er jer der ejer jorden her og ud til pynten, siger jeg som en slags spørgsmål.

- Det er mig der ejer den, ja.

Vi har da mere end en gang set underbonden på en traktor. Og det var ikke hende.

- Det er fordi vi mødte en mand ved klinten i fredags, siger jeg. Han sagde at stranden var privat. Og han kendte ejeren. Vi syntes det lød lidt mærkeligt.

- Jeg kender en del mennesker, siger hun, så det kan da sagtens passe.

- Han havde en gul våddragt på. Og helt gult hår. Vi tænkte at han måske havde været ude at fiske med harpun.

- Det siger mig ikke noget, siger hun. Det beklager jeg, men jeg kender ingen der fisker med harpun.

- Det gør vi heller ikke. Det var derfor vi syntes det lød lidt mærkeligt.

- Det er min grund ned til vandet, men jeg har ikke noget at gøre med fiskeri ude i havet. Og jeg har aldrig forhindrede nogen i at gå nede ved stranden.

- Så må du undskylde at jeg kom og forstyrrede, siger jeg.

Jeg skal til at gå hjem. Måske er mor vågnet og har lavet kaffe. Og hvis hun stadig ligger og sover, kan jeg jo lave kaffe til hende. For en gangs skyld.

- Jeg så osse ham med det gule hår i går, siger jeg. Jeg var nede i Netto efter kaffe, og der stod han og købte krydderboller.

- Så bor han vel inde i byen, siger damen. Og nu fik jeg osse lyst til en kop kaffe.

Hun inviterer ikke. Hun går bare ind i stuehuset og lukker døren indefra. Jeg går hjem.

Mor er ikke stået op endnu, så jeg laver morgenkaffen og tænder radioen. Der er nogle rundstykker i fryseren, jeg sætter nogle af dem i ovnen. Det er da søndag. Og om det er radioen eller duften af kaffe og rundstykker ved jeg ikke, men mor står op. Hun ser sedlen på køkkenbordet, den har jeg ikke fået fjernet.

- Du har været tidligt oppe.

- Jeg var færdig med at sove.

Hun begynder at tage smør og syltetøj ud af køleskabet, og hun smiler imens.

- Så du var oppe i morgenbyen ?
- Jeg var lidt ude på landet.
- Du skulle vel ikke ud og have en morgendukkert ?

Det skulle jeg ikke. Jeg nød bare naturen og hørte fuglesangen over markerne.

- Er der stadigvæk fuglesang over markerne.
- Jeg tror det var krager af en slags.
- Ja. Det er vel osse en slags fuglesang.

Det er rigtig morgenhygge. Vi snakker kun meget lidt om at jeg ikke har et sommerjob.

- Skal du så ud på pynten i aften, spørger hun.
- Vi får se, svarer jeg.

-

Jeg spiser til aften hjemme sammen med mor. Og så tager jeg ud til pynten. Søren har skrevet og spurgt om jeg kommer. Og jeg har svaret ja med et smil. Hvis Miriam kommer i dag, skal hun vel tidligt hjem. Jeg ved ikke hvad tid hun skal møde i morgen. Men første dag er vel ikke flextid.

De sidder der på hver sin sten, da jeg ankommer. Måske skal de demonstrere et eller andet. Jeg sætter mig osse på en sten.

- Hvor blev du af i går, spørger Søren.
- Jeg var træt. Og jeg var sammen med min mor. Men jeg så den gule mand i Netto. Han købte krydderboller.
- Så er han altså et almindeligt menneske, siger Søren.
- Er du sikker på det var ham, spørger Miriam.
- Hundrede. Jeg talte med ham på stranden i forgårs. Dengang han sagde. vi skulle slukke bålet. Men i morges talte jeg med en dame i underbondens hus, og hun kender ham altså ikke.

Det får vi en længere snak ud af. Damen påstod jo at hun ejede jorden her ved pynten, og hun vidste godt at vi plejede at komme der. Og hun var ok med det. Men hun var altså en dame og ikke en underbonde.

- Vi har da set underbonden på traktoren mange gange, siger Søren. Og det var i hvert fald en mand.
- Måske var det en ansat, siger jeg. En der arbejder for hende.
- Hvor længe er det siden I har set den underbonde på traktoren, siger Miriam. Det har ikke været i min tid.

Vi blir enige om at det godt kan være en fire eller fem år siden.

- Så kan det være forklaringen, siger Miriam. Underbonden er død i mellemtiden, og enken har arvet gården og jorden.
- Det er heller ikke så vigtigt, siger jeg. Det vigtige er at den gule mand er fuld af løgn, når han siger han kender hende. Hun kender i hvert fald ingen med gult hår.

- Måske arbejder han for hende, siger Søren. Og så beholder han bare altid kasketten på, når han er der.
- Det er ikke bare hans hår der er gult, siger jeg. Hans øjne er gule, og hans tænder og negle er gule. Og hans hud er osse næsten helt gul.
- Så du hans tænder og negle så tydeligt i fredags, spørger Miriam. Det var jo ret mørkt.
- Jeg så det i Netto.
- Det lyder lidt ulækkert, siger Søren.
- Og hvis det ikke var for de tænder og tånegle, siger jeg, så ville han faktisk se ret godt ud, ikke osse Miriam.
- Jeg er nødt til at gå hjem nu, siger hun.

Det er som jeg regnede med. Hun skal møde i The Mermaid Institute klokken ni. Så hun siger farvel og går. Og så sidder jeg der sammen med Søren. Det er nogen tid siden vi har siddet der alene.

- Var det hyggeligt i går, spørger jeg.
- Vi manglede jo dig.

Var det så de to damer på en gang, han havde håbet på ?

- Hvad lavede I ?
- Vi drak den anden boks med vin. Vi blev lidt halvstive.
- Så der er ikke noget tilbage til i dag ?
- Ikke hvis ikke du har taget noget med.

Det har jeg ikke.

- Det må osse være din tur, siger jeg.

Det svarer han ikke på. Jeg ved at han har råd til det, så det er ikke derfor. Måske har han bare ikke tænkt på det, det kan sagtens være det. Jeg kender ham.

- Var I i vandet, spørger jeg.
- Vi drak kun. Og Miriam løb tør for smøger.
- Stakkels hende.

Jeg tager en pakke op og tænder en til mig selv.

- Det lyder lidt kedeligt, siger jeg.
- Det er jo det jeg siger. Vi manglede dig.

Måske mener han det pænt. Måske savnede de mig. Eller måske er det drømmen om de to damer på en gang. Han vil aldrig noget med mig alene. Der skal måske være store babser for hånden.

- Vi prøvede at snakke, fortsætter han. Det var så fornuftigt det hele. Vi manglede dine skøre indfald. Det er svært at sidde og snakke fornuftigt, når man er fuld.

Jeg ved godt hvad han taler om. Gammelkloge fulderikker er dødssyge at høre på. Og der blir ikke en skid bedre af, at man selv er en af dem.

- Hvad talte I da om.
- Vi snakkede om alt muligt. Osse om det der med samtykke.
- I talte om det. Men I gjorde ikke noget ved det.

- Nej det var ikke sådan det var. Vi sad bare og snakkede, som vi snakker nu.
- Og du synes heller ikke vi skal gøre noget ved det.
- Det ved du jo godt, vi ikke skal Guldmus.

Vi kigger på hinanden. Vi har kendt hinanden længe. Og der er heller ingen af os der skal noget her og have sand og grus mellem røvballerne. Og steder der er endnu værre.

- Vi kan da gå i vandet, siger han og rejser sig. Hvis du har lyst til det.
- Det har jeg ikke lige nu.
- Man skulle tro det var os to der skulle på arbejde, siger han og sætter sig igen.

Vi sidder lidt og sidder. Så rejser han sig op igen.

- Måske skulle vi osse gå hjem.

Jeg rejser mig, og vi kravler op ad skrænten og begynder at gå hjemad. Jeg er lidt irriteret, og jeg kan mærke at han osse er det, så godt kender jeg ham da. Fremme ved vores blok kunne jeg spørge om han vil med op. Jeg har en halv flaske vodka, og vi har vel noget juice i køleskabet. Vi kunne sidde inde på værelset. Men jeg spørger ikke, vi siger bare farvel. Hvis han så havde sagt et eller andet der betød noget. Jeg går op i lejligheden. Mor sidder inde i stuen.

- Du er tidligt hjemme.
- Ja.
- Kommer du ind og ser fjernsyn ?
- Nej.

-

Mandag eftermiddag er Søren og jeg igen ved pynten. Jeg har lidt vin med. Kun en enkelt flaske og ingen bægre. Vi drikker af flasken. Vi er i vandet, vi snakker ikke om i går. Vi går op igen, og vi har håndklæder med begge to. Da vi har fået tøjet på, kommer Miriam glidende nedad skrænten.

- I har været i vandet.

Det behøver vi ikke svare på, og det er heller ikke det hun vil snakke om. Hun er så fuld af The Mermaid Institute, at det løber ud af munden på hende. Max er skidefin, og det er Anders osse, og hun har fået to bøger med hjem, hun har dem ikke med, hun har dem hjemme, men det er enormt spændende, hun har kigget i dem, og det er ikke bare grænsen mellem land og vand, der er vigtig, det er alle grænser.

- Det lyder som et grænsetilfælde, siger Søren.
- Osse det, siger hun. Men vi håber vi kan komme ud og kigge på Påskepynten i morgen. Hvad siger I til det ?
- Behøver vi være her, siger jeg.
- Jeg tror det er lige så meget jer som stedet.
- Jeg vil gerne være her, siger Søren.
- Det vil jeg da osse, siger jeg. Hvad tid tror du det blir.
- Jeg tror det blir engang mellem ni og elleve, siger Miriam.

Så skal jeg altså tidligt op igen. Og Søren skal tidligt op. Fandens til sommerferie. Vi har ikke mere vin, Søren og jeg har tømt den ene flaske der var. Den tomme flaske ligger heldigvis under mit håndklæde. Miriam sætter sig, og vi to sidder og ryger.

- I skal osse med hjem og se bøgerne, siger hun.
- Ikke flere bøger lige nu, siger jeg.
- Måske en anden dag, siger Søren.

-

Tirsdag morgen er jeg tidligt oppe, jeg har sat en alarm for en sikkerheds skyld. Jeg når morgenmaden sammen med mor, inden hun skal på arbejde. Jeg har ikke fortalt hende hvad jeg skal, og hun spørger heller ikke. Jeg kan se på hende at hun er nysgerrig, men hun er bange for, at jeg vil sige hun skal blande sig udenom. Det ville jeg sikkert osse gøre hvis hun spurgte. Så i stedet sidder vi bare og passer på den gode morgenstemning, det er sommer udenfor. Det er ret hyggeligt.

Da hun har sagt farvel og er taget på arbejde, går jeg selv ud og låser døren efter mig og går ud til pynten. Jeg er der allerede lidt over otte, så jeg er den første. Jeg blir siddende oppe på skrænten med benene ud over kanten. Søren er der lidt i ni.

- Min far spurgte hvad jeg skulle så tidligt, siger han.
- Min mor turde ikke spørge, siger jeg.
- Han turde godt. Og jeg sagde at vi skulle mødes med Miriam og professoren. Og han sagde at jeg skulle passe på, at jeg ikke kom til at arbejde gratis for den havfrueforening.
- Skal vi tage penge for at være her ?
- Så blir Miriam sur. Det er hende der har bedt os om at være her, ikke professoren.

Vi har ikke vin med nu, og vi skal heller ikke i vandet. Jeg kan da ryge en smøg eller to, men Søren kan bare sidde og snakke. Og det gør han så. Mest om sin far, der vil have bygget et drivhus i deres have. Og Søren må da meget gerne hjælpe til, nu han har ferie. Men hvis han skal hjælpe sin far, skal det altid være om aftenen, og der vil han hellere være ude ved pynten. Og så står hans far der alene med det, når altså ikke hans mor hjælper. Og det kan hun sjældent med de skiftende arbejdstider.

Jeg siger ikke så meget. Jeg hører hvad han siger og er sådan set ret ligeglad. Han siger ingenting om at jeg osse er ude ved pynten. Og at Miriam tit er med.

Hun kommer da klokken er lige ved at være elleve. Hun følges med tre mænd herud. Den ene er professoren, den anden er professorens mand. Ham Miriam siger hedder Anders. Nu kan jeg godt huske, han var i salen da professoren holdt foredrag. Han ser rar ud. Den tredje mand er den gule mand.

Miriam præsenterer os.

- Det er Søren og Guldmus, som jeg har gået i gymnasiet med. Det er os tre, der har stedet her.
- I ejer det ikke, siger professoren. I har bare hævd på stedet.

- Det er det vi har, siger Miriam.
- Så må jeg vel også præsentere os, siger professoren. Jeg hedder Max Carlson og er leder af instituttet. Det der er min mand Anders. Han er nærmest administrationschef for os, er du ikke Anders ?

Anders smiler og nikker.

- Og så er der vores lokalt ansatte, fortsætter professoren. Den ene er Miriam, som I nok kender bedre end vi gør. Og der er Jesper, som I nok også skal komme til at kende.

- Skal vi så osse være lokalt ansatte, spørger Søren.

Han spørger ikke hvad fanden ham Jesper er for en. Han ved ikke at Jesper er den gule mand. Det er ellers ikke til at tage fejl af, når man ser de ravøjne.

- Jeg tror desværre ikke økonomien er til det endnu, siger manden Anders og smiler videre.

- I kan måske på sigt blive tilsluttet som konsulenter, siger professoren.

Jeg kigger på den gule mand ved navn Jesper, og han kigger på mig. Han har osse genkendt mig, kan jeg se. Professoren sagde at han var en af de lokalt ansatte. Jeg ved ikke hvad det skulle være for et lokale. Jeg kender ikke alle i byen, slet ikke, men jeg er sikker på at han ikke er herfra. Nu har Søren osse set ham, så vi må snakke om det, når de andre er gået.

Miriam har vist heller ikke opdaget det. Hun så osse kun den gule mand på afstand, så hun så ikke øjnene og neglene. Nu har han de samme shorts på som i Netto, eller i hvert fald nogle magen til. Og en T-shirt uden bogstaver. Og sandaler og gule tånegle. Og det er slet ikke en fugl han ligner. Måske er det en grævling. Jeg har aldrig set en levende grævling. Jeg har vist set en udstoppet en i folkeskolen, jeg er ikke helt sikker. Jeg studerede i hvert fald ikke kløerne dengang. Jeg ved altså ikke om han ligner en grævling, det er bare det han minder mig op. Min mormor har sagt, at man skal have koks i støvlerne, når man møder sådan en. Jeg vidste ikke hvad koks var, dengang hun sagde det. Og så sagde hun at jeg kunne bruge franske kartofler i stedet for. Franske kartofler. Pommes de terre. For grævlinger bider til det knaser. Hun siger sgu så meget, min mormor.

- Vil I bygge instituttet her, spørger Søren.

- Indtil videre bliver vi inde i villaen, siger professoren. Det vil også være synd at bygge her.

- Vi får heller ikke byggetilladelse her, siger Anders. Det er landzone.

Den gule grævling siger ikke noget. Han smiler heller ikke, så man kan ikke se hans tænder. Han stirrer bare på mig, synes jeg. Og så længe han tier stille, lyver han i hvert fald ikke. Han har buskede øjenbryn, de er osse ravfarvede. Han er for meget. Grævlinger er vist sorte og hvide. Måske er det på hans sorte T-shirt, jeg kom til at tænke på det dyr. Et eller andet dyr skulle det være. Jeg går over til ham.

- Du er jo fuld af løgn, siger jeg. Du er ikke herfra.

Han kigger på mig og kniber de ravfarvede øjne sammen.

- Det tror jeg nu nok jeg er, siger han. Måske endda mere end du er.
- Og du siger du kender ejeren af stranden her, fortsætter jeg. Men jeg har snakket med hende, og hun aner ikke hvem du er.
- Det har jeg heller ikke sagt, siger han. Jeg sagde bare at jeg kender hende.

Professoren står lige ved siden af os og griner. Miriam står der osse, hun ser sur ud. Jeg ved ikke hvad hun skulle være sur over. Synes hun jeg er dum, når jeg går til den gule grævling på den måde. Eller kan hun bare ikke lide at professoren, at hendes Max, griner af mig. Det var måske for tidligt jeg fyrede det af, han ser bare så provokerende ud.

- Det er i hvert fald her vi er mest, siger Miriam. Når vejret er til det. Og somme tider osse når vejret ikke er til det, så blir vi bare ikke så længe.
- Det er et godt sted at indånde, siger professoren. Jeg er glad for at vi også får lov til at opleve det.
- Du skal vel osse snakke lidt med Søren og Guldmus om det.
- Det skal vi da. Men det skal nok være tilbage i villaen. Over en kop kaffe.
- Vi kan sagtens have kaffe med på stranden, siger Søren. Det har vi prøvet flere gange.

Det er mest hvidvin og øl, vi har haft med. Det siger han ikke noget om. Og jeg skal have snakket med dem begge to om ham den gule. Der er noget helt forkert ved ham. Hvor gammel er han ? Og hvor kommer han fra, hvor bor han ? Måske ved Miriam noget nu.

- Jeg tror det er bedre med en samtale ved et bord, siger professoren.

Manden Anders nikker.

- Selvfølgelig, siger Miriam. Så kan de osse se villaen.
- Måske engang i eftermiddag, siger professoren. Vi skal lige lidt mere rundt først.
- Vi skal måske forbi Mona Laursen, siger den gule grævling. Så hun osse kender mig.
- Vi skal ikke bygge her, siger manden Anders. Så det betyder vel ikke noget.
- Men hun er i hvert fald lokal, siger den gule grævling.
- Jo, siger professoren. Men det bliver en anden dag. Vi skal også nå at se noget ved havnen. Var det ikke planen Miriam ?

Miriam nikker.

- Havnen og badestranden på den anden side af byen, siger hun.
- Så måske kan I komme ind til villaen ved femtentiden, siger professoren til Søren og mig.
- Det kan vi da godt, siger jeg.
- Vi skal lige have adressen, siger Søren.

Professoren rækker ham et visitkort. Og så går de, professoren og manden Anders og den gule grævling. Miriam går med dem, hun er på arbejde. Søren og jeg blir siddende, vi skal ikke rigtigt noget nu.

- Nu fik du set ham, siger jeg.
- Jeg så ham da i biografen til foredraget.

- Den gule grævling mener jeg. Ham der hedder Jesper. Ham har du garanteret ikke set før.
- Hvorfor kalder du ham grævling ?
- Det er bare det jeg kommer til at tænke på. Ham har vi ikke set tidligere, har vi ?
- Nej, han er ikke her fra byen. Han må være fra et sted længere inde i landet.
- Hvor gammel tror du han er ?
- Det ved jeg ikke. Han er i hvert fald ikke blevet gråhåret.
- Måske farver han det, siger jeg. For at være helt gul.
- Skal vi ikke gå ind til byen, siger Søren. Det er som om den professor har indåndet det hele på stedet her. Og vi skal vel osse have noget at æde.

Jeg er ikke sikker på, om han mener vi skal gå hjem. Til ham eller til mig og spise frokost. Men han sagde da ikke hjem, han sagde ind til byen. Han tænker måske på et pizzeria eller noget.

- Jeg har ingen penge, siger jeg. Ikke til det i hvert fald.
- Men hvis jeg giver Guldmus ?
- Har du penge ?
- Jeg ryger ikke.
- Det er i orden så.

Vi rejser os og går ind og drejer op i byen.

- Skal vi ikke prøve at gå forbi villaen, siger Søren. Så vi kender stedet.

Det gør vi. Det er et stort hus på et hjørne mellem nogle andre ældre huse. Røde mursten og noget hvidt rundt om vinduerne og en bred trappe op til en dobbelt indgangsdør. Det ligner næsten en port. Jeg har set huset før, når jeg har gået forbi. Der var børnehaven derinde for nogle år siden.

- Det var vist en læge der boede der, siger Søren.
- Var det ikke en børnehaven.
- Jo, det var senere. Men det er osse flere år siden. Professoren og Anders har vel købt den af kommunen. Eller osse har de bare lejet den.

Der er et blå skilt på døren. The Mermaid Institute står der med store gule bogstaver. Nedenunder står der Max Carlson og Anders J Jessen med mindre skrift. Der er have på begge sider af trappen og sikkert hele vejen rundt om huset. Der er fliser til begge sider.

- Skal vi prøve at gå rundt om, spørger jeg.
- Nej. Nu ved vi hvor det er. Jeg vil ned og have kebab nu.

Vi går ned på det lille torv. Vi får en frokostpizza med kebab, Søren betaler, og vi tager den med ud og spiser den ved en af bænke ovre ved legepladsen. Det er sommer, der er kun et par små roller på den legeplads. En eller anden tante eller noget passer på dem fra en af de andre bænke.

- Men hvad mener du om dem, siger jeg, de der institutfyre.
- Jeg tror Miriam spilder sin tid, siger Søren.
- Hun får da løn. De havde ikke råd til at ansætte os, så noget må hun da få.
- Jeg skal ikke arbejde for dem i hvert fald. Heller ikke for penge.

- Hun ser da ud som om hun er glad for det. Jeg fatter bare ikke hvad den gule grævling er med for. Professoren er professor, og manden Anders er en slags kontorfidus. Men hvad laver den gule løgnhals på et institut.
- Og hvad laver Miriam, siger Søren.
- Vi kan jo spørge dem. Ved tretiden.
- Jeg tror det går mere ud på at de skal spørge os.
- Hvad er klokken ?

Søren peger på uret ovre ved busstationen. Det viser tretten-nul-fem. Vi har masser af tid.

-

Vi er ved villaen fem minutter over tre, jeg har checket det på min telefon. Det kan man godt kalde ved tretiden, synes jeg. Søren banker på, det er manden Anders der åbner. Han åbner begge døre, så vi kan gå ind ved siden af hinanden. Der er ingen orgelmusik.

Professoren og Miriam sidder i et kontor og møderum, der er både et skrivebord og et stort bord med flere stole om. Manden Anders sætter sig ved skrivebordet med en computer foran sig. Jeg sætter mig over ved siden af Miriam, Søren sætter sig på en af de andre stoler ved bordet.

- Hvor er ham Jesper, spørger Søren.
- Jesper er gået for i dag, siger professoren.

Der er stillet fem kopper frem. Professoren og Miriam har allerede hældt op.

- Bare tag noget kaffe, siger hun.

Hun føler sig allerede som en del af butikken.

- Kommer du ikke også over, spørger professoren.
- Jeg skal lige se det her, siger manden Anders og glør ned i sin skærm.
- Er ham Jesper på deltid, spørger jeg.
- Han skulle noget privat, siger professoren.
- Men I ville gerne tale med os, siger Søren. Og vi vil da gerne vide hvad det handler om.
- I var vel til stede ved oplægget i biografen, siger professoren. Det har Miriam da fortalt. Og I fik vel fat i den overordnede idé.
- Måske forstod vi ikke det hele, siger jeg.

Så begynder professoren at forklare. En hel masse om grænser. Om det der skiller det, der er med, fra det, der ikke er med. Vandkanten mellem havet og landjorden. Huden mellem mennesket og omgivelserne. Grænsen mellem at det er is og bare smeltevand. Og The Mermaid Institute skal forske i de grænser og i hvad der bevæger sig henover de grænser, gennem disse grænser. Jeg kan stadigvæk huske nogle af ordene fra biografen, og jeg synes stadig det svæver noget rundt. Der mangler nogle håndtag at tage fat i.

- Det er altså en slags grundforskning, siger professoren. Og det er netop for at finde noget at tage fat i, vi har flyttet instituttet her til byen. Ud i virkeligheden kunne man kalde det.
- Er der nogen der vil betale for det, spørger Søren.
- Det er der, siger professoren.
- Desværre ikke så meget som vi godt kunne bruge, siger manden Anders.
- Det kommer Anders. Det kommer.
- For eksempel når vi laver kaffe, siger Miriam. Vandet løber ned gennem bøunnerne og gennem filteret og ned i kanden.

Hun skænker en ny kop kaffe op til sig selv.

- Det kan smage godt når det kommer rigtigt igennem, siger hun og tager en tår.
- Det er et banalt eksempel, siger professoren. Men det fanger det ganske godt.
- Det fanger vel smagen af kaffe, siger Søren.
- Bor ham Jesper ikke lidt for langt fra vandet, siger jeg.
- Ved du hvor Jesper bor, spørger professoren.
- Næ, men det ved I vel.
- Jesper kommer inde fra land, siger professoren. Han går ud i havet og jager sit bytte og tager fangsten med ind i land.
- Som smagen af kaffe, siger Søren.
- Der kommer noget med når man går gennem grænsen, siger manden Anders. Både den ene vej og den anden vej.

Professoren forklarer igen. En af livets vigtigste grænser er cellemembranen. Og der er forsket en del i, hvordan den sørger for, at næringen kommer ind, og affaldet kommer ud. The Mermaid Institute vil så i den forbindelse forske i hvad der generelt kommer med ind og med ud ved grænsepassage. Særligt når der er tale om agenter, der passerer grænsen flere gange frem og tilbage.

- Så ham Jesper er ansat som agent, siger jeg.
- Med licens til at dræbe fisk, siger Søren og griner. Han har vel fiskekort.

Men professoren vil være seriøs. Han taler om agenter i en anden betydning end den, vi har set på film. Det kan være en solstråle, der går gennem en rude. Det kan være Jesper, der dykker efter fisk. Det kan være de laks, der bevæger sig fra ferskvand til saltvand og tilbage. Det kan være Miriam, der er kommet ind i et fællesskab på Påskepynten. Og så videre, og så videre.

- Og så er der dem, tilføjer Miriam, der passerer grænsen mellem liv og død.
- De agenter har vi endnu ikke identificeret, siger professoren.
- Men de findes.
- Gør de ?

For professoren er det vigtigere at se på grænser, der kan ses af alle, og hvor agenterne, der passerer dem, er lette at identificere. Og derfor vil The Mermaid Institute i hvert fald i første omgang hverken se på cellemembraner eller grænsen mellem liv og død.

- Og det har vi heller ikke økonomi til, tilføjer manden Anders.

Det sidste forstår jeg. Det første er professorens dårlige undskyldninger, så det behøver jeg ikke gøre mig umage med at forstå. Det kan godt være et manden er professor, og at jeg bare lige er blevet student. Men jeg kan da genkende mundlort, når jeg hører det. Det undrer mig at Miriam ikke har gennemskuet det, det plejer hun ellers at være god til. Måske er hun bare glad for pengene.

Men så begynder professoren at spørge Søren og mig om vores opvækst, og han blir utroligt glad for at høre, at vi har været faste gæster ude ved pynten, siden vi var børn. Han snakker bare ikke om at han har lyst til at ansætte os. Der er han åbenbart tilfreds med Miriam, selvom hun er næsten lige så meget tilflytter som ham selv. Måske har Sørens far ret. Vi skal passe på at han ikke vil bruge os ganske gratis. Så er vi de dumme lokale, der vil være med for at kunne føle os vigtige. Men sådan blir det ikke professor Max Carlsen, at du ved det. Bare Søren ikke falder for det.

Det gør han heller ikke.

- Hvad er der i det for os, spørger han.

- I bidrager til menneskehedens samlede viden, svarer professoren.

Hvis Miriam havde kunnet nå, ville hun nok have sparket Søren over benet. Jeg kan se det i ansigtet på hende.

- Vi holder ferie, siger jeg. En velfortjent ferie efter eksamen.

- Vi ansætter normalt ikke vores informanter, siger manden Anders.

- Vi laver strukturerede interviews med udvalgte informanter fra lokalområdet, siger professoren.

Lokalområdet. Lokale bonderøve der føler sig vigtige nok til at blive spurgt. Miriam ser noget arrig ud. Hun er vel ansat til at skabe de lokale kontakter, den lokale lokkedue er hun. Men hverken Søren eller jeg lader os lokke. Ligegyldigt hvor flotte bryster hun har. Hun har endda åbnet de to øverste knapper i blusen. Men det er osse sommer.

- Hvis vi skulle betale alle vores interviews, siger manden Anders, så ville det slå bunden ud af instituttets økonomi. Og der er heller ikke kutyme for at man betaler for den slags.

- Vi giver kaffen, siger Miriam. Og hvis der er brug for uddybende interviews, er der mere kaffe.

- Det er normalt at gøre det på den måde, siger professoren. Informanterne er frivillige, og det er så vores opgave at tage hensyn til den bias, det måtte afstedkomme. Betaling for interviews giver i øvrigt anledning til tilsvarende problemer med bias og etik. Det ville være at ligne med købte og betalte svar.

- Så af etiske grunde burde vi faktisk selv betale for kaffen her, siger Søren og skubber sin kop ind midt på bordet.

Professoren vælger at betragte det som en morsomhed og griner. Det er måske osse mest en vits fra Sørens side, selvom jeg kan mærke, at han et eller andet sted mener det alvorligt. Det blir vitsen heller ikke dårligere af. Jeg griner med, Søren griner med, selv Miriam griner med. Hun har glemt lysten til at sparke ham over benene, ser det ud til.

Søren fortæller osse lidt om sin far og sin mor og sin barndom, og jeg siger lidt om mit liv indtil nu. Vi kan jo slet ikke få det hele med, vi har mest været lykkelige, og det er der aldrig så meget at sige om.

Så da vi har drukket kaffen, er det osse Miriams fyraften, så vi følges af fra villaen.

- Ses vi ved Påskepynten i aften, spørger hun.
- Er pynten ikke brugt for i dag, siger Søren. Det er som om ham professoren har indåndet det hele.
- Vi kunne osse gå op i min lejlighed, siger hun.
- Jeg skal hjem og hjælpe far med drivhuset, siger Søren.

Miriam standser og kigger på mig.

- Går du så med, siger hun.

Hun har et eller andet der skal snakkes om. Jeg ved nok hvad det er. Jeg skal osse have snakket med hende om den gule grævling. Hvis Søren blander sig i den snak, kommer vi nok ikke ind til det vigtigste med ham. Hvad var det vi så ? Det var Miriam og mig der så det. Og hun må osse have et indtryk af ham fra instituttet, selv om hun næsten lige er startet der.

Jeg ved godt hvorfor Søren er sur. Jeg synes osse hun har svigtet os på en eller anden måde. Og jeg tror at Søren måske selv ville have haft jobbet, især efter han har snakket med sin far om det. Han synes måske han ville være bedre til det og mere ægte lokal. Og så har Miriam overhalet ham indenom.

Jeg vil ikke selv have det job. Jeg vil i hvert fald ikke være bedre til det, og desuden har jeg ikke lyst til at arbejde samme sted som den gule grævling. Selvom han ser godt nok ud på afstand. Afstand nemlig. Det er det jeg har brug for. I hvert fald til ham. Miriam har været tættere på ham nu. Måske ved hun noget.

Men hvad vil Søren sige, hvis jeg går med ?

- Jeg ved ikke rigtigt, siger jeg.
- Det behøver ikke være så længe.

Hun prøver måske at se bedende ud. Det er ikke det hun er bedst til. Og hvis jeg skal snakke med hende, kan det godt komme til at tage lang tid.

- Jeg har lige noget jeg skal ordne, siger jeg. Hvis jeg kan nå det, kigger jeg op senere.
- Det lyder godt, du skal være meget velkommen.

Søren siger ikke noget, han er gået et par meter i forvejen. Miriam drejer af mod sin lejlighed, jeg indhenter Søren.

- Det er jo ikke hende jeg er sur på, siger han. Det er professoren og hans mand. Jeg troede ikke de ville indtage Påskepynten på den måde.
- Og den gule grævling, siger jeg.
- Ja ham gik du jo til.
- Han er falsk. Jeg hader falske mænd og falske mennesker.

- Er de to andre ikke lige så falske.
- Det ved jeg ikke noget om. Det kan de sagtens være. Men den gule grævling er en svindler, det ved jeg. Han er ikke her fra byen selvom han siger at han er det. Han har ikke gået rundt i byen med det udseende, uden vi ville have lagt mærke til det. Jeg har aldrig set ham før dengang Miriam og jeg så ham på stranden. Har du måske set ham ?

Han er nødt til at give mig ret. Han har heller aldrig set den gule grævling i byen før. Og så er vi fremme ved min blok. Jeg går ind i opgangen, Søren går videre hjemad.

Jeg går da op i lejligheden, mor er kommet hjem. Jeg siger jeg går lidt igen, men jeg regner med at være hjemme til aftensmad. Hun nikker bare. Hun har radioen kørende ude i køkkenet, og hun er i gang med et eller andet. Måske er hun ved at bage, det kan hun godt finde på engang imellem. Jeg kunne spørge, men jeg vil være ligeglad med svaret. Så vil det da være ekstra uhøfligt at spørge ?

Jeg går igen og tilbage op i byen, op til Miriams lejlighed. Hun åbner uden jeg har banket på, måske har hun set mig oppe fra vinduet.

Hun har lavet te og stillet to krus frem. Kaffe har vi fået. Nu har hun fri, det er tydeligt nok.

- Søren er ikke sur på dig, siger jeg med det samme. Han har selv sagt at professoren kunne komme ud os se på pynten. Han blev bare overrasket over, hvor meget det kom til at fylde.

Miriam forstår det ikke.

- De var der jo bare og så på stedet. Det var dig, der kastede dig over Jesper, ikke omvendt.

- Det kunne han osse lige have prøvet på. Men det var som om de indtog stedet. Og beordrede os ind i deres hovedkvarter i eftermiddag.

- De spurgte pænt. I kunne have sagt nej.

- Ikke uden en undskyldning. Vi kunne ikke bare sige nej, fordi vi ikke ville.

- Det kunne I da.

- Det gør man ikke Miriam.

- Jeg gør.

Det passer ikke. Sådan gør hun heller ikke. Hun siger aldrig nej til en invitation uden at komme med en forklaring. En eller anden forklaring, og måske er det løgn, der er altid noget. Men måske tror hun selv på det, og så gider jeg ikke skændes om det.

- Vi er nødt til at vide noget mere om ham den gule grævling, siger jeg. Professoren og hans mand er nogle kloge folk inde fra universitetet. Den slags kender vi, de er i radioen og fjernsynet hele tiden. Men den gule grævling, han er sgu mystisk. Og så siger han, at han er lokal.

- Det mener han måske selv han er.

- Jeg har boet her i over atten år Miriam, og det har Søren osse. Og vi har aldrig før set ham. Ikke før vi to så ham komme op af vandet. Og det er ikke fordi vi har set ham uden at lægge mærke til det, for han er eddermaneme en man bemærker.

Det må hun jo give mig ret i.

- Han siger han bor længere inde i landet og sjældent kommer ind til byen.
- Hvad er han så med for. Professoren siger selv at hans havfruepis skal ligge her i byen, fordi vi bor lige ved vandet.
- Han er med fordi han henter fisk i vandet. Fra stranden som vi så.
- Der er da mange andre her i byen, der fisker. Det eneste specielle ved ham er, at han fisker under vandet med en harpun.
- Han fisker ikke med harpun.
- Du sagde da selv dengang, at han var harpunfisker. Hvis ikke han er harpunfisker, hvad er han så. Plukker han fra andre folks bundgarn.
- Han plukker fisk fra bunden, siger Miriam. Han svømmer forsigtigt ind på dem bagfra og tager dem med hænderne.
- Siger han det ?
- Den er god nok. Jeg har endda set en film om det.
- En film med ham ?
- Nej, det var ikke med ham, det var en anden der kunne det. Der er ikke mange der kan, men de findes.
- Og vi skal tro han er en af dem ?

Det skal vi altså, synes Miriam.

- Men hvis nu man forestiller sig noget andet, siger jeg. Hvis han er så lokal som han siger og kender hende M. Laursen, eller hvad fanden det er hun hedder.
- Hvordan det ?
- Hvis han nu bor inde i klinten og kun kommer ud for at fiske. Det ville forklare hvordan han forsvandt så underligt, og det ville forklare at han er så gul. Han har samme farve som gruset og leret.
- Vi så jo selv, at der ikke er en hule.
- Men hvis han kan noget, som vi ikke ved noget om.
- Pis med dig Guldmus. Det tror du heller ikke selv på.
- Nej jeg gør ej. Men den er da lige så sandsynlig, som den historie han har bildt jer ind.
- Så skulle han have boet i klinten hele tiden og fisket fra stranden.
- Ja hvorfor ikke.
- Så ville vi da have set ham. Flere gange og for længe siden. Du og Søren ville i hvert fald.

Hun har ret. Den historie hænger lige så dårligt sammen som den, den gule grævling har fortalt. Men jeg har heller ikke haft lige så lang tid til at finde på den. Miriam ryster på hovedet.

- Hvad tror du selv, siger hun.
- Jeg tror han er fuld af fusk og fuld af løgn. Det er hvad jeg tror.
- Jeg tror ikke noget, siger hun. Nu må vi se, når jeg arbejder sammen med ham. Jeg har kun snakket med ham et par gange, og han virker da flink nok. Og så ser han godt ud af en mand på den alder.

- Hvor gammel tror du han er ?
- Han er vel på alder med Max og Anders. Det har jeg hørt dem snakke om. Det er mig der falder aldersmæssigt ved siden af i firmaet, som de siger.
- Jeg tror han er over tusind år, siger jeg.
- Hold nu op. Jesper er ikke en klintetrold, eller hvad det nu hedder. Han er en helt almindelig mand med evnen til at fange fisk med hænderne.
- Og usædvanlig hårfarve og usædvanlig hudfarve og usædvanlig øjenfarve. Han ligner en grævling på klørne.
- Jeg tror ikke en grævling kan fange fisk.
- Det kan han heller ikke. Det er bare noget han siger.
- Vi så ham da med en rødspætte.
- Du så. Jeg så ikke nogen fisk.

Vi kommer ikke længere med den snak, det kan jeg godt høre. Jeg blir nødt til at finde ud af noget mere om den gule grævling på en anden måde.

- Jeg har lovet at komme hjem og spise, siger jeg.
- Gud ja. Jeg skal osse have noget. Det har jeg slet ikke tænkt på.

Skal jeg nu invitere hende med hjem til aftensmad ? Det er ikke sikkert mor har nok til det.

- Jeg smutter i hvert fald nu, siger jeg. Ses vi ved pynten engang imellem. Helst uden påhæng. Du er altid velkommen. Det mener Søren osse.

Det mener Søren i hvert fald. Og det er da irriterende, at jeg osse savner hende, når hun ikke er der. Det med at få den lykkelige barndom tilbage er ikke altid bare lykken.

-

Jeg er nærmest inde i vanen. Jeg har sat alarmen som i går uden at rette tiden. Jeg står op som i går og spiser morgenmad sammen med mor.

- Har du så alligevel fået arbejde, spørger hun.
- Nej. Jeg skal bare noget.

Jeg ved godt hvad jeg skal, jeg ved bare ikke helt hvordan. Og hvor. Jeg vil se den gule grævling møde på arbejde, så jeg kan se hvor han kommer fra. Måske kan jeg osse få ham på film, mens han vokser op af jorden. Så kan jeg studere det nærmere, når jeg er alene. Miriam er ikke noget værd til den opgave, hun køber bare alle hans historier. Og Søren er ligeglad. Jeg må gøre det alene, skaffe beviserne. Det er osse lækkert at have noget for sig selv engang imellem. Når jeg så har løst mysteriet, så skal de have det som en overraskelse.

Men jeg kan ikke bare stå der på fortovet og vente på ham. Og jeg kan vel heller ikke bare sætte mig under en busk og gemme mig. Hvis jeg havde haft en bil, så havde jeg kunnet sidde i den. Det gør politiet, har jeg set. Så sidder de der med en pose fra grillen og dukker sig, når den mistænkte kommer forbi. Og de kan se dem i sidespejlet, hvis de kommer bagfra. Måske fordi det er film Guldmus. Og vi har

ikke bil for tiden, og den tid har været lang. Jeg spilder min tid ved at tænke på den umulighed. Jeg må derud og se stedet og finde på noget.

Jeg går samtidigt med mor, det er hende der låser døren i dag. Hun går ned til bussen, jeg går videre. Hun syntes det var hyggeligt at følges, og hun spurgte slet ikke hvad jeg skulle. Hun ville vel ikke ødelægge noget, vi har kendt hinanden i atten år.

Jeg er ved villaen inden otte. Der er vel ikke kommet nogen endnu. Måske er professoren og hans mand stået op inde i huset. Jeg skal være forsigtig, så de ikke ser mig derinde fra. Jeg suger stedet til mig. Der står et klatrestativ bag i haven, det må være fra dengang der var børnehaven i villaen. Der har vist siddet en rutsjebane på, det ser sådan ud, men den er pillet af. Kassen foroven er der endnu, og den kan jeg godt sidde i, tror jeg. Hvis jeg kan komme op i den uden at blive set.

Det kan jeg ikke være sikker på. Der er vinduer i villaen og i de andre mindre huse på de to gader. Jeg kan bare håbe, der ikke er nogen der kigger. Hvorfor skulle de dog kigge ud af vinduerne så tidligt, og så godt er vejret heller ikke. Hvis de kigger, er det i hvert fald ikke på et gammelt klatrestativ. Jeg kravler forsigtigt op, det meste af stigen er der endnu. Hvis jeg sætter mig og dukker mig, stikker jeg ikke op over kanten af kassen. Og jeg kan se ud gennem det stjerneformede hul i den ene side og det runde hul i den anden side. Jeg kan se både op og ned ad den ene af gaderne. Hvis han kommer derfra, kan jeg se ham komme. Hvis han kommer fra den anden gade, må jeg finde et andet sted i morgen. Han vokser vel ikke bare op af jorden ude i haven. Så sådan må det være.

Jeg skulle måske alligevel have taget en trøje under jakken, men så havde mor stillet spørgsmål. Selvom jeg kunne mærke at hun gjorde sig umage med at lade være. Jeg skal osse krumme mig noget sammen for at holde hårtoppen under kanten af kassen. Jeg kan vel osse ses gennem hullerne i kassen, det er dem jeg kan se ud ad, men det er der ingen derude, der vil tænke på. Et gammelt forfaldent klatrestativ uden rutsjebane, det interesserer ingen sig for. Jeg lagde heller ikke selv mærke til det dengang Søren og jeg var her sidst. Søren sagde heller ikke noget om det. Jeg kan sidde der som fluen i flasken og kigge. Eller er det på væggen. Og kan en flue i flasken sidde lige så stille som jeg gør. Men der er fugle i haven, og de lægger heller ikke mærke til mig.

Det gør ondt i min venstre skulder. Jeg er nødt til at vride mig hele tiden for at kigge ud af begge huller. Det lærte vi på gymnasiet. At få ny viden kan være en smertelig proces. Kanelmanden sagde det i old. Som om han mente han skulle slå os for at banke Antigone ind i hovederne på os. Antigone, den forstyrrede kælling. Eller var det ikke hende, jeg har allerede glemt det. Men kanelmanden slog heller ikke i virkeligheden, han snakkede bare om videnskab.

Og så får jeg øje på den gule grævling. Han er stået ud af en bil lidt længere nede ad gaden, og han er ved at låse den med en nøgle i døren. Fjernbetjeningen virker nok ikke fister.

Han går målrettet mod villaen, og osse lidt hurtigt. Jeg kan ikke se uret på min telefon lige nu, så jeg ved ikke om han er sent på den. Jeg ved heller ikke hvornår han skulle have mødt. Han går som en ung mand, ikke som professoren og manden Anders. Jeg så det allerede på stranden, da han sagde vi ikke måtte have bål der. Hovedet og hænderne og fødderne passer til en ældre mand, en der er over halvtreds, i hvert fald ældre end mig. Men resten af kroppen passer til en på min alder. Da han havde shorts på i Netto og på pynten, kunne jeg se hans ben. De ser helt unge ud. Måske er han en slags Frankensteins monster.

Pis med dig Guldmus, som Miriam sagde. Frankensteins monster findes kun på film. Selvom de skifter da hjerter og nyrer og lever ud på folk, så hvorfor ikke hoveder og hænder og fødder. Fordi det ville være for meget Guldmus.

Han går hen til villaen og døren og går bare ind. Han arbejder der, så det har han lov til. Han ser ikke klatrestativet, og han ser slet ikke mig. Jeg kunne bare klatre ned og kigge på den bil, han er kommet i. Men Miriam skal måske osse til at møde nu. Og jeg vil helst ikke møde hende her. Min skulder gør ondt, og jeg blir bare siddende. Lidt efter går døren op igen, og professoren og hans Ander kommer ud. Manden Anders har en rygsæk på, professoren har et indkøbsnet i hånden.
- Vi er tilbage senest klokken et, råber han ind inden han lukker døren.

De går ned ad gaden. Det ser ud som om de er på vej til bussen måske. Har de ikke bil ?

Lidt nede ad gaden møder de en, som de står og snakker lidt med. Det ligner Miriam. Og da de er gået videre, kan jeg se at det er Miriam. Hun går ind i villaen. Nu er hun alene derinde sammen med den gule grævling. Hun sagde selv han har en god krop. Og hvis hænder og fødder er transplanteret på, kan man ikke bruge størrelsen af dem til noget som helst. Nu tænker du som en tøs i syvende klasse Guldmus.

Men jeg kan i hvert fald komme ned fra det skide klatrestativ og få rettet skulderen ud. Den er godt øm nu. Jeg ser på tiden på telefonen, jeg tror jeg har siddet deroppe i over en time. Men nu skal jeg se på den gule grævlings bil. Nu kan jeg komme videre.

Bilen ser gammel ud. Og for at det ikke skal være løgn, har den vist været gul engang. Eller måske en slags hvid. Der ligger en masse papkasser på bagsædet, jeg tror de er tomme. Jeg noterer bilnummeret på min telefon, jeg skal nok ikke bruge det til noget, men så har jeg det.

Og jeg kan godt se, at den bil ikke passer sammen med at han bor inde i klinten, så er der ikke længere end han kunne gå. Og selvfølgelig bor han ikke inde i klinten, han ser bare sådan ud. Han ser ud til både det ene og det andet. Jeg kigger op og får øje på Miriam på den anden side af vejen. Hun går hurtigt og kigger fremad, ikke over på mig. Hun har nok slet ikke set mig. Hvis jeg dukker mig ned bag bilen, ser hun mig slet ikke. Men hvis hun alligevel allerede har set mig, vil det se mærkeligt ud. Jeg udspionerer jo ikke hende, og det vil hun måske tro. Og hvorfor går hun

allerede, når hun lige er mødt. Er hun blevet fyret. Vel ikke af den gule grævling. Men han kan have skræmt hende. Eller hun har bare allerede fri ?

- Har du allerede fri ?

Hun kigger op og over på mig.

- Hvad fanden Guldmus.

Hun skråer over til mig.

- Du er tidligt oppe, siger hun.

- Det var vi osse i går. Har du fået fri ?

- Jeg skal bare ned og købe kaffe. Vi er løbet tør. Den slags arbejde kører på kaffe, masser af kaffe. Hvad laver du her ?

- Jeg er bare ude at gå en tur.

- Og så står du helt tilfældigt her ved Jespers bil.

Måske har hun set mig inden jeg råbte. Når hun siger det på den måde. Og hvordan ved hun at det er den gule grævlings bil ?

- Kender du bilen her ?

- Vi kørte i den da vi skulle ud til badestranden.

- Alle fire i den bil ?

Jeg kigger på papkasserne på bagsædet. Der har sgu ikke siddet nogen der. Hun kigger osse på dem.

- Kun Jesper og mig. Max og Anders var nede på havnen, og de gik.

- Skulle I i vandet ?

Jeg skal bare blive ved med at spørge. Så styrer jeg hvad vi snakker om.

- Gu skulle vi da ej. Vi skulle prøve at finde informanter på den side. Vi er kun lige begyndt på undersøgelsen. Men hvorfor står du og kigger på den bil ?

- Jeg så bare alle de papkasser. Lå de der osse i går ?

- Han sagde de skulle afleveres på genbrugen på vej hjem. Men han kom jo lidt hurtigt afsted.

- Gud ved hvad der har været i alle de kasser. Spurgte du om det ?

- Det ragede da ikke mig. Og det rager heller ikke dig. Men du må hygge dig videre på din morgentur, jeg skal have hentet den kaffe.

Så går hun tilbage over vejen og fortsætter med øjnene ned mod fortovsfliserne. Og jeg kan ikke se om hun går sådan fordi hun har så travlt, eller for at hun skal lade som hun ikke havde set mig inden jeg kaldte på hende. Hvis hun nu har set mig stå og notere bilnummeret. Hun kan da ikke have set mig i klatrestativet. Men hun kan have set ud ad et vindue i villaen og set mig klatre ned. Måske stod hun i køkkenet og opdagede, at der ikke var mere kaffe. Jeg ved ikke hvilket vindue, der er køkkenvinduet i villaen.

Så kunne hun i hvert fald godt tro, at jeg udspionerede hende. Og nu har jeg lige stået og spurgt og spurgt. Som om jeg ville afhøre hende. Jeg kunne lige så godt have dukket mig ned bag den bil. Og taget blå briller og kunstigt overskæg på. Nu lader hun som om hun tror på, at jeg bare så på den bil på grund af papkasserne på

bagsædet. Det ser osse noget voldsomt ud, så måske har hun slet ikke mistanke til mig. Jeg ved det ikke. Det er lige hvad det handler om. Jeg ved det ikke.

-

Jeg er lige forbi hjemme i lejligheden. Jeg tager et stykke knækbrød med ost, det var det der var. Måske skulle jeg gå ud og købe noget brød. Mor ville blive glad for det. Glædeligt overrasket. Når Miriam kan gå ud og købe kaffe, så kan jeg vel gå ud og købe brød. Kaffe købte jeg jo i sidste uge. Og det har ikke en skid med hinanden at gøre. Jeg går ud til pynten i stedet for. Klokken er kun halv elleve, så Søren er der vel ikke. Han er måske ikke engang stået op endnu. Eller osse står han hjemme i haven og bygger drivhus. Alene, hans far er vel på arbejde. Så det gør han ikke. Så det vil være dumt at gå den vej i stedet for ud til pynten.

Man skal ikke gå i vandet alene. Og jeg går heller ikke i vandet før frokost i min alder. Jo måske om morgenen, på vej hjem fra byen, det er noget andet. Men jeg skider på hvad man gør. Jeg gør som det passer mig. Stranden foran pynten er mennesketom. Der er kun mågerne og mig. Jeg har ikke fået håndklæde med, men der er varme nok i solen nu.

Det blir kun en kort dukkert. Så varmt er vandet heller ikke. Og da jeg kommer op, ser jeg den gule grævling oppe på skrænten. Jeg skynder mig at få noget tøj på, det er lidt svært når man stadigvæk er våd.

Den gule grævling kommer ned på stranden. Han hedder Jesper, ved jeg. Han har den gule våddragt på, den sidder tæt til kroppen.

- Skal du ud at fiske, spørger jeg.
- Så du nogle fisk derude, spørger han.

Han har set mig i vandet. Og hvad så. Stranden er offentlig. Hende underbondens enke, eller hvad hun nu er, ejer kun jorden ned til stranden. Bunden under vandet er allemandseje. Mit tøj er blevet vådt indefra. Det er lidt klamt, er det ikke ?

- Jeg så ingen, siger jeg. Men jeg kiggede heller ikke efter dem.
- Man skal have øjnene med sig hvis man vil fange noget, siger han.

Skal han så ikke ud og fange noget. Han blir stående på stranden. Han kigger ind i mit ansigt nu.

- Miriam siger du synes jeg er uhyggelig, siger han.
- Er du ikke på arbejde nu, spørger jeg.
- Jo. Jeg skal se hvad jeg kan få med hjem til instituttet.
- Skal du så ikke ud efter noget ?
- Nu står jeg lige og snakker med dig.

Den gamle gris med ravfarvede øjne og tænder og negle.

- Kommer Miriam osse, spørger jeg.
- Hun sidder i villaen og fører i kartotek.
- Så vi blir puttet i et kartotek.

- Det hele skal i kartotek. Det er videnskaben. Og jeg har spekuleret på hvorfor du hedder Guldmus.
- Det må du spørge min mor om. Det er hende der har fundet på det.
- Så må du jo præsentere mig for din mor.

Miriam har ret. Jeg synes han er uhyggelig. Det er hele tiden ham, der ender med at bestemme hvad vi snakker om.

- Min mor er på arbejde nu
- Ja. Hvad laver din mor ?

Hvad rager det ham. Skal mor osse puttes ind i deres kartotek. Eller bare i hans kartotek. Jeg svarer ikke på det.

- Jeg synes du skal fiske i havet i stedet for at fiske hos mig.
- Det skal jeg osse. Skal du med ud og se hvordan jeg gør.
- Jeg har ikke sådan en våddragt.
- Du klarede dig da fint uden lige før.

Nu er han rigtigt ulækker at høre på. Hvad bilder han sig ind. Her ved vores pynt. Jeg ved da godt at han så mig i vandet, skal han nu jukke rundt i det. Tror han det kan opfattes som et kompliment. Mener han det som et kompliment ? Det kan jeg være ligeglad med. Det betyder ikke noget hvad han synes. Jeg synes han er uhyggelig og ulækker. Og gul. En gul grævling, der bider indtil knoglerne knaser. Jeg skal sgu ikke knases af ham.

- Jeg skal hjem, siger jeg. Du kan bare hoppe ud og fiske.
- Der er andre fisk i havet, mener du ?

Jeg mener ingenting. Han skal bare passe sig selv. Jeg begynder at kravle op ad skrænten, han blir nede på stranden mellem stenene, og så begynder han at vade ud i vandet. Med ryggen til og i det lys, smelter våddragten nærmest sammen med ham. Og jeg kan hverken se hans tænder eller hans negle. Men jeg skal ikke være den der står oppe på pynten og glør. Jeg skal videre, og nu er han osse så langt ude at han kan dykke under. Han bruger ikke snorkel eller noget, kan jeg se. Måske kan han både trække vejret under jorden og under vandet. Det er der sgu da ingen der kan, din idiot. Og jeg har ikke fået smøger med.

-

Hen på eftermiddagen går jeg ud til pynten igen. Da mor kom hjem fra arbejde, spurgte hun hvad jeg havde lavet. Og jeg sagde at jeg havde fået motion. Det er så sundt. Og så gad jeg ikke snakke mere om det. Og nu er jeg næsten ude ved pynten. Og jeg kan se Søren stå og kigge ud over kanten, ud på vandet. Hvad glør han på, er Miriam i vandet ? Hun har vel fået fri nu.

- Jeg går helt over til ham og siger hej.
- Hej Søs, siger han.

- Det kalder han mig ikke så tit mere. Vi legede det da vi var yngre.
- Er der nogen i vandet, spørger jeg.

- Jeg tror jeg så et par marsvin derude, siger han.
- Marsvin ?
- Eller måske var det delfiner.
- Der er da ingen delfiner her.
- Nogle gange er der, har jeg hørt.
- Man hører så meget Søren.
- Hvad har du da hørt ?
- Miriam har snakket om os med den gule grævling.
- Det hører vel med til hendes arbejde.
- Hun har sagt at jeg er bange for ham.
- Er du da det ?

Det er jeg altså ikke. Jeg er måske utryk ved ham, jeg synes han er for mystisk og uhyggelig. Det er ikke det samme som at være bange. Det fortæller jeg Søren, og han giver mig ret. Det er ikke det samme.

- Jeg synes der er noget mellem os som vi skal holde for os selv, siger jeg. Det skal hun ikke plapre ud med til alle mulige. Hun skulle have holdt sin kæft om os og det her sted. Vi tog hende med fordi hun ville passe ind her. Men det skulle der bare en skide professor til at ødelægge.
- Jeg har googlet ham, siger Søren.
- Professoren ?
- Max Carlson, ja. Der står en masse om ham på The Mermaid Institutes hjemmeside. Det meste er på engelsk. Det har han vel selv skrevet.
- Er der ikke andet ?

Og det er der på en måde. Han står på en liste inde fra universitetet. Der står ikke ret meget om ham. Og så er der en artikel om en Max Marius Carlson, der har taget sin eksamen i sociologi på sin halvtredsårs fødselsdag. Søren finder artiklen frem på sin telefon. Den er fra en eller anden lokalavis, ingen af os kender. Der står en lille historie om hvordan den tidligere skolelærer og lokale fodboldtræner Max Marius Carlson forsvarede sin kandidatgrad i sociologi den dag han havde fødselsdag. Og bestod med topkarakter. Der står ikke hvad topkarakteren var.

- Det er jo ikke sikkert det er ham, siger Søren. Der er ikke noget billede.
- Vi må spørge ham næste gang vi møder ham, siger jeg. Om han hedder Marius til mellemnavn.
- Han ligner slet ikke en fodboldtræner, siger Søren.

Jeg ved ikke hvordan en fodboldtræner skal se ud. Og det ved Søren vel heller ikke.

- Det kan da godt være ham, siger jeg.
- Der er jo andre der hedder Max Carlson. For eksempel en elektriker i Nordjylland. Og der er et billede af ham.

Han finder billedet frem. Og det er i hvert fald ikke professoren på det billede, det er en fyr på vores alder. Max værdi for pengene, står der ovenover billedet. Det er en annonce med mailadresse og telefonnummer og det hele.

- Så tror jeg mere på Marius, siger jeg.
- Du har ikke selv prøvet at finde ham.

Det har jeg ikke. Jeg har prøvet at finde underbonden og den gule grævling, men det siger jeg ikke. Det nytter ikke noget bare at google en Jesper. Så skal vi først kende hans efternavn i hvert fald. Og det skal ikke være et der er alt for almindeligt. Jeg kunne have spurgt ham. Men det kunne jeg jo ikke. Så havde jeg lydt interesseret, og det er jeg slet ikke. Jeg er nysgerrig, det er noget helt andet. Nysgerrig og utryg. Men jeg tør godt spørge professoren om han osse hedder Marius.

- Jeg skal nok spørge om han hedder Marius, siger jeg
- Du siger ikke noget om at vi har googlet ham, siger Søren. Så tror han bare vi stalker ham.

Er det sådan jeg er med den gule grævling. En stalker ? Gu er jeg da ej.

- Hvordan går det med drivhuset, spørger jeg.
- Hvis vi bare havde købt et, så havde vi stillet det op allerede. Men det skal absolut bygges af nogle gamle vinduer, han har samlet sammen i flere år. Mor havde håbet hun kunne få glæde af det i år.
- Det er in med genbrug.
- Det er det han siger.

Det var nemt at få Søren til at snakke om noget andet end stalking. Nu behøver jeg ikke tænke på professoren eller den gule grævling. Eller Miriam. Så det gør jeg næsten heller ikke.

- Er din mor så sur, spørger jeg.
- Nej, hun giver ham ret.
- Så det er kun dig der er sur.
- Jeg er bare træt af det. Han vil gerne have jeg hjælper, men han vil alligevel gerne lave det hele selv.
- Det kender jeg godt.
- Fra din mor ?
- Nej. Fra mig selv.
- Måske er det osse sådan professor Carlson er, siger Søren. Så det er derfor han har lavet sit eget private institut.
- Eller osse vil han bare have et sted, hvor han kan være professor. Det var han vel ikke inde på universitetet, så havde det stået på den liste du googled frem.

Så skal vi altså snakke om dem igen. Men det er osse det vi har i hovedet, og så er det svært at tale udenom det. Parykken har jo heller ikke skrevet om Sørenes fars drivhusprojekt i lokalsprøjten. Her i byen er The Mermaid Institute stadig en stor ting. En professor og hans mand. Og for os osse den gule grævling. Og Miriam er ansat der.

- Ved du hvad hun får for det, spørger jeg.
- Hvem ?
- Miriam. Hvad får hun for at arbejde på instituttet.
- Aner det ikke. Det er sikkert godt nok, det hun får. Ellers gad hun ikke arbejde der, så godt kender vi hende da.

Det har han ret i. Men er det penge hun får. Eller er det betydning. Det tror jeg ikke jeg skal spørge Søren om. Og slet ikke Miriam. Men vi kan vel godt spørge hvad jobbet giver af penge, det spørger man da hinanden om.

- Tror du hun kommer herud i dag, spørger jeg.
- Det kan da godt være. Skal vi have vin ?
- Jeg er flad.

Det siger han ikke noget til. Enten er han osse flad, eller osse har han bare ikke lyst til at give i dag. Det må han selv om. Jeg har min vodka derhjemme, og den tager jeg ikke med ud til pynten.

- Skal vi gå ned på stranden, spørger han.
- Det kan vi da godt.

Vi går ned og sætter os på hver sin sten. Det har vi gjort så tit.

- Kan du huske da vi prøvede at bygge et partytelt her, siger han.
- Det glemmer jeg ikke.
- Det var vi lige så gode til, som min far er til at bygge drivhus.
- Nu skal du tale pænt om din far Søren.

Vi griner begge to. Og det er vist mest af vores egne ubehjælpssomme forsøg på at bygge det telt.

- Vores idé var da god nok, siger han.
- Rent teoretisk, siger jeg.
- Og det havde været en billig måde at flytte hjemmefra.
- Mon så ikke den gule grævling ville sige, at det var at gøre ophold. Det er det man ikke må.
- Han var her ikke dengang.
- Men underbonden kørte forbi oppe på skrænten på sin traktor, det kan jeg da huske.
- Og han grinede bare af os.
- Vi grinede selv af det telt Søren.
- Gjorde vi det ?

Det husker vi måske forskelligt. Vi burde i hvert fald have grinet af det. Der fik vi heller ikke leget far og mor og børn. Slet ikke børn. Hvad var vi dengang ? tretten eller fjorten eller noget i den stil. Og sådan sidder vi der og snakker om gamle dage, og Miriam kommer ikke, og vi tager lige en dukkert uden vin, og vi har begge to vådt hår bagefter. Ind imellem får vi det gode tilbage. Det kan godt blive mere end en gang, når det er Miriam der har fået arbejde. Sidste år var det mig. Jeg tænker ikke på hvad de lavede.

-

Dagen efter sover jeg længe. Jeg regner ikke med at jeg skal noget. Men så ringer professoren. Professoren.

- Dav, det er Max
- Ja.

- Har du lyst til at kigge herind i formiddag. Vi vil gerne have udvidet materialet om dig og Søren. Miriam er jo allerede inde i folden.
- Det ved jeg ikke rigtigt.
- Jeg kan godt se, at det er urimeligt, at vi ikke også kan ansætte jer. Men Anders har i hvert fald fundet nogle penge, så vi kan give jer betaling for jeres tid.
- Hvad er der så specielt ved os ?
- I har haft et særligt forhold til den strand igennem flere år. Så vidt jeg kan forstå på Miriam, er det noget, I har gjort siden folkeskolen. Fra I var så gamle, at I kunne være på stranden uden forældre.
- Før, siger jeg.
- Ja muligvis før. Men I er blevet ved, og jeres forældre har accepteret det.
- Søren og jeg har. Miriam kom først med midt i 1 G.

Professoren får det til at passe så fint med at Miriam har fået en anden rolle på instituttet. Hun er vores fortrolige, samtidig med at hun hele tiden har været en iagttager af os og vores forhold. Mit og Sørens forhold. Og det tror han måske hun kunne iagttage uden at blande sig.

Men det har professoren osse svar på. Det er en erkendelse der er mere end halvtreds år gammel. Man kan ikke iagttage et system uden at påvirke det. Han har svar på det hele, og det lyder så klogt når han siger det. Og jeg siger ja til at kigge forbi, jeg skal bare i bad først.

-

Da jeg kommer til villaen, er det kun professoren jeg skal snakke med. Han skal snakke med Søren i morgen på samme måde. Manden Anders er vist i banken, og Miriam sidder et andet sted i huset og renskriver de interviews, de allerede har lavet.

- Men i det her interview går vi dybere ned, siger han. Og af den grund er det mig og ikke Miriam, der kommer til at behandle materialet. Og derfor er vi også villige til at give den timebetaling.

Det lyder meget godt. Han kan bare spørge, og jo mere han selv skal tale, jo mere timebetaling er der til mig for bare at sidde der, det kan jeg da regne ud.

- Jeg vil ført tale lidt om, hvordan I går i vandet.
- Vi går ud i det, og så dukker vi under.
- Men der er noget havfrueagtigt over det. For jer begge to.
- Hvad mener du med det ?
- I bruger for eksempel ikke badetøj.
- Ikke ude ved pynten. Det har vi aldrig gjort. Det var sådan vi gjorde da vi var små, og det er vi bare blevet ved med. Måske synes vi det er rarere på den måde, jeg ved det ikke engang.
- Men det er bare jer to.
- Ja. Miriam har prøvet, men nu har hun altid badetøj på, når hun er med. Det er hun mest tryk ved, og det må hun jo om. Måske er det fordi hun var seksten år, inden hun kom med.
- Det er faktisk lidt sjovt, siger han.

Og så fortæller han, at da han var ung, var det helt almindeligt på stranden at nogen nøgenbadede. Og alle var i hvert fald topløse på stranden. Det er sådan set et godt eksempel på en grænse, der har flyttet sig på kort tid, og den vinkel skal de have med i undersøgelsen.

Jeg synes det lyder lidt forvirrende og rodet, men det er ikke mig der skal skrive det, så jeg er sådan set ligeglad. Han skal bare have svar på forskellen mellem at bade på den ene måde og på den anden.

- Det er ikke kun fordi det klæber ind til kroppen når man kommer op, siger jeg. Følelsen i vandet er osse anderledes. Man glider bedre gennem vandet, og man kan mærke vandet på en anden måde.

- Det synes man i hvert fald, siger professoren.

- Du har selv prøvet ?

- Det har jeg da. Men aldrig så konsekvent som jer.

- Vi er kun konsekvente ude ved pynten. Alle andre steder er vi helt normale. Men det er osse ved pynten vi er mest i vandet.

- Så det er det sted. Den grænse der gør jer til havfruer.

Og det kan jeg kun sige ja til, selvom jeg ikke kan se hvad det betyder. Det er jo bare en vane at det er blevet sådan.

- Kultur er vaner, siger professoren.

Det har han vel ret i. Og så vil han høre mere om min baggrund. Om min mor og far, og hvor gammel jeg var da de gik fra hinanden, og hvor gammel jeg var da han flyttede til Belgien. Han vil osse vide, hvad far skulle i Belgien. Der er jo nogle landegrænser, der skal passeres på den tur. Og er min far noget i EU. Og det er han i hvert fald ikke. Det har ikke en skid med EU at gøre.

Og så skal vi længere ud i familien. Mormor og min onkel der er mekaniker, men ham besøger vi aldrig. Professoren noterer og noterer, selvom han osse optager alt hvad vi siger. Måske sidder han og får ideer. Noget han ikke vil sige mens jeg hører det. Jeg er informant og ikke ansat på instituttet. Jeg får vel min timebetaling så længe jeg sidder der, og så er det lige meget for mig om han taler eller skriver.

- Jeg vil gerne have en snak med både din mor og din mormor, siger han.

Det jeg fortæller er ikke nok. Han skal osse undersøge om jeg er fuld af løgn.

- Hedder du for resten Marius til mellemnavn, spørger jeg.

- Det er ikke et mellemnavn, siger han. Det er et fornavn, og jeg bruger det ikke. Du er vel heller ikke døbt Guldmus. Og sådan er der så meget.

Det skal vi ikke snakke mere om, kan jeg høre.

- Din mor er på arbejde nu, siger han.

- Det plejer hun.

- Men vi kan måske besøge din mormor nu ?

- Det er en lang tur.

- Men hun er hjemme ?

- Det tor jeg. Jeg ved det ikke.

- Kan du ikke ringe og spørge, om vi må komme om en times tid ?

- Så lang tid tager det altså ikke at køre derud.
- Vi skal have fat i Jesper først. Vi er ved at skifte bil, og den nye er ikke leveret endnu.

Det planlægger han helt selv. Jeg ringer til mormor. Der er vi da velkomne, og skal vi have frokost med ? Og hendes frokost plejer at være god nok, det er hendes aftensmad, der er for meget peber i. Jeg spørger professoren, og han synes ikke hun skal have den ulejlighed. Så er det måske bedre, vi venter med at komme til omkring halv to. Og mormor glæder sig til at vi kommer. Vi to plejer at have det så hyggeligt sammen. Og Professoren har hun da læst om i bladet, så ham vil hun gerne møde. Og jeg går ud fra at jeg får timebetaling for hele dagen efterhånden.

-

Lidt i tolv kommer den gule grævling. I shorts og sandaler som han plejer. I dag er skjorten sort med små røde og gule blomster på. Hans hår er vådt fra hans fisketur, men han har fået skiftet tøj. Han har en plasticpose med fisk i den ene hånd.

- Dem går du ud og vejer, siger professoren. Og så bliver vi nødt til at låne din bil her i eftermiddag.
- Så tror jeg gerne jeg vil køre, siger den gule grævling med blomstret skjorte.
- Har du tid til det ?
- Det er jeg vel nødt til at have.
- Det er op til dig selv. Jeg har også kørekort.
- Hun er lidt sart, og jeg kender hende bedst.

Han snakker vel ikke om mormor ?

- Hvem er sart, spørger professoren.
- Cliequot. Min bil.
- Jeg troede du havde en Peugeot.
- Det er en Peugeot. Hun hedder Cliequot.

Han er altså ikke bare mystisk, han er osse underlig. Det er måske sådan man blir af at fange fisk med de bare hænder.

- Vi kører klokken et, siger professoren. Passer det ikke meget godt Guldmus ?

Jeg siger ja. Vi skal heldigvis med alle tre. Jeg skal ikke køre med den gule tosse alene. Han samler sin pose med fisk op og går ud af kontoret og mødelokalet.

- Det er til den kvantitative del af vores undersøgelse, siger professoren. Det er klogt også at have det med, især når det er en så unik undersøgelse.

Jeg ved ikke hvad han taler om. Fiskene skal altså vejes, men hvordan det skal gøre os klogere, fatter jeg ikke en lyd af.

- Skal de ikke spises, spørger jeg.
- Det lader vi Jesper selv om. Vi skal bare bruge tallene.

Jeg kan godt lide fisk, så jeg håbede der kunne falde lidt af til mig og mor. Men så meget har han altså heller ikke fanget.

Professoren spørger videre. Ved jeg noget om min mormors baggrund. Hvad med min morfar. Hvorfor ser vi ikke noget til mors lillebror. Og jeg kan ikke oplyse så meget. Fordi det da er privat, og mest fordi jeg ikke ved ret meget om nogle af delene. Så det er ikke meget han kan notere, men han ser meget tilfreds ud.

Lidt i et kommer den gule grævling tilbage på kontoret, professoren pakker sammen, og jeg rejser mig fra stolen. Og så går vi ud til hende Cliequot. Den står parkeret næsten samme sted som sidst. Og bagsædet er stadig fyldt med papkasser.

- Jeg må nok hellere lægge dem om i bagagerummet, siger den gule grævling. Og så glemmer jeg bare at få dem afleveret.
- Du har alligevel glemt dem, siger jeg.
- Jeg har haft travlt.
- Hvad har du haft i alle de papkasser ?
- Lamper, siger han bare.

Så sætter vi os ind i Cliequot. Jeg får bagsædet for mig selv. Den gule grævling kører, og professoren sidder på det andet forsæde. Jeg skal vise vej, så det er måske ikke det mest praktiske arrangement, men sådan blev det.

Og da jeg siger mormors adresse, siger den gule grævling, at det ved han godt hvor er. Og jeg begynder at tro at han så har stalket både mig og min mormor. Men så er det fordi han selv bor derude af, siger han.

- Så kan vi måske også se hvor du bor, siger professoren.
- Vi kommer næsten lige forbi, siger den gule grævling, så det kan vi sagtens.

Vi kører først hen til mormor, og vi blir alle tre inviteret ind i stuen. Vi skulle ikke have frokost, men vi kan i hvert fald drikke en kop kaffe. Og der er nybagte boller, hvis vi stadig er lidt sultne. Det er den gule grævling, han tager en halv bolle. Og professoren begynder at præsentere sig og sit Mermaid Institute.

- Ja jeg læste om det i bladet, siger mormor.

Men så vil professoren gerne snakke med mormor alene. Ikke fordi det betyder så meget om vi er der eller ej, det er bare proceduren ved den slags undersøgelser. Og jo stærkere man følger reglerne, jo stærkere bliver resultaterne. Og det er jo fint vejr, så det kan vi måske sætte os og nyde.

- Hvis I går om i haven, siger mormor, så er der både en bæk et par havestole. Og jeg kan komme ud med mere kaffe.
- Det er fint nok uden, siger jeg. Jeg sætter mig bare og ryger.
- Jeg kommer ud med et askebæger, siger hun.
- Det er ikke nødvendigt. Jeg skal nok tage skodderne med.

Vi sætter os ud i haven. Jeg sætter mig på bænken og krøller benene op under mig. Så fylder jeg næsten hele bænken, og den gule grævling er nødt til at sætte sig i en af de spinkle stole. Det ser ud til at passe ham fint. Han kigger på mig.

- Nogen rigtig havfrue bliver du alligevel ikke.
- Hvad fanden mener du med det ?
- Havfruer er kendt for ikke at have nogle ben. Har du ikke læst den historie.
- Jeg har heller ingen planer om at blive havfrue.

- Det er fint. Hvis man har ben, kan man osse have noget mellem benene.

Jeg siger ikke noget. Han er bare så klam. Han sidder der. I min mormors have og snakker om min fisse, selvom han ikke siger det ligeud. Skal jeg rejse mig og gå ? Jeg har lige tændt en smøg. Jeg sætter benene ned på jorden, men bliver siddende.

- Hvorfor siger du sådan noget ?

- Jeg siger det jo bare som det er.

Jeg gider ikke snakke med ham lige nu. Jeg sidder bare og ryger. Han sidder lidt og kigger på mig, men så begynder han at se over på buskene i den anden side og ud over markerne. Han prøver ikke at sige noget. Måske ved han at han har dummet sig. Men han ser nu ikke sådan ud. På et tidspunkt lukker han endda øjnene. Han nyder solen, kan jeg se.

Det er lidt tosset. Jeg sidder bare der og ryger smøger. Og jeg tror han på et tidspunkt falder i søvn der i solen. Han snorker ikke, men han trækker vejret tungt. Han ser uskyldig og afslappet ud. Jeg ved jo at han ikke er så uskyldig, men måske tror han det selv. Det blir det ikke bedre af.

Da mormor kommer ud efter os, åbner han bare øjnene og rejser sig. Han ligner ikke en der har sovet, men det er jeg sikker på at han har. Jeg samler de fire skod op fra det lille glasbord ved bænken, jeg har lovet at tage dem med. Den gule grævling kigger på mig.

- Har du siddet der og været så anspændt hele tiden, spørger han.

Jeg svarer ikke. Jeg har ikke lyst til at tale med ham.

- Du burde dyrke noget yoga, siger han. Jeg kan godt lære dig lidt teknik, hvis du har lyst.

Det har jeg ikke. Jeg går forrest ind i mormors køkken og smider de fire skod i skraldespanden under køkkenvasken. Den gule grævling går ind i stuen til professoren. Mormor er osse gået derind igen, hun samler kaffekopperne på en bakke. Professoren samler sine notater. Han har skrevet på papir som han plejer. Han har osse tegnet nogle diagrammer, ser det ud til. Måske kan han selv få det til at give mening.

Så går vi ud til bilen. Jeg sætter mig med det samme ind på bagsædet. Professoren gør det samme.

- Jeg skal lige have noget overblik her, siger han, så du kan godt sætte dig op på forsædet.

- Nu har jeg sat mig, siger jeg.

Jeg spænder sikkerhedsselen. Den gule grævling kigger om på os.

- Så kan jeg køre som privatchauffør, siger han. Alle passagerer fornemt på bagsædet.

Han griner mens han siger det. Og det kan sagtens være pænt ment. Og så kører vi ud forbi det hus han selv bor i. Vi holder lige lidt ude på vejen, vi skal ikke indenfor.

Vi kan se hvor han plejer at parkere sin Cliequot og et trådhegn rundt om plænen foran huset. Huset er bestemt ikke nyt, men det ser pænt og velholdt ud. Det er malet hvidt, og vinduerne er blå. Der står osse et tørrestativ på plænen. Der hænger nogle bluser og nederdele og svinger i vinden.

- Er du gift, spørger professoren.
- Hvorfor skulle jeg ikke være det, spørger den gule mand.
- Det har du aldrig talt om.
- Næ, det har vi så ikke. Men det er jeg da. Vi havde sølvbryllup for et par år siden.
- Har I børn, spørger jeg.
- Fire. To store piger, den ældste må være på din alder. Og så et par knægte, der skulle have været en efternøler, men som altså blev to.

Han er vist lidt stolt. Han lyder som en helt almindelig mand. Når han selv skal sige det. Men sådan ser han bare ikke ud. Måske er det løgn med den familie. Måske er det slet ikke hans hus. Det er bare et hus, hvor der ikke står en anden bil parkeret foran. Jeg får helt lyst til at stige ud af bilen. Og gå ind og fortælle den stakkels kone hvem hun er gift med. Men hun er vel lige så meget løgn som resten af det han fortæller.

- Nå, siger professoren. Lad os komme tilbage til arbejdet.

Han er vist lige så overrasket som jeg er. Måske har han osse en mistanke om at det er løgn det hele. Den gule grævling kører som privatchauffør hele vejen ind til byen og ind til villaen. Han skal videre direkte til et eller andet, det må de have aftalt i forvejen, for de snakker ikke om det. Professoren samler sine notater sammen i en papfolder, og vi går ind på kontoret.

- Det blev da til nogle timer, siger jeg.
- En del af tiden sad du da bare og nød solen.

Men jeg er utryg, når jeg er sammen med den gule grævling, så kan jeg ikke nyde noget, fortæller jeg. Jeg kan slet ikke lide at være alene med ham.

- Du må have fået et eller andet galt i halsen, siger professoren. Jesper er ganske uskadelig.

Men han laver da en beregning på alle dagens timer til mig, lige fra jeg mødte ind i formiddag og indtil nu.

- Vil du gerne have pengene med det samme ?
- Ja det ville være fint nok.

Han overfører fra skærmen på skrivebordet. Og det er rigeligt til at jeg kan gå på tanken og få lidt at spise og en ny flaske vodka med hjem.

I sengen har jeg svært ved at sove. Det er den gule grævling der fylder. Jeg føler det som om han har gramset på mig, selvom han ikke har rørt mig i virkeligheden. Han har gramset på mig i tankerne. Både i sine egne og i mine tanker. Jeg tømmer den gamle vodka helt, og jeg tager osse hul på den nye inden jeg lukker øjnene.

-

Jeg har sovet ad helvede til. Jeg skulle ikke brække mig, men jeg skulle måske have gjort det alligevel. Det er lige før jeg ville ønske han havde taget på mig med hænderne, så kunne jeg i det mindste have vasket mig. Men osse kun lige før. Mon det gule ville smitte af på mig. Jeg skal måske besøge hans kone en dag og se, om det er smittet af på hende. Gult snask, for helvede Guldmus.

Klokken er kun lidt over syv, hvis jeg går ud af værelset vil mor se eller høre mig. Hun skal have sin morgenkaffe i fred, hun skal ikke se mig sådan og blive bekymret, det vil jeg ikke kunne holde ud. Og det vil hun heller ikke, jeg kender hende.

Men det hjælper ikke noget.

- Jeg kan høre du er oppe, råber hun mens hun banker på døren.

Den er ikke låst, men hun åbner den ikke bare. Lidt atten år har jeg alligevel fået lov at blive.

- Bare lad mig sove, siger jeg.

- Hvad siger du.

- Lad mig nu bare sove.

Jeg kan høre hun går tilbage til køkkenet. Først lidt i syv kan jeg høre hun går ud og ned til bussen. Jeg venter lidt længere, inden jeg går ud i køkkenet. Hun har heldigvis levnet noget kaffe.

-

Hen på eftermiddagen går jeg i bad. Det har ikke hjulpet at ligge i sengen, og heller ikke på sofaen. Men på en eller anden måde hjælper badet på tankerne.

Jeg låser efter mig på vejen ud og går ud til pynten. Der er ingen andre derude, heller ikke den gule grævling. Jeg står lidt og kigger og går så tilbage til byen, ud til Søren's forældres hus. Søren og hans far står ude i haven. Det de bygger er ved at ligne et hus. Måske mere et legehus end et drivhus.

- Det blir ikke så højt, siger jeg.

- Det er højt nok, siger Søren's far. Når man går og pusler med planterne, bukker man sig alligevel.

Hvis jeg står lige i midten, kan jeg godt stå op. Det kan Søren's mor så osse, vi er cirka lige høje, så vidt jeg husker. Både Søren og hans far er nødt til at bukke hovedet, lige meget hvor de står.

- Det er vinduernes størrelse der bestemmer højden, siger Søren's far.

Søren har ikke sagt noget.

- Jeg har været ude på pynten, siger jeg. Du var der ikke.

- Nej jeg var her, siger Søren.

Han spørger sin far om det er ok at han går nu, og han får hurtigt et ja. Det ser heller ikke ud som om hans far ved, hvordan de lige skal komme videre med det drivhus. Og måske tænker han bedre når han er alene. Det kan han da håbe, synes jeg.

Selvom, for min skyld kunne vi lige så godt være blevet der i haven, men Søren vil gerne ud til pynten. Eller i hvert fald væk fra drivhuset.

- Har du haft din snak med professoren, spørger han.
- Ja. Og han har betalt. Hvornår skal du snakke med ham.
- Vi gjorde det i går aftes. Det blev sent, og det var uden overtidsbetaling. Men det blev da til noget. Skal vi have vin med derud ?

Det er måske ikke det, jeg har allermost lyst til lige nu. Men det har Søren, kan jeg se. Han køber to flasker i Netto, han regner vel ikke med at Miriam kommer i dag.

- Jeg har slet ikke lyst til at svømme i dag, siger jeg. Kan vi ikke bare ligge på stranden og kigge op i himlen. Så kan du fortælle mig, hvad du og professoren snakkede om.

Det passer vist osse Søren meget godt, så det gør vi. Det blir godt nok ikke professoren vi taler så meget om, for jeg kommer til at fortælle hvad den gule grævling gjorde ved mig.

- Han gjorde jo ikke noget rigtigt, siger Søren. Han er bare en gammel gris med det hele i munden. Det skal du bare ignorere, han gør dig ikke noget.
- Det er jo det. Det er osse lidt spændende, selvom det er klamt. På en gang. Det ved jeg ikke, hvad jeg skal gøre ved.

Jeg ved ikke hvorfor jeg siger det. Det passer ikke. Jeg synes det er klamt og ulækkert, ikke en skid spændende. Søren svarer heller ikke med det samme, og jeg venter bare.

- Du er nødt til at tænke på noget andet, siger han så.
- Det har jeg prøvet. Men så snart jeg kommer til at lukke øjnene, kan jeg se de gule klonagle for mig. Bare jeg blinker.
- Har du snakket med Miriam om det ? Hun har haft mere med ham at gøre.
- Hun siger bare at han er en uskadelig gammel mand, og han kan ikke gøre for at han har en lækker krop.
- Siger hun det ?

Det var måske ikke lige sådan hun sagde det, men det var det hun mente.

- Tror du hun har været sammen med ham, spørger han.
- Det ved jeg ikke noget om.
- Men tror du ?

Det tror jeg i hvert fald ikke. Så underlig og anderledes er Miriam heller ikke, hun kan bare ikke høre helt hvor ulækker han er.

- Du synes jo osse selv han er spændende, siger Søren.
- Jeg synes vi skal snakke om noget andet. Jeg får kvalme af at snakke om ham.

Det dur ikke med kvalme nu. Vi er begyndt at drikke af hver sin flaske. Stille og roligt altså, ikke for at blive stive, bare for at nyde smagen. Og vi er nødt til at sætte os op når vi drikker. Og det er der, mens vi sidder med hver sin flaske og kigger ud over stranden, jeg begynder at snakke om det andet.

- Kan du huske vi osse legede at vi var kærester, siger jeg.
- Ja. Men vi var jo søskende, så det passede ikke så godt sammen.

- Det vidste vi vel ikke dengang.
- Nej, men det ved vi nu.
- Desværre. Jeg lukker nogle gange øjnene, og husker hvordan det var.

Det gør jeg da. Sidste år, når jeg skulle tidligt hjem, fordi jeg skulle på arbejde næste dag, tænkte jeg tit på det. Og så var det Miriam, der var Søren's kæreste søster, og så var det ikke så rart at tænke på.

- Det er stadig en slags paradys for mig, siger han. Og i paradys er vi nok nødt til at blive ved med at være søskende. Ellers skal vi begynde at tage figenblade på.

Jeg skal passe på, at jeg ikke kommer til at ødelægge noget nu. Hvis jeg ødelægger det for ham, ødelægger jeg det osse for mig selv.

- Har du været sammen med Miriam, spørger jeg.

Det var ikke det jeg planlagde at sige, men det var det der kom ud af min mund. Det har ikke noget med os to at gøre, det ved jeg han vil sige, og det har han ret i.

- Hvorfor spørger du om det, siger han.

Og så behøver han ikke sige mere. Det er svar nok.

- Undskyld, siger jeg. Det rager slet ikke mig.
- Det gør det vel. Ellers ville du ikke spørge.
- Jeg vil helst ikke vide noget om det. Det var dumt af mig at spørge.

Lige meget hvad han siger nu, vil det ikke gøre nogen forskel. Vi ligger ned igen begge to, så vi kigger op i den samme himmel. Sådan skal det nok blive ved at være. Helst, tror jeg nok.

- Du var aldrig sammen med mig, siger jeg. Sådan helt rigtigt.
- Det ville ikke være helt rigtigt.
- Det ville det nok ikke. Men hvordan kunne du lade være. Du er vel for helvede en mand.
- Jeg er vel for helvede mere end det ?

Hold kæft hvor har jeg fået rodet mig ud i noget. Det er lige det jeg var helt sikker på, at vi ikke skulle snakke om.

- Ødelægger jeg vores paradys nu, spørger jeg.
- Du er godt i gang med det. Men hvis det er sådan du har det, er det alligevel ødelagt for dig. Og så er det osse ødelagt for mig.

Det var lige det jeg tænkte, bare modsat. Det er altså noget vi to har sammen. Kun mig og Søren. Og vi vil gerne passe på det begge to. Hvorfor gør vi det så ikke ? Hvorfor gør jeg det så ikke ?

- Lad os gå i vandet nu, siger jeg. Nu har jeg alligevel lyst til det. Og sprøjte med vand og få vådt hår.

-

Sådan er vores paradys. Dagen efter mødes vi igen ved pynten om eftermiddagen. Søren har handlet igen, han har tre flasker rosé i en plasticpose.

- Så Miriam kommer osse i dag, siger jeg.
- De var på tilbud. Tre flasker for hundrede.
- Så det var bare et tegn fra himlen.
- Det var et tegn fra Netto, siger han.

Sådan er vores paradys. Klokken er kun lidt over to, hun har vel ikke fri endnu, hun møder jo ind mellem otte og ni. Men hvad ved jeg ?

- Jeg har haft mareridt om ham i nat, siger jeg.
- Om hvem.
- Om den gule grævling selvfølgelig.

Det kan da godt passe. Jeg svedte i hvert fald da jeg vågnede. Mor var gået da jeg stod op.

- Hvorfor har du kaldt ham grævling ?
- Det er de gule kløer. Dem han graver i sandet og leret med.
- Hvis jeg var dig, ville jeg være mere nervøs ved professoren.
- Og dig skal jeg i hvert fald ikke være nervøs ved ?
- Jeg er din bror Søs. Det skal du hele tiden huske.
- Det ved jeg. Det siger jeg hele tiden tak for.

Jeg mener det. Jeg kan se han er i tvivl om jeg i virkeligheden mener det modsatte. Jeg prøver at vise ham mit ærligste ansigt.

- Hold nu op med det pis Guldmus. Skal vi ikke bare gå ud og dukke under en tur. Det var da sjovt i går.
- Ja, det kan vi godt nå inden hun kommer.
- Jeg ved ikke om hun kommer i dag.
- Næ det gør du jo ikke.

Så snart vi er ude i vandet, er vi børn igen. Når vi dukker under er vi begge to helt alene, alle lyde oppefra forsvinder. Og når vi så stikker hovederne op igen, hyler vi og griner og sprøjter med vand. Vi behøver ingen bold i vandet, vi kan sagtens spille det hele uden. Og det er mens vi står der og sprøjter, vi hører Miriam råbe ad os oppe fra pynten. Hun vifter med en plasticpose. Hun har måske osse været i Netto. Tre for hundrede.

Men det er de sidste pølsebrød fra tanken. Miriam er kommet ned på stranden, og vi er kommet ind, og vi har begge to håndklæder med os i dag. Hvis man bare har håndklæder, har man ikke brug for figenblade.

- De skulle lukke nu, siger Miriam. Jeg fik de sidste brød, de havde varmet.
- Tanken lukker ikke nu, siger Søren.
- Det gjorde de altså, siger Miriam.
- Og Netto havde tilbud, siger jeg. Vi kan holde en lille fest. Skal vi ikke osse have bål.
- Solen skinner, siger Søren. Hvad skal vi med et bål ?

Det ved jeg ikke. Det var bare noget jeg kom til at tænke på.

- Fryser du, spørger han.

Gu gør jeg da ej. Vi sætter os bare. Miriam sidder på en flad sten, Søren og jeg sidder på vores håndklæder på gruset. Søren åbner en flaske og tager den første tår og lader den gå rundt. Han har tre flasker. Han kunne give os en hver. Men sådan leger vi ikke her. De skal åbnes en ad gangen og gå rundt. Lidt orden skal der alligevel være i det hele. Klokken er ikke engang fire.

- Du fik tidligt fri, siger jeg.
- Max og Anders har bryllupsdag i dag. De skulle ud og spise. De kørte i en taxa.
- Og den gule grævling.
- Grævling. Kan du ikke holde op med at kalde ham det ?

Det kan jeg ikke, så det gider jeg ikke svare på.

- Kunne hans bil ikke bruges, siger jeg bare.
- Vi har slet ikke set Jesper i dag.

Hvis man ikke kendte os, ville man tro vi var tossede. Men vi forstår alle tre hvad det handler om. Og jeg fortæller Miriam om det i min mormors have. Og Miriam siger at jeg skal slappe af. Jesper er flink nok, han er bare en gammel bonderøv.

- Han ville osse lære mig yoga, siger jeg.
- Han er nok kommet til at læse en bog, siger Miriam.

Søren griner. Jeg ved at det ikke bare er en bog han har læst, men jeg prøver at grine. Søren og jeg tager tøj på, og så sidder vi og snakker pølsebrød og drikker vin og snakker. Vi har ikke engang tømt flaske nummer to, så vil jeg hjem.

- Jeg smutter nu.
- Har du osse fået arbejde, spørger Miriam.
- Nej. Jeg skal bare hjem og sove.
- Så smutter jeg osse, siger hun.
- Jeg blir lidt, siger Søren. Og nyder aftensolen.
- Nyd du bare, siger jeg.
- Ja nyd bare helt igennem, siger Miriam.

Og så går vi. Vi lader de sidste pølsebrød ligge til Søren. Vinen er han selv kommet med, så den er vel hans, hvis han vil. Og der er en del pølsebrød tilbage. Når han er alene med dem, vil de forsvinde hurtigt. Miriam og jeg har tændt hver en smøg til turen ind mod byen.

- Men det var da underligt at tanken skulle lukke, siger jeg.
- De var meget forvirrede. Jeg skulle bare købe seks, og så smed hun bare hele bunken i posen.
- Har der mon været røveri eller noget ?
- Det tror jeg ikke. Der var ikke noget politi.

Og så siger vi ikke mere om det. Vi kan alligevel ikke regne ud, hvad der er sket.

- Men du må da indrømme at han er klam, siger jeg.
- Jesper ?
- Ja hvem ellers. Og så i min mormors have.
- Det er bare sådan han er Guldmus. Det skal du ikke tage dig af. På det punkt er han bare en gammel idiot.
- Og han kan fange fiske med de bare hænder.

- Max siger han ser ham som et naturbarn. Han er tættere på en grænse, vi andre er kommet langt væk fra, fordi vi bor inde i byen.
- Min mormor bor samme sted, og hun er sgu ikke så klam.
- Bor din mormor sammen med Jesper ?

Og så må jeg fortælle om den gule grævlings hus, eller hvad det var, og det han sagde om kone og børn.

- Han har aldrig sagt noget om familien til mig, siger Miriam.
- Måske er det løgn, at han har en familie.
- Og måske er det løgn, at han ikke har. Det ville passe bedst, tror jeg.

Jeg blir nødt til at besøge hans hus igen. Jeg besøgte da underbondens hus og mødte fru Laursen. M Laursen. Jeg kan godt sådan noget, komme tilfældigt forbi på en tur gennem sommerlandet. Det kan man godt, hvis man kan se lidt træet og støvet ud, og det er jeg god til. Sådan ser jeg altid ud, når jeg ikke lige har været i bad. Eller i vandet. Måske har professoren ret, jeg er vi virkeligheden en havfrue. En havfrue i sjælen. En havfrue med ben, som den gule grævling siger.

Miriam går op i byen, jeg går hjem. Mor er ved at rydde af efter aftensmaden.

- Skulle du have haft noget, spørger hun.
- Det skulle jeg ikke, men jeg kan faktisk godt spise noget nu. Jeg fik måske ikke taget nok af de pølsebrød.
- Der er lidt tilbage, siger hun. Jeg har sat det i køleskabet. Og ellers må du tage et stykke brød.

Der står en gryde med noget grøntsagssuppe. Der er vist gule ærter i. Og der er lidt medister på en desserttallerken. Det skulle vel have været til pålæg, hvis jeg ikke var kommet så tidligt hjem. Og der ligger kun en halv kartoffel ved siden af. Det er måske derfor, hun siger jeg skal tage et stykke brød til. Hvis der er gule ærter i suppen, kan man sagtens spise rugbrød til, mener hun. Jeg har fået pølsebrød. Jeg klarer mig med suppen og nøjes med halvdelen af det stykke medister og den halve kartoffel.

Mor blir ude i køkkenet, selvom hun har sat sin tallerken og sit bestik i opvaskemaskinen.

- Mormor ringede, siger hun. Hun fortalte at du var på besøg sammen med professoren. Arbejder du for ham nu ?
- Nej det er kun Miriam der gør det. Det var ham der skulle besøge mormor, jeg var bare med for at vise vej.
- Men du var med. Og en af hendes naboer var chauffør, kunne jeg forstå.
- Ja det er vist rigtigt.

Jeg sidder og spiser og gider ikke sige så meget.

- Hun var lidt forbavset over at se ham i den forbindelse, siger mor.
- Kender hun ham da ?
- Det ved jeg ikke. Hun ved i hvert fald hvordan han ser ud.
- Det gør jeg fandeme osse.

- Og hun ved han hedder Jesper. Hun kender vist bedre hans kone, så vidt jeg kunne forstå.

Jeg skal altså derud. Jeg skal måske osse snakke lidt med mormor. Uden de andre i stuen. Eller i haven.

- Men du fortæller mig ikke sådan noget, fortsætter hun.
- Der var ikke noget at fortælle.
- Det var der da.
- Jeg er voksen nu mor. Du fortæller mig heller ikke alt hvad du laver, når du er på arbejde.
- Det er du ikke interesseret i at høre om, har du sagt.
- Nej det er dit liv. Og jeg har osse mit liv.
- Du bor hos mig, og du er stadig min pige.

Jeg er færdig med at spise og rejser mig.

- Du rydder selv op efter dig, siger hun og går ind i stuen.
- Ja for helvede.

Jeg sætter tallerkener og bestik i maskinen. Og jeg ordner den tomme suppegryde og sætter den på plads. Og jeg tørrer bordet af og ordner køkkenvasken så den skinner. Der skal sgu ikke være noget at komme efter. Og så går jeg ind på mit værelse og lukker døren.

-

Mor sidder med sin morgenkaffe, hun blir vist forbavset over at se mig.

- Skal du afsted igen i dag ?
- Jeg skal ud og besøge mormor.
- Har du ikke lige været der ?
- Jeg skal snakke med hende alene.
- Kan du ikke bare ringe til hende.
- Man kan ikke snakke om det vi skal snakke om i en telefon.
- Du kan i hvert fald spørge hende om hun er hjemme.
- Hvor fanden skulle hun ellers være.
- Hun har faktisk osse et liv Guldmus.

Hun plejer altid at være hjemme. Men det er måske fordi vi har aftalt at komme. Det kunne næsten være sjovt at komme forbi, og så opdage at hun ikke var hjemme. Det ville da være en ny oplevelse. Det siger jeg ikke. Jeg skal osse besøge den gule grævlings hus. Og jeg ved ikke hvor lang tid det vil tage. Jeg holder ferie.

- Jeg har styr på det mor.
- Det er godt. Skal vi så følges ned til bussen.
- Jeg vil lige i bad først.

Så går hun. Vi siger pænt farvel, og hun prøver ikke at lave en fast aftale for i aften. Det kan jeg heller ikke vide nu, og det har hun næsten fået vænnet sig af med, og hun er måske ved at lære at nyde det. Og så kan jeg godt lide hende. Ligesom jeg kan lide mormor. Det er varmt i maven, som dengang jeg var lille. Det er alligevel

det jeg er bedst til at huske. Og så er det osse her som at komme tilbage til sit paradis. Og var det så før eller efter far flyttede til Belgien. Både og hvis jeg skal være ærlig, og det behøver hverken mor eller Søren vide noget om.

Efter badet tager jeg praktisk tøj på. Praktisk sommertøj, det blæser lidt derude, men vinden er ikke kold i dag. Jeg kan have en jakke med i min rygsæk, rygsæk skal jeg have på og ligne en rigtig hiker, selvom jeg tager bussen det meste af vejen. Ellers vil det tage hele dagen.

Jeg kender godt busturen. Mange gange sammen med mor da jeg var yngre, og nogle gange alene siden. Mest om sommeren, men osse til mormors fødselsdag. Og selvom busserne er blevet blå, og tiderne er blevet ændret mange gange på det sidste, er det stadigvæk den samme rute og de samme stoppesteder, næsten i hvert fald. Det er jeg helt tryk ved, tror jeg.

Jeg står af to stop før jeg plejer. Så kan jeg gå ned forbi huset med de blå vinduer, så er der en pæn tur i blæsten, inden jeg når ned til det, og jeg behøver ikke gøre mig umage med at se lidt tilfældig ud. Jeg ser allerede meget tilfældig ud, da jeg når frem.

Det ser ikke så dødt ud som dengang vi så det fra bilen. Der står et badebassin i forhaven, og en stor pige står og fylder vand i med en vandslange. Hun kunne bare lægge den ned i og lade de løbe selv, men hun står og holder den, så vandet flagrer i vinden, inden det falder ned hvor det skal være. Det er lidt flot at se på, så det er måske derfor. En endnu større pige, en ung kvinde måske, det kan godt være hende på min alder, kommer ud gennem havedøren inde fra huset. Hun har kortere hår end hende med slangen. Jeg står ude på vejen og glør ind over trådhegnet. Enten skal jeg gå ind til dem, eller osse skal jeg gå videre. Og jeg kom her jo for at gå derind.

Jeg går ind ad indkørslen og drejer ind på plænen foran huset. Pigen med vandslangen vifter lidt med den, og nogle dråber rammer min rygsæk. Hun griner lidt af det.

- Lad nu være med det, siger den unge kvinde med det korte hår.

Så ser hun over på mig.

- Undskyld, siger hun.

- Det var ikke med vilje, siger pigen med vandslangen.

Jeg kunne måske bede om en tår vand. Det er vel det man gør. Men jeg har en flaske vand i rygsækken sammen med jakken. Og de har lige sprøjtet vand på mig. Det vil være for åndssvagt.

- Ville det ikke være bedre at køre til stranden, siger jeg.

- Det er til drengene, siger pigen med vandslangen.

- Ville du noget, spørger hende den korthårede.

- Jeg kom bare forbi, siger jeg.

Jeg tager en smøg frem og tænder den. Det kan der gå tid med. Skal jeg så byde. Jeg ved ikke om de ryger. Den korthårede går ind i huset. Hun lukker vel for vandet, for slangen sender de sidste skvæt ud i badebassinet. Der er osse nok vand i nu.

- Hvor er de drenge, spørger jeg.
- De har lige været her, siger pigen med slangen. Men John skulle vist ind og tisse.

Det er altså i orden at jeg er her. I orden nok til at jeg får svar på mine spørgsmål. Hun går hen til huset med vandslangen og smider den foran muren. Den korthårede kommer ud igen.

- Så I har altså stadig sommerferie, siger jeg.

Det handler om at få spurgt først, inden hun spørger hvad jeg vil.

- Jeg har ferie, siger den unge nu uden vandslange. Sandie har bare fri i dag.

Hun vender sig mod den korthårede, det må være hende der er Sandie.

- Kommer ungerne ikke snart ud, siger hun.
- De render rundt efter hinanden inde i stuen, siger hende Sandie.
- Har de glemt det ?
- Det har de sikkert.
- Skal vi så bare lukke vandet ud igen.
- Nej lad det blive. Så blir det osse varmet op af solen.

Pigen uden vandslange går over til havedøren og råber ind.

- Der er altså vand i nu.
- Tag det bare roligt, siger Sandie.
- Jeg prøvede bare at hjælpe dem.

Og jeg står der og ser på deres familieliv. Smøgen er røget nu. Jeg klemmer gløden af og jokker på den. Skoddet stikker jeg i lommen. Jeg må ikke smide det her på deres plæne. Ungerne kommer farende ud. To ens drenge på fire – fem år. De har samme gule hårfarve som den gule grævling, men de har pænere negle og tænder.

- Povl skubber, siger den ene.

Det må være ham der hedder John og skulle tisse.

- Det var ham der gik ind i mig, siger den anden.

Det må så være Povl. Hvad hedder så pigen uden vandslange. Jeg spørger ikke, de har måske glemt mig.

- Fik du tisset, spørger Sandie.
- Ja, siger John.
- Og vasket hænder ?
- Jeg vasker dem her, siger han og hopper op i badebassinet.

Povl hopper med op, og drengene står og pjasker lidt på hinanden. De ser meget ens ud. Pigen uden vandslange står og ryster på hovedet.

- Men hvad var det så du ville, spørger Sandie mig.
- Jeg kommer for at se om jeres far er hjemme, siger jeg.
- Han er på arbejde nu, siger pigen uden vandslange.

- Mor er hjemme, siger en af drengene.

De står og pjasker lidt, men de er ikke begyndt at sprøjte på hinanden for alvor. Deres badebukser er helt ens. De er ikke gule.

- Vil du snakke med vores mor, spørger Sandie.
- Kender du vores far, spørger en af drengene og holder op med at rode i vandet.
- Jeg er en af havfruerne, siger jeg.
- Havfruer har ikke ben, siger han og begynder at sprøjte vand på sin bror.

Pigen uden vandslange er gået ind i huset, og lidt efter kommer hun ud igen sammen med en voksen kvinde. Hun er på alder med min egen mor, vil jeg tro. Det er vel den gule grævlings kone. Hun er noget yngre end ham, det kan jeg da se.

- Det er en der vil snakke med far, siger Sandie.
- Jeg kom bare forbi, siger jeg. Og så ville jeg da lige se om han var hjemme.
- Kender du Jesper, siger konen.

Der er ikke noget gult ved hende. Jeg tror hun har været helt sorthåret. Det er blevet lidt gråt på en smuk måde. Hun farver det ikke. Begge pigerne ser osse ud til at være mørkhårede, selvom Sandie vist toner sit over i noget røddigt. Det er et stykke tid siden hun har gjort det, ser det ud til. Det er kun de to unger i badebassinet, der ligner deres far.

- Jeg har mødt ham på instituttet, siger jeg. En af mine veninder arbejder osse der.
- Så det er ikke dig der er Miriam ?
- Nej det er min veninde.
- Men så ved du vel at de er på arbejde nu.

Og det var jo det jeg gik ud fra, men sådan kan jeg ikke sige det.

- Jeg tog bare en chance, siger jeg. Jeg kom forbi alligevel.
- Han kommer først hjem sidst på eftermiddagen, siger konen.

Det er helt tydeligt, at jeg ikke har mere at gøre her. Nu har jeg osse set dem, og det var det jeg kom for.

- Jeg tror for resten osse jeg kender Sandie, siger jeg.

Jeg kan faktisk godt huske hende fra folkeskolen. Hun gik i klassen under mig og Søren. I hvert fald da vi gik i syvende. Hun havde vist langt sort hår dengang. Ligesom hendes søster uden vandslange. Navnet siger mig osse noget nu. Jeg har ikke tænkt på hende i årevis. Og slet ikke som den gule grævlings datter. Jeg har vel ikke set hende siden vi gik ud af niende.

- Ville du så hende noget ?

Hun blir ved, den kone. Hun vil gerne have mig væk. Jeg er vel en af de suspekter typer inde fra byen. Jeg går med rygsæk. Det er bare professoren og hans Anders og lidt Miriam, der synes vi er nogle bonderøve inde i byen. De ægte bonderøve, synes vi er lige så mærkelige som alle fra byerne, uanset hvor store de byer så er. Måske skulle jeg fortælle at min mormor bor herude, lige i nærheden. De kender hende garanteret. Men den gule grævling snakker om yoga og fanger fisk med de bare hænder. Der er meget mærkeligt ved ham, han er ikke en helt almindelig

bonderøv. Det er måske det konen er sur over. Eller hun er lige så utryk ved ham som jeg er. Han har måske ikke altid været på den måde. Måske har han været en helt almindelig underbonde, som ham der var ude ved pynten.

- Ikke noget specielt, siger jeg. Jeg er bare på vej op for at besøge min mormor.

Jeg peger op mod hendes hus. Man kan lige skimte taget over en mark.

- Så må du have en god tur.

Hun er hård som flintesten, den kone. Jeg går ud på vejen og går op mod mormor. Lidt efter kan jeg høre en der løber efter mig. Det er Sandie.

- Jeg kan osse godt huske dig, siger hun. Det er dig der hedder Guldmus. Er du stadigvæk sammen med ham Søren.

- Vi er ikke sammen på den måde, siger jeg. Det har vi aldrig været. Vi legede bare vi var søskende, og det gør vi på en måde stadigvæk.

- Giver du en smøg ?

Jeg hiver pakken frem. Det skod jeg havde stoppet i lommen ryger ud på vejen. Jeg sparker det ind i rabatten og kigger i pakken. Der er nok mere end ti tilbage, så jeg kan sagtens give hende en. Og jeg tager selv en og tænder for os begge to.

- Hvad laver du så nu, siger jeg. Når du ikke har fri.

- Jeg er i kantinen nede på alderdomshjemmet. Hvad med dig.

- Jeg håber jeg skal læse psykologi. Men jeg ved ikke om jeg kommer ind endnu.

- Er det svært ?

- Det ved jeg ikke. Måske er mit snit ikke godt nok.

- Men hvis du kommer ind. Er det så ikke svært at lære ?

- Det ved jeg heller ikke. Jeg har ikke prøvet endnu.

Så står vi lidt og ryger bare.

- Men nu din far, siger jeg. Er det ikke lidt sjov at en som ham går til yoga.

- Han går ikke til det. Han dyrker det selv ude i stalden, og nogle gange underviser han i det.

- Har du så ikke prøvet det ?

- Jo. Et par gange. Men det er hårdt. Det er værre end gymnastik.

Jeg smider skoddet og jokker på det med hælen. Sandie er ikke færdig med sin endnu, hun har næsten det halve tilbage. Det er lige før jeg har lyst til at tænde en til. Men kun lige før.

- Jeg skal videre, siger jeg. Mormor venter.

Det er jo løgn. Det er lige det hun ikke gør, hun ved slet ikke jeg er på vej. Hun blir overrasket når hun ser mig. Men nu har jeg snakket nok med hende Sandie. Den gule grævling er stadig for underlig. Men han er altså ikke bare fuld af løgn. I hvert fald ikke hele tiden. Han har en datter der næsten er på min alder. Mon hun ved hvor klam han kan være, når han taler til unge piger ?

Jeg begynder at gå, og hun blir stående.

- Tak for smøg Guldmus, siger hun.

Hun kan sagtens huske hvad jeg hedder. Jeg gik osse klassen over hende.

-

Mormor er hjemme, og hun blir overrasket over at se mig. Det er lige som det skal være.

- Jeg fik ikke snakket med dig, siger jeg. Jeg var bare vejviser. Og så kunne jeg mærke at jeg savnede dig lidt.
- Jeg kunne da osse godt tænke mig at høre lidt mere om hvordan det går med dig, siger hun. Du skal vel videre nu. Flytter du ind mod universitetet.
- Ikke lige nu i hvert fald.
- Det er jo over en time med toget hver vej.
- Man kan osse godt arbejde og læse i toget. Jeg skal bare have en ny computer.
- Hvad siger din mor.
- Hun har da ikke smidt mig ud endnu.

Vi glæder os begge to til at jeg flytter, ingen tvivl om det, men hun kan ikke bare lige købe en lejlighed til mig. Hvis hun havde råd til at købe en lejlighed, ville hun købe en til sig selv, det siger hun hver gang. Og hvis jeg skal flytte hjemmefra, skal jeg ikke bo i hendes lejlighed, det siger jeg selv hver gang.

- Hun gør det så godt hun kan, siger mormor.

Det ved jeg godt. Jeg håber da på at mormor på et tidspunkt kan hjælpe. Hun har kun sin pension, men hun bor vist nærmest gratis i det hus. Mor er sikker på at hun ikke skylder noget i det, mormor er ikke den der ligger og optager nye lån. Jeg tror hun har hjulpet mor med penge engang imellem, men det var vist mest dengang jeg var lille. Hun skal på en eller anden måde osse tænke på onkel og hans familie. Han er trods alt hendes søn.

- Du har ikke snakket med din far om det, spørger hun.
- Jeg har ikke hørt fra ham i over tre år. Jeg ved ikke engang om han lever eller er død.
- Du havde sikkert fået det at vide, hvis han var død Guldmus.

Det ville jeg nok. Men jeg ved ikke noget om hvad han laver dernede nu. Sidst jeg snakkede med ham, fik jeg en fornemmelse af at han havde fået en ny kæreste dernede. Måske har jeg fået søskende i udlandet. Jeg har prøvet at snakke med mor om det, men hun gider ikke snakke om ham. Og mormor prøver at berolige mig, hver gang jeg siger noget om det til hende. Jeg har det nok som mor, jeg ville nok helst glemme ham helt.

- Men hvor godt kender du ham der var chauffør den dag, spørger jeg.
- Jesper mener du ?
- Ja det hedder han vist.
- Jeg kender ham ikke så godt. Men jeg kendte hans kone Jeanette ret godt engang. Din mor legede med hende da de var små.
- Med den gule grævlings kone ?

Mormor kigger på mig.

- Kalder du Jesper en gul grævling ? Hvorfor dog det ?
- Han har gult går og gule øjne og gule tænder og negle, siger jeg. Jeg synes han ligner en grævling.
- Grævlinger er sorte og hvide Guldmus, de er ikke gule. Jeg har ikke din fantasi, kan jeg høre. Og så har jeg osse kun set ham nogle enkelte gange. Det var før hans tid, jeg kom en del i huset. Det var dengang Jeanettes forældre levede, og særligt efter hendes mor død og hendes far blev alene med hende. Da Jesper flyttede ind, var Jeanette voksen, og din mor var flyttet sammen med din far, og så gled det helt ud i sandet.

Hun ved det jo godt, min mormor. Ud i sandet, siger hun. Hun ved godt hvad der er i vejen med grævlingen. Han er groet frem i en grusgrav, en underjordisk der har overtaget en familie oppe ovenpå jorden. Det siger jeg ikke til mormor. Så livlig er hendes fantasi ikke, sagde hun selv. Hun ved det godt inden i, men hun kan ikke tænke tanken. Hun vil måske ikke. Hun vil bare sige jeg er hysterisk. Og så vil hun nok ikke hjælpe mig med at læse psykologi. Hvis jeg kommer ind altså.

- Var du med til deres bryllup ?
- Næ det var jeg ikke. Jeg er ikke engang sikker på at der var et bryllup.
- Men de er vel gift ?
- Det går jeg ud fra. Men det kan man osse blive på rådhuset. Det skulle gælde lige så godt.

Måske har de haft et underjordisk bryllup. En eller anden høj har rejst sig på gloende pæle, og så har de holdt bryllup der. Så har mormor naturligvis ikke været med. Det har de lokale grævlinge og ræve og muldvarpe. Og måske klintekongen ude fra pynten. Det er derfor den gule grævling kan bruge den hemmelige port ud til stranden, og det er derfor han siger at han kender ejeren. Ikke M Laursen, men klintekongen. Den rigtige underbonde.

Jeg kan godt mærke at jeg er langt ude nu, men jeg kan ikke lade være.

- Sidder du og bliver utilpas, spørger mormor.
- Jeg blir bare lidt tørstig.
- Hvad vil du have. Kaffe eller te eller saftvand ?

Hun byder ikke på hvidvin eller vodka. Det har hun aldrig gjort.

- Bare et glas vand, siger jeg.
- Du er vel osse blevet sulten.

Det har jeg ikke tænkt over. Jeg har ellers taget en flaske vand med i rygsækken. Da mormor går ud i køkkenet efter noget, tager jeg den frem og drikker en stor slurk. Den smager godt, selvom den er blevet noget lunken. Jeg tømmer flasken helt, og lægger den tilbage i rygsækken.

Mormor kommer ind i stuen med en bakke. Der er to halve stykker brød med ost og to skiver roulade fra brugsen. Der er osse en kande saftvand og et glas. Vi snakker ikke mere om hendes naboer, vi snakker om hendes have. Jeg kan godt mærke at jeg burde hjælpe hende lidt med den, nu jeg ikke har et feriejob.

- Du ved du altid er velkommen, siger hun

-

På vej hjem i bussen ringer jeg til Miriam. Hun er stadig på arbejde, men hun sidder alene, så hun kan sagtens tale.

- Jeg har besøgt den gule grævlings familie, siger jeg. Den findes i virkeligheden.
- Hvad havde du ellers tænkt dig ?
- Han har kone og fire børn. Tvillingerne ligner ham endda.
- Og så ?

Jeg prøver at fortælle det mormor har fortalt, at konen var en helt almindelig pige, der legede med min mor dengang hun var lille, og at den gule grævling så pludseligt dukkede op i huset hos hende. Ikke ud af det blå, men op af det gule.

- Du kan godt selv høre hvad du siger, siger Miriam.
- Hvad mener du ?
- Jeg mener det er latterligt. Og det mener du osse selv, hvis du tænker dig om. Du skal se at komme ud af den tegnefilm, du er ikke tolv år længere.

Det er ikke det jeg har mest lyst til at høre. Det kan godt være det lyder som en tegnefilm når jeg fortæller det, men der er noget ubehageligt nedenunder, og det er de andre nødt til at forstå. Jeg ville ønske jeg kunne fortælle det på en bedre og mere direkte måde. Mormor er måske for gammel, og mor har for travlt med sit arbejde, men Søren og Miriam er nødt til at fatte det.

- Jeg kan ikke sige det på en anden måde, siger jeg, jeg er ikke lige så klog som dig. Men du kan da osse mærke at der er noget galt.
- Jesper er bare en idiot en gang imellem. Det er jeg osse, og det er du osse. Det er vi nødt til at tage med, ellers kan vi slet ikke noget sammen. Og du har ret i at hans tånegle ikke er for kønne. Og han burde måske være for klog eller for hensynsfuld til at gå rundt med sandaler. Men nu kan jeg høre at han er på vej herind.
- Du må hjælpe mig Miriam.
- Måske skal du snakke med en psykolog, siger hun. Vi ses i hvert fald senere.
- I aften ved pynten ?
- Det ved jeg ikke noget om nu. Måske.

Hun ringer af. Nu sidder hun sammen med ham på kontoret eller i et baglokale, hun er ikke bange for ham. Jeg lægger telefonen i lommen og ser ud ad vinduet på resten af turen. De er i gang med at høste ude på markerne. I den næste tid blir det et helvede at køre på vejene herude.

Hjemme er jeg nødt til at spise lidt mere, ostemadderne og rouladen var ikke nok. Der er ikke noget ordentlig pålæg i køleskabet, så jeg laver et spejlæg, og der er da en halv pose ristede løg til det. Og så ser jeg en eller anden film, inden jeg skal ud til pynten. Klokkerne fire er filmen ikke forbi, men jeg slukker bare for den. Jeg er ligeglad med hvad der sker med den pige og den hest. Den er alligevel ikke en enhjørning.

-

Der er ingen andre ude ved pynten. Ingen Søren, ingen Miriam, ingen gul grævling. Jeg sætter mig ned på stranden og kigger ud.

Det var jo lidt sjovt at møde datteren der igen, hun ligner ham ikke. Hvis han er hendes far altså, hun ligner ham slet ikke. Jeg ved godt, at i en lille by, kender jeg de fleste på min egen alder i hvert fald af udseende. Så meget mere mærkeligt er det altså ikke, at jeg kender hende. Det mærkelige er at den fremmede, ubekendte og uhyggelige mand er far til hende. Mon han er lige så klam, når han snakker med hende ?

Jeg hører nogle oppe oven for skrænten. Er det ham, og skal han igen ud efter fisk. Jeg kigger op, og i første omgang kan jeg ikke se nogen. Måske går han inde i jorden. Men så ville græsset eller roetoppene ikke rasle, vel. Det kan osse være en hund eller en måge eller en almindelig grævling. Og så stikker en hårtop og lidt af et tørklæde ud over kanten. Og håret er ikke gult. Det er hende M Laursen, konen i underbondens hus. Har jeg ikke et eller andet sted hørt at hun hedder Mona ?

Hun kommer helt ud til kanten, så jeg kan se hende i fuldt figur. Og hun kan se mig. Hun vinker ned til mig inden hun går videre. Så går jeg lidt ud i vandet og sopper lidt. Jeg skal ikke dukke under, bare køle benene. Det var det de skulle have gjort, den gule grævlings unger, i stedet for at stå med et dumt badebassin på en græsplæne. Bønder inde i landet, der bader i haven i stedet for at bade i havet. Men deres far svømmer alligevel ud og fanger fisk. Hvis han er far til dem alle fire.

Han har fisk med i land, men hvad har han med ud i vandet. Professoren vil undersøge, hvad der kommer med frem og tilbage over grænsen, når nogen krydser den. Som smuglervarer. Hvad har den gule grævling med ud. Gult støv måske. Han sveder vel osse når han svømmer. Måske pisser han osse i vandet. Han pisser vel gult. Men jeg vil ikke tænke på hvad han pisser med. Jeg synes ikke jeg har lagt mærke til noget særligt under den gule våddragt. Og da slet ikke i de dumme shorts. Mon der osse er en gul negl på den.

Jeg kigger ned på mine egne tånegle nede i vandet. De er i hvert fald ikke gule, og det er længe siden jeg har haft neglelak på. Jeg kan ikke klare lugten. Miriam bruger tit neglelak. Det må hun selv om. Og guldstøv. Måske har han guldstøv med ud i vandet. Pis med dig Guldmus. Pis er hvad det er. Pis.

Jeg vader i land og skriver til både Søren og Miriam og spørger om de kommer. Søren sender et billede af det drivhus, hans far er ved at bygge. Miriam hører jeg ikke fra. Jeg vil ikke ringe igen. Hun synes jeg er tosset. Det er jeg måske. Jeg håber jeg kommer ind på psykologi.

De kommer jo ikke. Jeg kan lige så godt gå hjem. Jeg børster gruset og sandet af fødderne og tager skoene på og går hjem. Mor er ved at lave mad.

- Spiser du hjemme i dag, spørger hun.

Det gør jeg da, hvad havde hun ellers regnet med.

- Jeg var ude at besøge mormor, siger jeg.

- Ja det var det du sagde du ville.
- Hun sagde at du havde leget med en af naboernes piger, da du var lille. En der hedder Jeanette. Kan du huske det.
- Der ringer en klokke. En meget lille klokke.
- Kan du huske hende ?
- Jeg skal i hvert fald tænke først. Hvorfor spørger du om det.
- Fordi hun er gift med ham den klamme grævling, der arbejder for professoren.
- Du arbejder ikke for professoren, så hvorfor betyder det noget for dig ?
- Det gør det heller ikke. Jeg er bare nysgerrig. Du siger så sjældent noget om dengang du var lille, og nu har mormor fortalt noget nyt om dig.
- Det er nok fordi hun husker det bedre end jeg gør.

Min telefon ringer. Det er professorens nummer, og da jeg tager den, er det osse professoren i den anden ende.

- Undskyld jeg forstyrrer midt i maden.
- Vi er ikke begyndt at spise endnu.
- Jeg vil bare høre om du lige kan kigge forbi i morgen formiddag. Måske allerede klokken ni ?
- Hvorfor det ?
- Det er bare et par detaljer, jeg skal have på plads. Det bliver ikke noget langvarigt, bare en times tid. Og du skal nok få en time for det.
- Det er da i orden.

En time er ikke mange penge. Men når man ikke rigtigt har nogle, er det da bedre end ingenting. Det er godt nok lidt tidligt, men det er ham der betaler, og så er det osse ham der bestemmer. Vi har en aftale og lægger på. Han gør det først.

- Hvem var det, spørger mor.
- Professoren. Han vil se mig i morgen klokken ni.
- Arbejder du alligevel for ham ?
- Nej jeg gør ej. Men Søren og jeg er vist en slags lokale havfruer for ham, og derfor indgår vi på en særlig måde i hans undersøgelse. Og vi får timebetaling for det.
- Havfruer ? Hvordan ?
- Fordi vi går så meget i vandet ude ved pynten.
- Han skal ikke bruge billeder af jer, vel ?
- Det får han fandeme ikke lov til.
- Jeg kunne bare lige forstille mig . . .
- Du kan være helt rolig. Jeg er voksen nok til at passe på mig selv.

Hun sidder lidt og tænker.

- Så er det altså derfor han vil have, jeg kommer engang i næste uge og taler med ham. Får jeg mon osse timebetaling.
- Det tror jeg ikke de har råd til. Søren og jeg måtte slås for at få noget. Men du kunne sige nej, hvis der ikke falder noget af.
- Nu har jeg allerede sagt ja. Og så var det osse derfor han ville møde mormor.
- Det er i hvert fald det, han siger.

Maden er færdig. Vi sætter os og spiser, og det er så hyggeligt at jeg går med ind i stuen, efter vi har vasket op. Og så sidder vi og ser fjernsyn sammen. Noget om

sæler og spækhuggere. Det er lidt voldsomt, så det er faktisk rart at være to om at se det. Måske skulle jeg have søgt ind på biologi i stedet for. Men når jeg tænker mig om, er mennesker alligevel det mest spændende.

- Jeg kom til at tænke på noget med Jeanette, siger mor midt i det hele.

- Så du begynder at huske noget.

- Det var fordi vi så de frømand, der filmede. Vi var ved stranden et par gange, Jeanette og jeg. Mormor og hendes far var med. Og de ville ikke i vandet. Mormor blev inde på stranden sammen med dem, og jeg var den eneste, der kom ud. Og så måtte jeg kun gå ud til midt på lårene. Det var sjovere, når mormor og jeg var der alene og kunne gå ud sammen. Måske havde Jeanette vandskræk, eller osse var det noget hendes far sagde, hun havde.

- Hendes mand har i hvert fald ikke vandskræk. Han dykker med våddragt og det hele og fanger fisk med hænderne.

Jeg siger ikke noget om at hendes unger osse havde et badebassin hjemme på græsplænen, og tvillingerne pjaskede rundt i det. Jeg har slet ikke fortalt at jeg besøgte huset. Hun har måske selv været der som barn, og så kunne vi ellers snakke om hvordan det så ud dengang og nu. Jeg er sikker på at havedøren ikke har været der dengang. Men det skal vi ikke snakke om, for så vil hun vide hvorfor jeg gik derud. Efter udsendelsen om sæler og spækhuggere går jeg ind til mig selv. Jeg skal tidligt afsted, så vi kan stå op sammen og spise morgenmad sammen i morgen. Vi kan endda følges fra lejligheden, så jeg kan nå at tænke, inden jeg skal snakke med professoren.

-

Jeg er ved villaen fem minutter i ni. Ikke noget pis med mig. Jeg går ind på kontoret. Professoren er der ikke, den gule grævling sidder ovre ved mødebordet og skriver på en computer. Det er ikke nogen behagelig overraskelse.

- Hvor er de andre, spørger jeg.

- Miriam er vist ude med nogle spørgeskemaer, svarer han. Og jeg skal have de her tabeller færdige nu.

- Men professoren og hans Anders ?

- Dem har jeg slet ikke set. Måske er de stadig inde i lejligheden.

Jeg går forbi ham og ned til den anden ende af mødebordet. Jeg kan se han roder med tabeller, han prøver vist at få programmet til at lave nogle diagrammer. Det ser ikke ud som om han er ret god til det. Jeg kunne godt tilbyde at hjælpe, men så skulle jeg sidde tæt på ham. Måske ved siden af ham, eller på skødet af ham. Eller han kunne stå lige bag mig, mens jeg sad på stolen og skrev. Jeg er nødt til at sidde her i den anden ende af bordet.

- Jeg har en aftale med professoren her klokken ni, siger jeg.

- Jeg hader de her computere uden rigtig mus, siger han.

Det kommenterer jeg ikke. Jeg sidder bare og kigger tomt ud i luften. Han kan godt se, at jeg ikke har tænkt mig at hjælpe ham. Og jeg kan godt mærke at det stresser ham lidt.

- Kan du ikke foretage dig noget, siger han. I stedet for at sidde der og stirre ud i luften.
- Jeg venter bare. Hvad skulle jeg foretage mig.
- Det ved jeg ikke. Læs et Anders And blad eller pil dig selv i kussen eller noget. Eller gå ud og ryg.

Jeg rejser mig. Det med en smøg lyder som en rigtig god idé nu. Jeg skal ikke sidde herinde med ham. Ikke engang i den anden ende af bordet. Jeg går den anden vej rundt på vejen ud, så jeg ikke skal gå forbi ham. Så jeg ikke kan se hvad han nu har på skærmen. Jeg sætter mig ude på trappen og tænder en cigaret. Måske skulle jeg have haft en joint med. Men det er længe siden jeg har haft en.

Hvordan kan han sige sådan noget. Denne gang var det ikke bare en grov antydning, han brugte ordet. Ikke mit ord, men hans eget. Ville han sige sådan noget til sin kone eller sine døtre ? Jeg ryger smøgen i fire hvæs, så er den lige til at slukke. Jeg tværer den ud på trappen og er lige ved at smide skoddet på fliserne. Men så besinder jeg mig og bruger en blomsterkrukke i stedet for. Og så trækker jeg bare frisk luft ind. Hvis jeg trak ind på den måde under vandet, ville mine lunger hurtigt være fulde af vand. Det tror jeg i hvert fald. Jeg har ikke prøvet, og jeg skal heller ikke prøve. Det med at være havfrue, er noget professoren har fundet på. Jeg må spørge ham, om havfruer kan trække vejret under vand, eller om de må op en gang imellem som sæler og spækhuggere. Han må vide det. Det er ham der er professor i havfrueinstituttet, ikke mig.

Professoren åbner den ene side af hoveddøren.

- Nå der sidder du.
- Jeg har været derinde, svarer jeg. Du var der ikke, og ham den gule sad og arbejdede, så ham ville jeg ikke forstyrre.
- Vi lader ham sidde. Vi går ind i privaten i stedet for.

Så i stedet for at dreje til venstre i gangen og gå ind i kontoret, hvor den gule grævling nok stadig sidder og er sur, drejer vi til højre. Ind i professorens private lejlighed, ind i stuen. Der er nogle helt andre møbler herinde. En stor orange sofa og to grønne lænestole og et lavt bord og en stor reol med mest rødbrune bøger. Og så er der en del billeder af havfruer. De har alle sammen større og flottere bryster end selv Miriam. Vi når lige at sætte os i hvert sit hjørne af den lange sofa, så kommer manden Anders ind. Han er stadig i badekåbe og sutsko, og hans hår er slet ikke friseret.

- Jeg går i bad, siger han.

Så går han videre. Hans badekåbe flagrer efter ham, den er ikke bundet særligt stramt. Professoren sidder i pæne jeans og en lys T-shirt under jakken og er særdeles velfriseret.

- Jeg har talt med Miriam, siger han. Hun siger du har problemer med Jesper.
- Han er klam at høre på en gang imellem. Miriam siger jeg skal ignorere det, men jeg synes det er svært. Han kommer tæt på.
- Har han rørt dig.
- Ikke med hænderne. Det er kun det han siger.

- Og hvis jeg fortæller dig, at det er det sprog, han er opdraget med. Jeg har selv bemærket det, og det støder da også Anders og mig, når jeg hører ham kommentere vores seksualitet på den måde, han gør det. Men det er en del af det objekt, vi studerer, så jeg er nødt til at se objektivt på det. Det gør det lidt mindre ubehageligt.
- Du får osse penge for det, siger jeg
- Det er ikke kun et spørgsmål om penge. Det betyder også noget, hvilke briller man betragter det igennem.

Han siger det samme som Miriam, bare med flere og længere ord. Jeg kan sagtens forstå hvad han siger. Men det hjælper ikke på at jeg får ondt i maven af det. Jeg kan ikke bare se på den gule grævling som på et dyr i zoologisk have, der er ikke et hegn foran ham.

- Jeg må vel forsøge at undgå ham mest muligt, siger jeg.
- Måske, siger professoren. Og med det udgangspunkt kan det se lidt mærkeligt ud, at du opsøger hans familie.

Har Miriam osse fortalt ham det ?

- Det er min mormors nabo nærmest. Og så fik at vide at hans kone havde været min mors barndomsveninde. Og så blev jeg nysgerrig og gik bare forbi huset.
- Og det er bare det ?
- Ja. Og så opdagede jeg, at jeg havde gået i skole med hans datter.
- Når Jesper fortæller det, er det en anden historie. Og han har bedt mig sige, at du slet ikke skal opsøge hans familie.
- Det var hans datter der løb efter mig og tiggede en smøg.

Professoren sidder der i sofaen og kigger på mig. Jeg sidder bare og siger det som det var, men han ligner ikke en der tror på hvad jeg siger. Manden Anders kommer ind i stuen, nu fuldt og pænt påklædt og nyfriseret. Han går gennem rummet. Som en engel måske.

- Nu er du jo ikke ansat, siger professoren så, så jeg kan reelt ikke give dig en ordre. Jeg siger det bare til dig som et godt råd. Hvis du vil minimere kontakten med Jesper, så er det uklogt at opsøge hans familie.

Vi rejser os begge to og går ud i gangen.

- Du sagde jeg ville få en time for det her, siger jeg.
- Så er vi lige nødt til at gå ind på kontoret.

Manden Anders sidder ved skrivebordet. Han rejser sig og går over til den gule grævling og hans dumme computer. Professoren sætter sig ved skrivebordet og laver pengeoverførslen til min konto. Han spørger endda om jeg vil se. Det behøver jeg ikke.

-

Jeg går ud til pynten. Lige nu er jeg overbevist om at jeg blir alene derude. Vi plejer tidligt at komme først på eftermiddagen, og i hvert fald ikke før frokost.

Jeg sætter mig igen ned på stranden. Det blæser lidt, men jeg kan sidde i læ af et par af de største sten. Jeg kan endda læne mig op af den ene. Som en slags ryglæn, og jeg kan strække benene ud. Jeg har taget skoene af, ikke fordi jeg skal ud i vandet, men for at mærke gruset og det grove sand. Hvis jeg havde haft en skovl med, kunne jeg have gravet mig ned og blevet helt væk. Jeg lukker øjnene. Det eneste jeg kan høre er vinden og bølgerne. Og så nogle småsten, der ruller en smule når bølgerne rammer.

Jeg vågner fordi jeg er begyndt at fryse. Det er ikke almindeligt for mig, ikke på denne tid af året i hvert fald. Jeg har ikke sovet ret længe, solen har ikke flyttet sig ret meget. Men jeg sidder alligevel i skygge af mit ryglæn nu. Jeg rykker lidt ud i solen, og her er ryglænet ikke nær så godt. Når jeg kigger ind mod byen, kan jeg tydeligt se den nærmeste mole inde ved havnen. Og jeg kan se en person kravle op af vandet og op på cementkanten. Det kunne godt ligne den gule grævling, farven ser ud til at passe. Men det kan osse være lyset der snyder. Han er vist mere orange end gul, og jeg kan ikke se hans hårfarve herfra. Men oppe på molen vender han sig om og står og stirrer. Lige på mig, eller bare ud over vandet, jeg kan ikke bestemme mig. Men det er mærkeligt at han står der så længe. Han må være våd, og det blæser da. Og hvis han har fanget noget, skal han da se at komme ind med det. Hvis det altså er ham. På afstand ser han ikke så ubehagelig ud.

Jeg rejser mig op og går hjem. Mor er ikke kommet hjem endnu. Jeg lægger tøjet og går i seng. Jeg har låst yderdøren. Jeg er ikke vant til at stå så tidligt op for tiden. Jeg lukker øjnene og kan se hans gule negle for mig. Både på fingrene og på tærne. Jeg ved osse hvordan hans ben ser ud.

Og øjnene. Her i mørket ser de ud til at være brune som blød nougat. Når han smiler med lukket mund, kan jeg ikke se hans tænder. Og han er slet ikke sur.

- Kan du mærke at jeg er trængt ind i dig, siger han.

Jeg åbner øjnene, og han er væk lige med det samme. Han er måske kommet ind i mine tanker, men jeg kan tænde og slukke for billedet med mine øjenlåg. Stærkere er han heller ikke. Med mine øjenlåg. Jeg kan blinke, så han er nødt til at bevæge sig i komiske ryk. Jeg bestemmer tempoet. Du er trængt ind i min tegnefilm grævling, men det er mig der klipper den.

-

Mor banker på og siger der er aftensmad. Jeg tager tøj på og går ud i køkkenet.

- Du var da oppe i morges, siger mor.

- Jeg var træt da jeg kom hjem.

- Hvor længe har du sovet ?

- Det aner jeg ikke.

- Så kan du ikke sove i aften. Det er en ond cirkel Guldmus.

- Det styrer jeg selv mor. Det er mig der klipper filmen.

- Hvad for en film ?

- Det er lige meget. Det forstår du alligevel ikke.

- Jeg vil gerne forstå det.

- Og jeg vil helst lade være.

Hun forstår ikke hvad jeg siger, og hun tror at det er noget jeg gør med vilje. Hun blir sur og klapper i. Efter maden ordner jeg køkkenet, hun har lavet maden. Og så går jeg ud. Jeg skal i hvert fald ikke sove nu, og jeg skal heller ikke se fjernsyn. Mit værelse har jeg været på, og pynten har jeg været ved. Jeg skal ikke forbi Søren's hus, så jeg går op i byen. Måske møder jeg nogen. Tør jeg gå ned omkring havnen, han er der vel ikke mere. Han er hjemme hos sin familie nu. Jeg tør da, jeg tør endda gå ud på molen og står, hvor han stod og gloede på mig. Jeg har solen i ryggen og kan tydeligt se pynten. Der er helt øde derude. Søren og Miriam sidder ikke ved et bål og nyder strålevarmen. Jeg blinker med øjnene.

- Dine bryster er da bedre end hendes, siger han. Hendes hænger allerede lidt for meget.

Jeg åbner øjnene igen og kigger ind mod land. Gear og Følle fra vores årgang kommer hånd i hånd ud imod mig. Gear har en øl i den anden hånd.

- Hvad så Guldmus, siger Følle. Nyder du livet ?

- Det hele er ad helvede til, siger jeg.

De griner begge to. Måske fordi det var et standard svar på skolen. Det hele er ad helvede til. Det er jeg altså ikke vokset fra.

- Hvordan går det med Søren, spørger Gear.

- Han bygger drivhus med sin far i ferien.

- Men I ser stadig noget til hinanden ?

- Vi ses da af og til.

- Er han sammen med Miriam nu, spørger Følle.

- Det ved jeg ikke. Hun har fået job på det der havfrueinstitut. Søren og jeg er blevet udnævnt til havfruer.

- Søren havfrue, griner Gear.

- Er havfrue et job, spørger Følle.

- Vi er kun på timebetaling. Miriam er fastansat.

- Miriam er et catch, siger Gear.

- Hvad så med mig, siger Følle.

- Du vil altid være den næstbedste.

Jeg kan ikke se om hun blir fornærmet. Måske er det deres måde at være kæresten.

De fandt vist sammen til et af studentergilderne, har jeg hørt. Så det er helt nyt.

- Og hvad så med mig, spørger jeg.

- Du er havfrue, du tæller slet ikke med.

- Opfør dig ordentligt Gear, siger hun.

- Guldmus har altid gjort mig stangliderlig, siger han.

- Det var ikke det jeg mente, siger Følle.

Gear lægger armen om Følles skulder.

- Vi går videre nu, siger han.

Videre ? Ud på molen. Hvor langt ud kan de komme ? Men jeg er glad for at de går. Det kan godt være at Miriam er for selvglad engang imellem, men Gear er det

hele tiden. Han har gennemskuet alt lortet, og han søger selvfølgelig ind på filmeskolen. Vi er en del der tvivler på hans chancer. Jeg fatter ikke at Følle er faldet for den idiot. Heldigvis havde jeg ingen fag sammen med ham, det var rigeligt at se ham optræde i pauserne.

Men hvorhen så. Jeg skal ikke hjem endnu. Mor vil vel osse snakke om Søren ligesom Gear og Følle. Søren er min bror, eller han er i hvert fald min bror, det er sådan han siger det. Vi legede måske at vi var kærestes, som bror og søster kan lege det. Men vi var det aldrig på den måde. Vi har da set hinandens mange gange, jeg har set hans, og jeg har set min. Vi har måske rørt en lille smule. Engang for længe siden. Men det blev aldrig farligt. Vi er venner, vi er bror og søster, siger Søren. Og jeg ved godt, at det har han helt ret i. Men mor blir ved med at spørge med øjnene, jeg kender hende. Hun tror vel jeg er trængende, måske får hun selv for lidt. Det er måske derfor.

Jeg ender oppe ved kirken. De har tændt belysningen, selvom det ikke er mørkt endnu. Skyggerne er bare blevet lidt lange, og det er koldere i dem end i solen. Og der er ikke meget sol mellem de huse der er bygget her. Måske er der mere sol nede på torvet, gågaden er for smal nu.

På en af bænkene har en kone sat sig med to store og meget fyldte tasker. Måske er der langt til hendes bil, og hun er nødt til at puste ud nu. Hun ser nu ikke så udkørt ud, men jeg kan lige så godt være et godt menneske.

- Skal du have hjælp med at bære, spørger jeg.

Det er hende M Laursen. Var det ikke Mona ? Jeg har glemt hvor jeg har det fra. Måske er det noget jeg selv har fundet på.

- Jeg klarer den nok, siger hun og smiler.

Jeg skal lige til at gå videre, men der er sol på bænken.

- Må jeg sætte mig her ?

- Det kan jeg ikke forbyde dig, siger hun. Ikke at jeg har lyst til det altså.

Hvad er det så hun ikke har lyst til. At jeg sætter mig, eller at forbyde mig at sætte mig ? Jeg går videre.

Jeg kunne ellers have snakket med hende om den gule grævling. Nu ved jeg hvad han hedder, så måske kender hun ham alligevel. Det er ikke sikkert, men man får ingen svar hvis man ikke spørger. Og så kan jeg alligevel ikke gå tilbage og sætte mig. Jeg kan heller ikke sætte mig på en af de andre bænke, der er endda to med sol på. Og det vil se ud som om jeg er sur. Jeg er ikke sur, jeg er bare i tvivl. Og nu er der ingen mening i at blive på torvet. Måske skal jeg alligevel begynde at gå hjemad, selvom mor stadigvæk er oppe, selvom jeg allerede har været rigeligt på mit værelse og i min seng. Jeg kan vel gå nogle omveje. Jeg kunne osse støde ind i Miriam. Og jeg støder ind i Miriam, inden jeg har tænkt hele tanken. Hendes lejlighed er osse lige i nærheden.

Hun ligner en der skal til fest eller på date. Tøjet er strammere end til hverdagsbrug. Hendes jeans er perfekt hullede, og selvom hun har en rød jakke på, kan jeg sagtes se den gule top, mere knappet er den jakke heller ikke. Og sandaler med hæl. Hun ser ikke mig, og jeg kunne jo lade være med at råbe op.

- Hej Miriam, siger jeg. Er der fest ?
- Max og Anders har inviteret til en lille komsammen. Vi skal fejre hvor langt vi er kommet i projektet. Og så er der vist noget med nye penge fra en eller anden fond.
- Skal det bare være jer tre ?
- Jesper kommer osse. Det er os alle fire.
- Og du blir den eneste pige. Ene høne i kurvet, siger man vist.
- Ja. Men det er nok begrænset hvor meget hane der er i Max og Anders.

Det griner vi lidt af. Det må vi godt, så det må vi hellere gøre.

- Men hvor er du på vej hen, spørger hun så.
- Jeg er vist på vej hjem. Det er bare en lille aftentur. Har professoren for resten fortalt dig, at han gav mig en skideballe.
- Han sagde han havde snakket med dig i morges. Men han sagde ikke noget om nogen skideballe.
- Man kan måske osse sige at han bare gav mig et godt råd. Sådan et råd som man ikke kan sige nej til.
- Sagde han ikke bare at du skulle holde dig på afstand af Jesper. Det har du vel osse lyst til ?

Så han har osse fortalt hende detaljerne.

- Men du tør godt gå til party med grævlingen.
- Ham har jeg helt styr på. Der sker ikke mere end jeg synes om, jeg er ikke bange for ham.
- Det er jeg sgu heller ikke. Jeg synes bare han er klam. Det stinker af svinestald, hver gang han åbner munden.
- Det kan godt være han er dum at høre på. Men du siger selv at hans krop ikke fejler noget, og det er ikke løgn.
- Så hvis du kan få ham med et æble i munden og en sæk over hovedet, så er han ok ?
- Som du dog kan sige det Guldmus. Men jeg skal nok være mere trængende end jeg er for tiden, hvis jeg skal lade ham komme til.

Så hun får det altså af Søren. Det vidste jeg jo godt. Vi siger hej og smiler lidt mere, mens vi går hver sin vej. Jeg kan ikke se hvor længe hun blir ved med at grine.

-

Professoren har indkaldt til noget han kalder en foreløbig evaluering. Søren og jeg mødes ude foran villaen, vi vil da gå ind sammen. Miriam er der vel allerede, hun har været på arbejde siden i morges. Vi skal være der klokken to. Og der er timebetaling igen, skrev Miriam. Det var hende der skrev til os, professoren har ikke ringet til os denne gang. Det er vist mere officielt og for mange, og Miriam har klaret det praktiske.

Da vi kommer ind på kontoret, er der møbleret om. Mødebordet er stillet ned i den anden ende af rummet, og stolene er sat op på rækker, som i et teater. Der sidder allerede et par stykker derinde, Miriam er der osse.

- I skal ikke sige noget om pengene, hvisker hun til os. Det er kun jer der får den timebetaling.

De to mænd, der sidder på et par af stolene og snakker med hinanden, hører det garanteret ikke. De snakker om fisk, kan jeg høre. Der er sgu ikke mange rødspætter i år. Måske er det fordi den gule grævling har taget dem alle sammen, tænker jeg.

- Alle de interviewede er blevet inviteret, siger Miriam. Nu må vi se hvor mange der kommer.

- Hvad med den gule, spørger jeg.

- Jesper kommer osse. Han sidder og roder med nogle grafer ude bagved. Jeg skal hjælpe ham med dem, når vi er færdige her.

Hun kan sagtens sidde der sammen med ham og arbejde på hans computer. Hun er ikke bange for ham, hun er ikke engang nervøs, kan jeg høre. Og med Miriam hører man det, hun synes man skal høre, det skal jeg lige huske at have med.

Der kommer tre damer på mors alder eller deromkring. De har en pige med. Hun er vel ti år og ser lidt betuttet ud.

- Har I osse inviteret hende der, siger Søren og ser på pigen.

- Vi har talt med mange forskellige, siger Miriam. Og jeg har transskriberet hele lortet.

- Hvad mener du, spørger jeg.

- Jeg har renskrevet alle optagelserne.

- Osse der hvor vi blev interviewet.

- Ja da. De er noget af det vigtigste materiale. Det er i hvert fald det Max siger.

- Hvor er han så henne nu ?

- Inde i privaten. Jeg tror først han kommer, når alle sidder klar på rækkerne.

- Så må vi hellere sætte os, siger Søren.

Vi sætter os, og så sidder alle vi tilskuere og venter på at forestillingen kan begynde. Døren går op, og så er det bare manden Anders, der går over og sætter sig på en stolovre ved vinduerne. Men lidt efter kommer professoren ind.

- Velkommen, siger han, og tak fordi I kom. Vi er nu så langt fremme i vores undersøgelser, at jeg kan fremlægge de første resultater.

Den gule grævling sniger sig ind af døren og lister ned på en af de bageste stole. Professoren ser ham, men siger ikke noget. Han venter bare til grævlingen sidder på sin plads. Så fortsætter han.

- Vi har indtil videre gennemført strukturerede interviews med i alt toogfyrre personer her fra byen. De tegner et meget varieret billede af jeres forhold til havet. Nogle af jer tager ud på det, andre springer ud i det, og andre undgår det helt. Men I er alle sammen meget bevidste om, at I bor på grænsen til et andet element. Og der tegner sig et meget klart billede af, hvordan den relation har udviklet sig over tid. Der er også nogle klare afgrænsninger i forhold alder og køn, der har betydning.

Han fortsætter med at snakke, og jeg har lidt svært ved at se hvad det har med mig at gøre. Jeg er en af de toogfyre, kan jeg regne ud. Jeg kan godt lide at svømme under vandet. Der er både noget ro og noget vildt i det. På en gang. Og jeg tror ikke han forstår det, hvis han ikke selv har prøvet det. At glide glat og let som et stykke sæbe gennem den særlige lyd og det særlige lys, der er dernede. Og han taler bare om grænseoverskridelse og elementer.

- Vi har for eksempel Jesper her, siger han og peger med øjnene på den gule grævling. Han svømmer ud under vandet og plukker fisk, ganske som vi andre plukker æbler af kundskabens træ.

Sikke noget pis at fyre af. Men de to fiskere og de tre damer ser ud til at kunne lide det. Hvad den gule grævling selv mener om det, kan jeg ikke se. Måske passer det med kundskabens træ godt til hans yoga, tænker jeg.

- Og så har vi vores lokale havfruer, siger han og kigger på Søren og mig. De har fået mig til at indse, hvor heldig eller måske ligefrem genial jeg var, da jeg døbte instituttet The Mermaid Institute. Her kommer nemlig en ny grænse ind i billedet. Ikke en grænse for individet, men en grænse i individet. Det er i hvert fald en grænse, vi finder i den traditionelle havfrue. Og hvordan det ?

Er det mig og Søren han taler om, eller er det bare endnu en tegnefilm ?

- I den traditionelle folkløse er havfruen halvt menneske og halvt fisk, fortsætter han. Menneske fra hovedet og ned til livet, fisk fra livet og ned til halefinnen. Der er altså en grænse mellem mennesket og fisken, mellem det varme og det kolde blod, mellem huden og den skællede overflade.

Det er slet ikke det samme som den gule grævling sagde i mormors have. Men det er lige så ubehageligt. Hvis han vil undersøge den grænse, er han vel nødt til at skære os op.

- Men som alle andre grænser er denne her heller ikke skarpt trukket op. Men den er ikke desto mindre til stede i havfruen, der altså ikke er et grænseløst individ, men noget jeg har valgt at kalde det grænsefulde individ. Og det er lige før det begreb kalder på sin egen undersøgelse.

Har han talt med Miriam om det her. Og hvad vil Søren sige til det. Professoren kører bare videre.

- Nu er vores lokale havfruer ikke havfruer i traditionel forstand. Hverken Søren eller Guldmus er fisk fra livet og nedad. Snarere tværtimod, kan jeg forstå. Så den grænse skal nok undersøges i et litterært eller etnografisk samarbejde. Vi er i hvert fald langt ud over sociologiens arbejdsfelt, så vi støder altså her igen på en grænse. Og med denne metabetragtning vil jeg afslutte min indlæg. Er der nogle spørgsmål fra salen ?

Denne gang er det ikke Miriam der rejser sig. Det er mig.

- Tror du selv på det der, siger jeg.

- Hvad mener du Guldmus ?

- Har du for eksempel selv prøvet at være havfrue ?

- Det har jeg godt nok ikke. Men det er måske et forsøg værd. Det skal jeg lige tænke over. Der er også nogle praktiske problemer at løse, inden det kan blive aktuelt. Du skal i hvert fald have tak for ideen.

Jeg sætter mig igen. Han fatter lige så lidt af hvad jeg siger, som jeg fatter af det han har gang i. Sød man, rar mand, men alt for højt oppe i luften efter min smag. Det siger jeg slet ikke noget om. Hvis jeg kommer til at nævne endnu et element og en ny grænse, er der slet ingen ende på den her forestilling. Og godt nok er Søren og jeg på timebetaling, men der er alligevel grænser. Nu kom der endnu en grænse på banen. Jeg bukker mig frem og kigger på mine ben. De når i hvert fald ned til gulvet.

Der er ingen andre, der vil spørge om noget, så professoren siger tak for i dag og går smilende ud af kontorteateret. De tre damer rejser sig, pigen er allerede løbet i forvejen ud. Søren og jeg rejser os, og vi går ud af villaen og helt ud på fortovet. Jeg skæver lidt til det legehuse jeg gemte mig i. Hende pigen skulle have siddet deroppe i stedet for i kontoret. Det havde hun fået mere ud af. Jeg tager en smøg frem og tænder. Det er tiltrængt.

- Hvad synes du Søren, spørger jeg.

Han står lidt og tænker. Hvad er der at tænke over ?

- Det ved jeg ikke rigtigt, siger han så. Måske er det interessant, jeg er ikke sikker på jeg forstod det hele.

- Var det ikke bare noget pis pakket ind i en masse fine ord ?

- Det er jeg ikke helt sikker på. Og det kan du heller ikke være.

Det er sådan jeg elsker Søren. Han siger det som det er uden at pakke det ind.

- Miriam skulle hjælpe den gule grævling, siger jeg, så hun kommer ikke nu. Skal vi ikke se at komme videre ?

- Jeg tror ikke vi skal ud til pynten i dag, siger han.

- Du blev ikke inspireret af professoren ?

- Jeg ved ikke om det var ham. Men jeg fik lyst til øl.

- Du synes osse det var tørt. Selvom han snakkede meget om havet.

Søren griner.

- Lidt tørt måske.

- Har du noget øl.

- Det har de i Netto. Og vi har fået timebetalingen fra The Mermaid Institute.

Jeg har ikke set på min konto, men han har åbenbart set på sin. Vi går i Netto og køber en lille ramme med seks dåser classic. Søren betaler.

- Hvor skal vi sætte os med dem, spørger jeg.

- Skal vi ikke gå op til dig for en gangs skyld, siger han.

-

Mor er kommet hjem. Hun sidder inde i stuen.

- Goddag fru Petersen, siger Søren.

Hvis han havde haft en hat på, så havde han nok osse taget den af for hende.

- Goddag Søren, siger mor. Det er godt nok længe siden vi har set dig.
- Alt for længe siden, siger han.

Mor kan godt lide Søren, det er tydeligt. Osse selvom han kalder hende fru. Hun har jo osse beholdt fars efternavn, efter de blev skilt.

- Vi går ind på værelset, siger jeg.

Mor har set de øl Søren har med, men hun blander sig ikke. Vi er voksne mennesker. Vi går ind og sætter os på sengen, der ligger noget tøj på stolen, så der kan vi ikke være. Søren åbner en dåse og rækker osse mig en.

- Skål, siger han. Skal vi så se at få skyllet den omgang ned.

Om han mener øllen eller professorens foredrag ved jeg ikke. Han mener nok begge dele. Vi tager begge to en stor tår.

- Det gjorde godt, siger jeg.
- Det gjorde det. Føler du dig så stadig splittet af en grænse i underlivet.
- Nej, nu er jeg hel igen.

Da vi var børn sad vi her osse engang imellem. Uden øl ganske vist, men os to, og det er det vigtigste.

- Du er min yndlingssøster, siger han.
- Og du er min yndlingsbror.

Jeg siger ikke at han god kunne sidde lidt tættere på, det må han selv finde ud af, hvis han har lyst. Jeg kan godt nå hans knæ, hvis jeg tager min øl over i venstre hånd.

- Hvis Miriam havde været her, siger han, så havde der været to øl til hver.
- Men nu er der tre til hver.

Jeg læner mig lidt tilbage, og så er jeg nødt til at slippe hans knæ. Søren læner sig lidt fremad.

- Der er for resten noget professor Carlson glemmer, siger han. Der er de grænser man ikke har overskredet.
- Og græsset på den anden side af hegnet.
- Eller græsset på begge sider af hegnet.
- Er du da til begge sider Søren ?
- Hold nu kæft med det der Guldmus. Du ved godt hvad jeg mener.

Ja, jeg ved godt hvad han mener. Søren kan få fredagsslik til at holde hele weekenden. Jeg læner mig fremad på samme måde som ham og prøver at være lidt alvorlig.

- Hvad skal man kalde det, siger jeg. Forventningens glæde ? Behovsudsættelse ? Er det ikke det, det hedder ?
- Eller måske det uafgjorte ?
- Evigheden måske, siger jeg. Eller er det at tage munden for fuld af fredagsslik.
- Hvorfor snakker du lige pludseligt om fredagsslik ?

- Det ved jeg ikke. Jeg havde det bare i hovedet.

Søren tømmer sin øl og rejser sig op.

- Jeg er nødt til at gå nu.

- Skal du da noget ?

- Der er noget jeg ikke skal. Det er det vi lige har snakket om. Vi er for gamle til at lege på den måde.

Det kan godt være jeg er kommet til at lege med ilden. Men det var altså ikke med vilje, det var bare for sjov.

- Undskyld, siger jeg.

Han tager de fire hele øl med og går ud af mit værelse. Jeg hører han siger farvel til fru Petersen ude i gangen. Han leger jo stadig selv. Og mor synes det er sjovt, ved jeg. Jeg kan høre døren ud til opgangen blive åbnet og lukket, og mor kigger ind til mig.

- Vi ved godt hvad dag det er i morgen, siger hun.

Ja, jeg ved det godt. Men hvad fanden har det med Søren at gøre ?

-

Jeg kommer ikke ind på psykologi, står der. Men jeg er kommet ind på seminariet. Så kan jeg blive boende sammen med mor.

- Og når du er blevet pædagog kan du læse videre, siger hun. Det er ikke nogen endestation. Det hele er livslang uddannelse i vore dage.

Livslang uendelig uddannelse. Men måske var det for at jeg kunne finde ud af, hvad der er i vejen med mig. Hvor længe skal jeg så vente på det ?

- Du får vel osse noget psykologi på seminariet. Måske endda på en måde, der passer bedre til dig.

Hun blir ved.

- Må jeg ikke bare have lov at være ked af det, siger jeg. Bare et kvarter eller noget. Så skal jeg nok rejse mig igen og kæmpe videre. Det er det man skal.

- Du må da gerne blive ked af det, selvfølgelig må du det. Bare du ikke tror det er jordens undergang.

- Det er bare min undergang.

- Det er det altså ikke.

- Bare et kvarter mor. Så skal jeg nok genopstå.

- Jeg er da osse ked af det.

- Ja, for så flytter jeg ikke foreløbigt.

Så går hun ud af værelset og ind i stuen, kan jeg høre. Sut røv Guldmus, du skal på seminariet. Hvad var det hende Vita Andersen skrev. Jeg kan jo tage til Hamborg og blive luder og drikke Coca cola. Der skal eddermaneme rom i den cola Vita. Vi har ingen rom i huset, der er bare en halv flaske vodka under sengen. Det kan lugtes, hvis jeg drikker den nu, og det vil ikke være fornuftigt. Jeg rejser mig og går ud af

værelset og ind i stuen. Derinde sidder mor med et blad i hænderne, jeg tror ikke hun læser i det. Hun ser op på mig.

- Det skal nok gå, siger hun bare.
- Hvad skal gå ? Andet end tiden. Jeg kunne osse tage et job i Netto eller noget. Og så prøve igen næste år.
- Det bestemmer du selv.
- Men hvis du skulle bestemme ?
- Så ville du nok bare gøre det modsatte.

Jeg skal lige til at gå. Jeg har vendt mig om og er på vej ud af stuen. Jeg er vel på vej tilbage til mit eget værelse.

- Guldmus, siger hun så. Har du tid til at høre på mig ?

Hun siger det med en anden stemme nu. Det er ikke morstemmen. Det er den voksenstemme hun bruger når vi er ude i byen. Jeg er sikker på det osse er den hun bruger på arbejde. Jeg har lige sagt at tiden skal gå. Og jeg er nysgerrig. Hvad vil den stemme sige til mig ? Så jeg vender mig om igen.

- Det har jeg vel.
- Så sæt dig ned. Og så skal du lade mig tale færdigt, inden du siger noget. Og så vil jeg gerne høre hvad du siger til det.

Jeg sætter mig i den anden lænestol, jeg læner mig ikke tilbage i den. Og så venter jeg.

- Du har ret i at jeg glæder mig til at du flytter. Men jeg vil gerne fortælle dig hvorfor. Det er nemlig ikke fordi du er irriterende. Selvom det er du da, og det skal du være. Det er heller ikke fordi du kan være hård ved køleskabet engang imellem. Det er fordi du er min datter, forstår du det ?

Jeg har lovet at jeg vil lade hende tale færdigt, og så skal hun have lov til at gøre det færdigt. Indtil videre hænger det ikke alt for godt sammen.

- Du vil altid være min datter, og jeg vil altid være din mor. Det kan vi ikke lave om på, og det har jeg heller ikke lyst til at lave om på. Og derfor vil jeg altid gøre hvad jeg kan for at passe på dig. Men det betyder osse at jeg kommer til at bestemme over dig, og det nyder jeg ikke, det er det jeg efterhånden er noget træt af. Det har været dejligt at se dig blive ældre og mere og mere voksen, men så længe du bor hos mig, kan jeg ikke lade være med at bestemme over dig. Når du er flyttet, kan jeg nøjes med at give dig gode råd. Dem skal du nok få, og dem skal du nok osse nå at blive træt af. Men så bestemmer jeg ikke længere over dig, og det er det jeg glæder mig til.

Jeg sidder bare og venter og lytter. Jeg ved ikke om hun er færdig.

- Det blev vist ikke så klogt som jeg havde tænkt mig, siger hun. Men jeg tror i hvert fald jeg fik sagt det.

Jeg rejser mig og går over foran hendes lænestol. Jeg kigger ned på hende, hun kigger op på mig.

- Lille mor, siger jeg. Jeg har slet ikke noget imod at komme til at ligne dig.

Jeg synes selv det var pænt sagt, og jeg vil gerne bidrage til den gode stemning i stuen lige nu. Og det er lige før jeg vil skide på at jeg ikke kom ind på psykolog. Men altså kun lige før. Jeg har stadig en fornemmelse af en klump i halsen, men den er ikke så ubehagelig som den var, da jeg læste beskeden fra optag.

Mor siger ikke noget. Hun sidder ned foran mig, mens jeg står op. Så hun kan ikke nå at klappe mig på håret. Ellers havde hun gjort det, det ved vi begge to. Og det vil være for meget hvis jeg klapper hende på håret nu. Jeg skal jo til at gå, men jeg har ikke travlt med at komme ud af stuen lige nu. Det er sådan her vi skal have det. Jeg går ud på altanen og tænder en smøg. Så er jeg ude, men ikke rigtigt ude.

- Luk døren hvis du ryger, råber hun. Og husk at tage dit skod med ind.

-

Ude på pynten møder jeg Søren. Han ved osse godt hvad dag det er.

- Nå, siger han. Kom du så ind ?

- Jeg kom ind på pædagog.

- Skal du så trøstes ?

- Det har mor gjort. Du skal bare nøjes med at være Søren.

- Så skal vi i vandet ?

- Jeg skal i hvert fald.

Jeg kravler først ned ad skrænten, Søren er lige i hælene på mig. Jeg har først tøjet af og er ude i vandet, men Søren er først til at dykke under. Han svømmer tæt forbi lige foran mig. Jeg dykker ned og svømmer efter. Hans røv lyser på mig gennem vandet. Hans krop fejler bestemt heller ikke noget.

Ingen af os har taget håndklæder med. Da vi kommer op varmer solen alligevel så meget at vi ikke behøver tænde bål for at blive tørre. Vi sidder på hver sin sten som hver sin havfrue. Hvis vi osse var hinandens havfruer, men det er kun sådan vi ser ud. Han kan sagtens se min, og jeg kan sagtens se hans, og det er det.

Vi har da rørt lidt dengang vi var yngre, men det var mest for at drille. Det er vi for gamle til nu.

- Skulle du ikke ud at rejse, siger jeg. Hvornår skal du afsted ?

- Det ved jeg ikke endnu. De gamle er ikke så vilde med det, så de holder lidt fast i pengene.

- Det er da dine penge, er det ikke ?

- Jo. Men hvis jeg venter med at hæve dem til jeg blir enogtyve, er der en bonus.

- Fra dem eller fra banken ?

- I hvert fald fra banken. Og måske osse fra dem.

- Og hvor tit gør I det så, spørger jeg.

Jeg ved godt at jeg ikke skal skifte emne, og slet ikke på den måde. Men det er for irriterende at sidde her med det spørgsmål inde i hovedet uden at kunne sige det.

- Hvem gør hvad, spørger han.

Han ved det godt, ved jeg, men han håber måske det er noget andet.

- Dig og Miriam, siger jeg. Hvor meget boller I ?
- Vi to har aftalt at blande hinanden helt udenom den slags, siger han.

Men jeg kan tydeligt se at han kommer til at tænke på hende nu. Og jeg kan se i hans ansigt, at han ikke kan lide jeg kan se det.

- Jeg spørger heller ikke dig hvor meget du får, siger han.
- Jeg får nul og en skid, siger jeg.

Jeg har lyst til at gøre gengæld og vise ham det runde nul, men jeg gør det ikke. Så ville det hele i hvert fald være helt ødelagt.

- Jeg tror jeg er blevet tør nok, siger han og begynder at tage tøj på.
- Undskyld, siger jeg. Det er bare så svært.
- Ja, fortæl mig om det.

Han står med ryggen til indtil han har knappet skjorten. Så vender han sig om. Jeg er bare blevet siddende.

- Er du ikke osse tør nok nu, spørger han.

Det er nu jeg skal passe på ikke at komme til at grine. Ikke af situationen, der er vist ikke noget at grine af, men af det jeg meget nemt kunne have svaret. Det skal han helst ikke høre lige nu, kan jeg mærke. Og så står Miriam oppe på skrænten.

- Har I allerede været i, råber hun.
- Ja, siger Søren. Skulle du have været med ?

Han må altså godt stikke til mig, kan jeg høre. Måske er det hele alligevel allerede ødelagt. Jeg skynder mig at tage tøjet på, og Miriam kommer ned på stranden.

- Kom du ind, spørger hun.
- På pædagog, svarer jeg.
- Surt nok.
- Men måske ville det have været svært for hende at læse Freud, siger Søren. Det handler vist hele tiden om sex.
- Freud er da gået af mode, siger Miriam.
- Det bestemmer man vel selv på UNI, siger Søren.

Og det er lige det han har helt ret i. Man bestemmer selv på UNI. Det gør man ikke på pædagog. Og det gør man heller ikke sammen med Søren.

- Måske er det mig der skal snakke med Guldmus, siger Miriam. Alene.
- Så skal jeg gå, siger Søren. Det er sgu vores sted.
- Vi låner det bare, siger Miriam. I to har haft tid nok til at snakke.

Jeg siger ikke noget. Jeg har ikke lyst til at svinge Søren på den måde, men jeg har heller ikke lyst til at sige nej til Miriam, det kommer man heller ikke så langt med. Og det kan godt være at det er mit og Sørenes sted, men Miriam får sin vilje. Som hun gør så tit. Søren kravler op på klinten.

- Så blir min far osse glad, siger han deroppe fra. Kan I to hygge jer.

Måske lægger han sig bare ned i græsset, så vi ikke kan se ham, men han kan godt se os. Jeg fortryder næsten, jeg tog tøjet så hurtigt på. Eller måske går han hjem til sin far og drivhuset, vi kan i hvert fald ikke se ham mere.

- Er du meget skuffet, spørger Miriam.
- Det er lidt som jeg havde ventet. Jeg har ikke dine karakterer.
- Du må gerne låne.

Hun kunne let være kommet ind, hvis hun havde villet det. Lige hvor hun ville. Og hun har slet ikke søgt. Men jeg tror hun mener det hun siger. Hvis det kunne lade sig gøre. Hun er ikke ude på at håne mig, det er jeg sikker på. Det ville jeg ikke kunne holde til i dag.

- Det er pænt af dig, men det går nok ikke.
- Nej. Men det er lidt uretfærdigt. Du er ikke en skid dummere end mig, du er bare ikke lige så god til at gå til eksamen. Og det kan man alligevel kun bruge til at gå til eksamen. Jeg tror du kunne blive en god psykolog.
- Jeg kan jo læse videre fra pædagog.
- Det kan du nemlig. Og det blir du nok ikke en dårligere psykolog af.
- Måske. Men jeg vil hellere snakke om noget andet nu. Hvis det ikke gør noget.
- Tænker du på noget specielt.

Det gør jeg jo, men det kan jeg ikke sådan snakke med hende om. Jeg kunne heller ikke snakke med Søren om det, jeg kunne bare ikke lade være. Det kan jeg nu.

- Hvordan gik den komsammen for resten, spørger jeg.
- Det var fint nok, jeg har næsten glemt det.
- Og den gule grævling var til at holde ud.
- Det var ikke slemt. Men nu du siger det, så var der på et tidspunkt, hvor han ville snakke lidt for meget om mine bryster, men så bad jeg ham om at holde kæft. Og Max og Anders var der jo osse, så han holdt sin kæft.
- Nej, du kan jo ikke gøre for at du er så veludstyret.
- Du skal heller ikke klage.
- Han taler aldrig om mine babser, han taler kun om min fisse.
- Den skammer du dig vel heller ikke over. Og det behøver du heller ikke. Du skal bare bede ham om at blande sig uden om og holde kæft.
- Det kan jeg ikke på samme måde som dig. Du kan tage det hele ovenfra, men jeg føler mig angrebet, og så krymper jeg.
- Krymper. Det var et sjovt ord at høre fra dig Guldmus.
- Du ved godt hvad jeg mener.

Og det gør hun.

- Sådan er vi jo bare forskellige. Du skal nok finde en måde at gøre det lige så effektivt. Det er din fisse, og der har han ikke noget at gøre. Hverken i teorien eller i praksis. Og det ved han osse godt.
- Hvad ved han. Han ved ikke engang hvor latterlig han er.
- Nemlig. Og det er det du skal fortælle ham. Du skal ikke føle dig angrebet, du skal bare være lidt irriteret over at han er så dum. Du behøver ikke engang sige det, du skal bare tænke det så han kan høre det.

Jeg ved godt hvad hun mener. Jeg kan bare ikke gøre det som hun siger. Sådan er jeg ikke bygget. Hvis bare mine bryster havde været lidt større. I teorien i hvert fald, så måske.

- Ville du for resten med i vandet, siger jeg.
- Uden Søren. Hvorfor ikke.

Hun lægger tøjet hurtigt og begynder at vade ud. Jeg skynder mig at gøre det samme. Og så står hun der i vand op til navlen og kan ikke finde ud af at dykke under. Jeg gør som Søren gjorde, dykker under og svømmer under vandet hen foran hende. Måske dykker hun efter mig. Måske lyser min røv for hende, som Søren lyste for mig. Den er heller ikke voldsom, men den er da større end brysterne.

Da jeg kommer op over overfladen, står hun stadig og kan ikke beslutte sig. Den stakkels pige er ikke vokset op tæt nok på vandet. Det er sådan jeg skal tænke om den gule grævling. Hans kærlighed til havet er tillært og påtaget, den er ikke en del af hans baggrund. Fange fisk med hænderne, vorherre til hest. Til søhest. Og Miriam kan ikke bruge sine høje karakterer til at svømme under vandet. Det er sådan du skal tænke det Guldmus.

Men hun står stadig der og flasher de gode babser i solen. Intet under at Søren hellere vil køre den af mellem dem. Hold nu op, nu er du lige så dum som den gule grævling. Gulmgrævling. Du er god til at slå dig selv i hovedet.

Så dykker hun under og svømmer over mod mig nedenunder vandet. Hun dukker op lige foran mig.

- Det er blevet dejligt, siger hun.

Måske taler hun om at svømme sådan. Måske er det bare vandet der er blevet varmt nok.

- Du har bare vænnet dig til det nu, siger jeg.
- Men nu synes jeg vi skal gå ind igen.

Vi vader ind på stranden. Hun har heller ikke noget håndklæde med, og der er ligesom ikke lige så meget varme i solen som da jeg kom op sammen med Søren.

- Man får jo myrepatter af det her, siger hun.

Det griner vi begge to af. På det punkt står vi helt lige. Og vi begynder at tage tøj på inden vi er helt tørre.

- Du ved godt du ser dejlig ud i vandet, siger jeg.
- I lige måde, siger hun.

Nu er skuffelsen fra optag vasket af for alvor.

-

Mor blir selvfølgelig sur, hun har ventet med aftensmad. Men vi fik jo en kebab på vejen, og så satte vi os ind og fik en øl. Ikke vin, ikke vodka, bare øl. Miriam skal jo på arbejde i morgen. Og det kan godt være at jeg er en skuffelse, men det er sådan

jeg er, og det burde hun have lært efter mere end atten år. Jeg er i hvert fald ikke sur, jeg er bare træt. Det har været en vild dag. Mor og Søren og Miriam. Jeg har ikke haft tid til at tage det ind, og nu er jeg nødt til at lægge mig og tænke. Og måske var det ikke bare en, måske var det tre øl. Det kan godt være hun synes jeg er latterlig, men så må hun lære at grine af det. Og et enkelt shot, fordi det var noget tyndt øl. Miriam kunne godt grine, og jeg trænger til at grine, kan hun ikke forstå det. Jeg har osse et liv der skal hænge sammen. Og undskyld mor, hvis jeg synes det er morsomt.

Hun tror måske jeg har fået noget, og hun er måske misundelig. Fordi hun selv savner det. Jeg har nemlig fået noget. Fem flade pils og et shot af de sure, det er hvad jeg har fået. Nu sidder hun inde i stuen, fjernsynet er stadig tændt. Så sent er det altså heller ikke.

- Jeg går i seng, siger jeg.

Hun svarer ikke. Jeg skal nok børste tænder og vaske mig i røven.

-

Mor er gået på arbejde, klokken er lidt over ni. Hun kommer hjem allerede ved to tiden, måske endda lidt før. Det var lille fredag i går, måske var det derfor Miriam gik med på det værtshus. Måske var det mig. Hvem ved, måske var det mig.

Det var lille fredag der gjordet det. Det er Miriam, hun kan godt tænke langt, det er derfor hun fik de karakterer. Som hun alligevel ikke skal bruge til noget. Jeg skal være ude af lejligheden senest klokken tolv, jeg orker ikke at møde hende lige nu. Hende eller hende ? Jeg orker nok heller ikke at møde Søren. Det er derfor jeg går ud til hvor han bor og kigger på det stakkels drivhus, som hans far er ved at bygge. Søren står med en spade. Måske er han ved at grave det hul han selv skal ligge i.

- Hej, siger han. Var det hyggeligt ?

Hyggeligt. Hvor får han det dog fra.

- Vi var i vandet, siger jeg. Og så gik vi på værtshus.

- Har du råd til det ?

- Miriam gav.

Det er rigtigt. Hun købte ind til mig. Søren ved ikke rigtigt hvad han skal spørge om. Jeg må ikke spørge ham, og så må han ikke spørge mig. Jeg er hans søster, nok hans lillesøster. Men lillesøster er lige så gammel som dig Søren.

- Det var da godt siger han. Jeg håber det var rart.

Han vil gerne have mig til at fortælle, men han må ikke spørge. Slikkede hun dig i fissen. Det rager ikke dig Søren. Måske var det den gule grævling der slikkede. Det kan du ikke vide.

- Du ser træt ud, siger han. Er du helt færdig med at sove.

Jeg kan ikke gå hjem i seng. Mor kommer tidligt hjem i dag.

- Jeg har det ok.

- Skal vi så gå ud til pynten.
- Det orker jeg ikke lige nu.
- Du kan sove inde på mit værelse. Jeg er alligevel herude i haven.

Han er sgu en sød brormand. Det må jeg lære at sætte pris på.

- Hvad siger din far og mor til det ?
- De er alligevel ikke hjemme.

Vi går ind på hans værelse. Det er nede i kælderen under deres hus. Jeg har været på besøg mere end en gang, men jeg har aldrig ligget i sengen. Den står der med hans dyne på, den er ikke redt. Han går igen ud i haven. Jeg lægger blusen og de lange bukser, undertøjet beholder jeg på. Hans seng er noget andet end havet. Dynen lugter af Søren, det gør puden osse. Jeg tænker ikke på lagenet.

-

Det er Sørenns mor der vækker mig. Hun ser overrasket ud. Hun troede måske det bare var Søren, der lå der og snuede.

- Guldmus, siger hun.
- Søren sagde det var i orden, siger jeg. Jeg blev pludseligt træt, og Søren havde alligevel travlt ude i haven.
- Har du overnattet her ?

Gu har jeg da ej. Det ville min bror aldrig give mig lov til.

- Jeg kom først ved middagstid. Og så stod vi haven og snakkede, og så blev jeg træt, og Søren sagde at jeg kunne lægge mig ind her.

Jeg slår dynen til side, så hun kan se hvor anstændig jeg er. Jeg har ligget alene og sovet, der har ikke været noget med noget. Det har hun svært ved at tro på, kan jeg se. Men hende om det. Det må Søren forklare hende.

- Men nu er du færdig med at sove, siger hun.

Det er jeg vel, når hun siger det på den måde. Jeg tager blusen og de lange bukser på og går ud i haven. Sørenns mor går med. Hun vil vel se mig gå helt ud af huset. Hun har aldrig jaget mig ud før, men de andre gange har vi osse kun siddet på sengen og drukket te. Og aldrig så længe, jeg må ikke ryge på hans værelse. Jeg tænder en smøg ude i haven, jeg har pakken i lommen, og der er kun fire tilbage. Vi måtte gerne ryge på værtshuset, både mig og Miriam. Og det var mine vi røg. Hun gav øl, og jeg gav smøger. Det var sgu hyggeligt. Sørenns ord. Hyggeligt.

Jeg må blive lidt, jeg kan ikke bare gå hjem. Mor vil måske stille med middag og fjernsyn og fredagslik. Fredagslik mig et vist sted. Men Sørenns mor er osse for meget, bare på sin helt egen måde. Hun går lige bagved mig, og jeg går hen mod Søren. Det hul han har gravet er alt for lille til at han kan ligge i det.

- Tak for det, siger jeg til Søren. Jeg har det meget bedre nu.
- Var du dårlig, spørger hans mor bag mig.
- Bare træt.
- Det var så lidt, siger Søren. Kan du klare at gå med ud til pynten nu ?

- Det tror jeg nok.
- Er du færdig med det far bad dig om, spørger Søren's mor.
- Jeg har lavet mere end han bad om, siger Søren.

Og så går vi. Mens vi går derudad, kan jeg tydeligt mærke at Søren er jaloux. Men om det er på mig eller Miriam, kan jeg ikke finde ud af. Det kan han måske heller ikke selv. Det betyder nok heller ikke så meget, følelsen er vel den samme.

- Jeg er i hvert fald glad for at I ikke længere er uvenner, siger han.
- Vi har aldrig været uvenner.
- Men du er misundelig på hende.
- Enhver ville være misundelig på de babsere, siger jeg. De er fantastiske. Ikke engang havfruerne har dem bedre.
- Jeg har i hvert fald ikke, siger han. Selvom jeg osse er havfrue.
- Du har så meget andet Søren, så derfor er du ikke misundelig. Du er en mand.
- Skal jeg tage det som et kompliment ?
- Det tror jeg ikke. Du skal bare tage det som et vilkår.
- Et vilkårligt vilkår ?
- Præcis.

Men lige nu er det slet ikke vigtigt. Det vigtige er Søren og mig. Og så er vores aftale den bedste vi kan få. Hvis jeg skal elske ham som en bror, så har jeg i hvert fald altid lov til at elske ham. Er det så for fattigt ? Kan jeg holde til det ? Kan han holde til det ? Indtil nu har vi da holdt til det i nogle år. Og det er måske svært at forstå, at det for det meste har været dejligt. Rart nok i hvert fald.

- I dag skal vi vel hverken drikke eller bade, siger Søren.
- Det må du nok sige, svarer jeg.

Og så kurer vi ned det sædvanlige sted og sætter os mellem de største sten.

- Vi nøjes med at sidde i hulen, siger han.
- Vi nøjes med at sidde i hulen, siger jeg. Og håber stenene kan holde resten af verden ude.
- Alle andre, spørger Søren.
- Alle andre. Osse Miriam et øjeblik.
- Selvom I er gode venner ?
- Vi har begge to mange gode venner. Det her er noget helt andet.

Det er det. Vi har gjort det her siden vi var ti år, vi har siddet mellem stenene og fortalt hinanden en hel masse. Og vi har aftalt hvad vi ikke skal fortælle. For det ville hive de andre ind i hulen. Og den aftale kunne vi alligevel ikke overholde, så kom vi på gymnasiet, og Miriam kom på en måde med. Men vi kan huske hvordan det var før, og det er vi de eneste der kan.

- Måske er det Miriam der skal være mest misundelig, siger Søren.
- Og det er hun så højt hævet over at være, siger jeg.
- Og det er vi måske i virkeligheden osse. Vi kan bare huske dengang vi ikke var det.
- Og dem vi var engang, dem er vi stadigvæk. Osse. Og nogle gange er det svært at være flere på en gang. Især når de vil i hver sin retning. Måske er det derfor du ikke kommer ud at rejse Søren.

Det griner han da af. Men jeg kan se at det ikke er helt løgn. Og så ringer min telefon. Det er mor. Hun vil nok vide om jeg spiser hjemme i dag. Hvor skulle jeg vide det fra ? Jeg lader den ringe ud.

- Jeg har tænkt på Italien, siger Søren. Ikke kun på det, men mest på det. Rom og Milano og Firenze og den slags.

- Hvad vil du der ?

- Bare se det. I gamle dage var det en del af uddannelsen at gøre sådan noget.

Jeg ved da godt hvor Rom og Milano og Firenze ligger. Så vidt jeg husker er det ikke ved vandet.

- Hvorfor så ikke Venedig, siger jeg.

- Det kunne osse sagtens være Venedig.

Han har ikke tænkt på vandet. Mor ringer igen. Er det så vigtigt med den skide aftensmad ?

- Hvad med en sydhavsø, siger jeg.

- Så langt er nok for dyrt.

- Som backpacker ?

- Man skal jo flyve eller sejle. Så langt kan man ikke svømme med en rygsæk. Er det Miriam, der ringer ?

- Det er min mor.

- Er det noget vigtigt måske.

- Hun vil vide om jeg kommer hjem og spiser.

- Ja jeg kender det.

- Jeg kan jo godt lide hende. Men nu sidder jeg og snakker med dig, det kan jeg osse godt lide.

- Det er lige det jeg kender.

Telefonen holder om med at ringe, og hun sender en besked. Ring så hurtigt du kan. Måske er det alligevel ikke aftensmaden.

- Hun skriver jeg skal ringe.

- Så ring til hende, så hun kan få fred.

- Og så vi kan få fred.

Jeg ringer hende op.

- Godt du ringer Guldmus. Mormor er blevet indlagt.

- Hvad er der sket ?

- Det var hospitalet der ringede. Hun er vist faldet ned af en taburet. Hun har brækket benet eller hoften, men jeg ved ikke hvor alvorligt det er. Vi er nødt til at tage derind.

- Jeg er ude ved pynten sammen med Søren.

- Jeg vil meget gerne have dig med.

Jeg kan høre at det er vigtigt for hende. Og det er da dejligt at hun gerne vil have mig med.

- Jeg kommer, siger jeg.

- Hurtigt, ikke ?

- Jeg skal nok skynde mig.
- Hvad er der sket, spørger Søren.

Jeg lægger på og fortæller Søren at mormor har brækket benet, og mor og jeg skal ind på hospitalet til hende.

- I kan vel ikke lægge gipsen på hende, siger han.
- Hun ved ikke hvor meget der er sket. Det er måske mere end benet. Det er hendes mor. Og min mormor.

Jeg har altid set mormor som en, der kan alting selv. Og vil alting selv. Endnu mere end mor, og det er endda slemt nok. Jeg kan slet ikke se mormor ligge ned på et hospital. Hun plejer at have svært ved at sidde på en stol ret længe ad gangen.

Søren er ked af at jeg skal gå, kan jeg se. Og det skal jeg nok huske at være glad for, men det er der altså ikke tid til nu.

- Vi ses Søren.

Jeg kravler op på pynten og går så hurtigt jeg kan hjem til lejligheden.

- Jeg har ringet efter en taxa, siger mor.
- Har du snakket med onkel ?
- Jeg tror ikke mor vil have Mogens blandet ind i det her.

Så det er i hvert fald som det plejer at være. Det er på en måde beroligende.

- Du skifter lige tøj, siger hun.
- Det er da ikke mig der skal undersøges af en læge.
- Nej, det må du osse selv om.

Hun er ved at lære det. Jeg går ind og skifter. Jeg er selv ved at lære det. Taxaen er kommet inden jeg har gjort mig helt færdig. Mor står og tramper lidt i gulvet, men hun har selv sagt at jeg skal skifte. Jeg skynder mig alt hvad jeg kan. Vi løber ned ad trappen og ud i bilen.

- Låste du, siger mor.
- Ja, siger jeg.

Jeg er helt sikker. Og så kører vi. Der er over tredive kilometer til hospitalet nu.

- Da jeg var barn, kunne vi have gået, siger mor.
- Ikke med et brækket ben.

Det svarer hun ikke på. Hun er nevøs. Hendes mor er faldet. Hvordan og hvorfor og hvor meget er der sket. Jeg ville nok have haft det på samme måde, hvis det var hende der lå der. Jeg rækker hånden frem til hende på forsædet, og hun trykker den. Vi kan godt lide vores mødre. Vi bryder os ikke om at de går i stykker.

- Er det noget alvorligt, spørger chaufføren.
- Min mor er faldet ned af en taburet, siger mor. Hun har i hvert fald brækket benet.
- Så må vi håbe det kun er det, siger chaufføren.
- Det er osse rigeligt, siger mor.

Hun vender sig om og kigger på mig.

- Vi skal osse finde ud af hvad vi gør med katten. Og hønsene.

Den skide kat og de skide høns. Mens hendes mor måske har slået hovedet.

- Det vil være det første hun tænker på, siger mor. Hvis hun ikke allerede har tænkt på det. Er vi der ikke snart ?

- GPSen siger syv minutter, siger chaufføren.

Så holder vi mund alle sammen. En gang imellem siger radioen noget, jeg hører ikke hvad det handler om. Vi er fremme, mor betaler, jeg venter på hende. Vi følges op til indgangen og går ind. Der sidder ingen i receptionen, den er lukket.

- For helvede, siger mor og leder efter en klokke eller noget.

En mand i lyseblå uniform kommer forbi.

- Min mormor er blevet indlagt med et brækket ben, siger jeg. Hvor skal vi henvende os ?

- I skal nok over på skadestuen, siger han. De ved hvor hun er kommet hen.

Han tager os med ud og peger. Det er et gult hus i den anden ende af gaden.

- Der ser skilt på døren til skadestuen. Og der er nogle i receptionen der.

- Men hovedindgangen er mennesketom, siger mor.

- De skal osse have fri til fyraften, siger manden.

Og så går han ind igen. Han er vel på arbejde. Mor og jeg går ned til det gule hus og finder skadestuen og receptionen. Der ringer de efter en sygeplejerske, og to minutter efter kommer hun hen til os. Hun er ikke i uniform.

- Jeg var med til at tage imod din mor, siger hun. Det var mig der ringede.

- Hvor er hun nu, spørger mor.

- Hun er ved at blive opereret. Det er et lidt kompliceret brud. Ikke farligt, bare lidt besværligt.

- Har du snakket med hende ?

- Det har jeg i hvert fald. Hun var helt klar i hovedet, da hun kom ind. Men hun er i fuld narkose lige nu, kan jeg forestille mig. Det skulle helst gå lidt stærkt.

- Men hvad er der sket ?

- Hun var vist kravlet op på en skammel, og så smuttede den på en eller anden måde under hende. Hun var ret våd da hun kom ind, hun har vist været ved at gøre rent. Hun bad mig i hvert fald om at ringe til dig. Og jeg måtte meget gerne vente på dig, så jeg kunne minde dig om dyrene. Har hun husdyr ?

- En kat og et par høns, siger mor. Det er ikke mere nu. Men det lyder ikke som om der er sket noget med hendes hoved.

- Det så det i hvert fald ikke umiddelbart ud til. Det er vist kun det lårbensbrud. Men det må have gjort ret ondt. Er hun normalt sådan en sej dame ?

Det er den mormor jeg altid har haft, så for mig er det ikke noget særligt at hun er sådan. Men hun har godt nok taget røven på den sygeplejerske, det kan jeg da høre.

- Mormor klarer alt, siger jeg.

- Hvem fandt hende, spørger mor.

- Hun ringede vist selv efter ambulancen. Men nu skal jeg altså hjem. Ungerne venter.

Hun er blevet og har ventet på os. Og hun er ikke engang irriteret. Men så går hun osse. En dame fra receptionen følger os over i en anden bygning.

- Din mor kommer ind på opvågningen her, siger hun. De kommer ud og henter jer, når I kan komme ind til hende.

Vi sætter os og venter.

-

De kommer henad ti. Vi har siddet længe, og vi har ikke sagt noget. Jeg ved ikke hvad mor har tænkt, jeg synes bare min egen hjerne har stået helt stille.

Mormor ligger og smiler. Hun er heldigvis den eneste på opvågningen. Der er nok kun akutte operationer på denne tid af aftenen.

- Du er vågen nu, siger mor.
- Det har jeg været længe, siger mormor.
- Tossed kone, siger mor. Hvad skulle du oppe på en taburet.
- Der skulle osse gøres rent i overskabene.
- Du har en trappestige til den slags mor.
- Taburetten står der i forvejen, så jeg plejer at stå på den.
- Du skal passe bedre på. Du blir heller ikke yngre.
- Jeg er ikke engang halvfjerds.

Mor ryster på hovedet.

- Det var da godt du havde telefonen ved hånden.
- Nej, den lå inde i stuen. Så jeg mavede mig over gulvet som en baby. Det var en lidt lang tur på den måde.
- Du skal have den på dig mor. Det er derfor det er en mobil.
- Jeg har da ikke telefonen med i køkkenet, det har den ikke godt af. Damp og vand og fedt og hvad ved jeg.

Jeg blander mig udenom.

- Men dyrene, siger mor. Hvad gør vi ?
- Det er kun mens jeg ligger her, det må I kunne klare.
- Det er ikke bare lige, siger mor. Vi har ikke bil, og jeg har mit arbejde.
- Guldmus har da ikke noget arbejde. Og hun kan endda bo i mit hus, hvis hun vil.

Måske har Guldmus osse andet at lave, tænker jeg. Hvad ved mormor om det.

- Jeg skal starte på seminariet om et par uger, siger jeg.
- Det passer sikkert fint, siger mormor. Så er jeg i hvert fald hjemme igen. Men skulle du ikke på universitetet ?
- Ikke endnu. Mine karakterer var ikke gode nok.
- Sikke noget pjat. Du er så dygtig.

Det har hun måske ret i. Det hjælper bare ikke noget.

- Jeg regner med at jeg er hjemme igen om en uges tid, siger mormor.
- Sygeplejersken sagde det var kompliceret, siger mor. Så måske varer det lidt længere.

- De har boltet mig sammen som et gammelt tærskværk, siger mormor.

Hun løfter dynen til side, så vi kan se skruerne i hendes lår. Hun synes vist selv det er lidt morsomt.

- Det kan godt være du kommer hjem, siger mor. Men du kan nok ikke rende rundt og fodre og passe udenfor.

Det er nyt for mormor, kan jeg se. At der er noget hun ikke kan.

- Jeg plejer at kunne hvad jeg vil, siger hun.

- Du troede osse du kunne stå på den taburet, siger mor. Og Guldmus kan ikke flytte permanent ud i dit hus.

- Hvorfor ikke. Hun kan lige så godt læse der som hjemme. Vi har elektricitet, så hun kan tænde lys. Og der er træk og slip på toilettet. Og du har da snakket om at hun snart skulle flytte hjemmefra.

Det vil jeg ikke. Ikke ind i bondehuset og så tæt på den gule grævling. Jeg siger det ikke, men mor kan vist høre hvad jeg tænker.

- Det går ikke mor, siger mor. Jeg kan måske låne en bil, og vi kunne osse snakke med Mogens.

- Mogens. Han skyder katten og slagter hønsene, så har han løst problemet. Vi blander ikke Mogens ind i det her.

- Han skal i hvert fald have det at vide, siger mor.

Der blir stille et stykke tid.

- Det skal han vel, siger mormor så. Men han skal ikke have noget med mine dyr at gøre.

Mormor er stadig mors mor. Selvom hun har været gift og fået mig og bor i sin egen lejlighed inde i byen, så er hun stadig mormors datter. Og mormor siger hvordan det blir, og så blir det sådan. Jeg kender det selv. Det er lidt sjovt at se mor sådan.

- Vi finder ud af noget, siger mor. Du skal bare se at blive rask. Og hvis jeg kan låne en bil, kan jeg osse lettere komme her og besøge dig.

Vi siger farvel og kysser mormor på kinden. Og så går vi. Den sidste bus er kørt for længst, så vi er nødt til osse at tage en taxa hjem, selvom det er lidt dyrt. Jeg skriver hvad der er sket til Søren mens vi kører. Mor sidder igen på forsædet og forsøger at løse situationen i hovedet. Jeg kan høre hvordan det knager og se det på den måde hun holder nakken.

-

- Jeg skal nok passe de dyr i weekenden, siger mor. Så må vi se på mandag.

- Du sagde du ville prøve at skaffe en bil.

- Ja. Jeg kan jo spørge Mogens.

Det har jeg ikke tænkt på. Men det er oplagt at spørge ham. Før i tiden havde han altid en eller anden gammel bil til salg, nogle gange havde han flere. Det har han måske endnu. Og det er nok ikke noget vi skal snakke med mormor om.

- Men tror du ikke han siger nej, siger jeg.
- Det ved jeg først når jeg har spurgt. Det er trods alt osse hans mor.

Frokosten nu er dagens første måltid. Vi sidder i køkkenet med morgenhår og spiser spejlæg og rullepølse med italiensk salat. Vi nøjes med at drikke vand til. Jeg har vist sovet godt nok, det virker det ikke til at mor har. Mormor er slet ikke død, men det har alligevel ramt hende, at hun nu er den ældste mobile i familien. Måske har hun osse tænkt fremad. Det skal jeg heldigvis ikke endnu, selvom jeg ikke har en lillebror som hun har. Eller er det noget vrøvl ?

- Han behøver jo ikke besøge hende, siger mor. Han skal kun låne mig en bil. Og han kan endda håbe, jeg blir så glad for den at jeg køber den. Sådan kan han osse tænke.

Jeg tvivler. Vi har ikke råd til bil, og vi klarer os glimrende uden, siger mor hele tiden.

- Er det i orden jeg går i bad, spørger jeg.

Mor ryster på hovedet, men hun siger osse ja. Så jeg går i bad. Selvom dagen i går er ved at være noget siden, er den ikke så let at vaske af. I virkeligheden holder jeg meget af mor og mormor, de skal bare ikke overtage mit liv. Så da jeg er vasket, ikke ren, bare vasket, tager jeg tøj på og går ud til mor.

- Jeg tror jeg går ud og får hovedet blæst igennem, siger jeg.

- Ja gør du det, siger mor.

Jeg synes det lyder mere omsorgsfuldt end surt, så måske er det pænt ment. Jeg tager vindjakke på for en sikkerheds skyld og går ud. Jeg skal vel ud til pynten. Det er i hvert fald der jeg ender.

Jeg står på skellet ud mod kanten. Måske er Søren og Miriam her allerede. Jeg kan kravle frem i græsset og kigge ud over kanten og se hvad der foregår nede på stranden. Jeg var bange for at Søren gjorde lige det den anden dag, og nu kan jeg da se om det kan lade sig gøre.

Jeg går ned i knæ da jeg kan se vandet inde ved stranden. Og de er i hvert fald ikke ude i det. Så lægger jeg mig på maven og maver mig forsigtigt frem til kanten. Som mormor mavede sig ind til telefonen. Det gør ikke ondt på mig, det må have gjort nas på hende med en brækket hofte. Jeg blir bare kildet i næsen af græsset.

Miriam sidder alene dernede mellem stenene. Hun sidder i bar overkrop og røde shorts. Men der ligger en top ved hendes højre hånd, hvis der skulle komme nogen. Jeg kan ikke se andre dernede, heller ikke Søren. Hun har ikke set mig, sidder bare og ryger. Jeg kan ikke tænde en smøg som jeg ligger her. Måske øver hun sig i at tage sol på stranden. Måske har hun overvejet en svømmetur og er gået i stå på halvvejen. Jeg blir liggende og kigger, hun er sgu en flot dame med gode babser, det kan man ikke tage fra hende. Men havfrue blir hun nok aldrig.

- Hej Guldmus, siger Søren. Hvad laver du der ?

Han står lige bagved mig, og jeg har ikke hørt ham.

- Jeg ligger og bider i græsset, siger jeg.
- Skal vi ikke gå ned til Miriam.

Han ved hun sidder der. Han kan osse se hende derfra hvor han står nu. Måske vidste han i forvejen at hun ville være der. Måske sidder hun bare og venter på ham, og det er derfor hun sidder der sådan. Måske har han allerede været her, han har måske bare lige været hjemme for at hente noget. Han har en taske med. Hvis han har en flaske vin i tasken, så ved jeg hvad det går ud på. Jeg har selv siddet der og ventet.

- Det kan vi da godt, siger jeg. Jeg var på vej til det.
- Det var noget lort med din mormor, siger han.

Det var det jo. Men det er sådan noget der sker. Hvis han osse har et tæppe i den taske.

- Er det ok at jeg er her, spørger jeg.
- Det er det da. Det er en offentlig strand.

Så har han ikke et tæppe med. Vi kravler ned. Da vi er nede, har Miriam fået toppen på. Men hun sidder stadigvæk og ryger.

- Nå der kommer I, siger hun.

Så har de altså ikke haft en aftale. Eller osse er hun hurtig. Hun er hurtig, så jeg kan ikke være sikker. Skal vi så bare sidde og ryge og snakke. Hvor meget vin har Søren i tasken. Jeg skulle nok selv have købt noget med, det er vist ved at være min tur.

- Hvordan går det så med havfrueprojektet, spørger Søren.
- Det må jeg vel spørge jer om, siger Miriam. Det er jer der er havfruerne.

Søren griner og jeg griner med.

- Vi har da svømmet lidt, siger han.
- Jeg var osse med Guldmus ude den anden dag, siger Miriam. Jeg lærer vist aldrig at elske det som I to gør.

Er det nu godt eller skidt. Er det fordi jeg er for kedelig at bade med for hende, eller er hun bare misundelig på det, Søren og jeg har sammen. Vil hun gerne være vores søster. Og sige farvel til Søren på den måde. Eller ville hun bare gerne være bedre til at nyde vandet. Jeg synes det var helt fint, da jeg var i vandet med hende. Det var sådan set dejligt.

- Hvad mener du, siger jeg.
- Jeg blir ikke mig selv ude i vandet, siger hun. Det er ikke naturligt for mig på samme måde. Jeg tror man skal lære det mens man er barn.
- Og du har aldrig været barn, siger jeg.
- Nej, det kan faktisk godt være.

Hun blir helt tavs, og jeg ved ikke hvor det kom fra, jeg sagde det bare. Men jeg ramte et eller andet. Søren sidder bare og griner.

- Vi skal have vin nu, siger han. Jeg har glas med i dag.

Han har rigtige glas med. Ikke med fod og det hele, men af glas, ikke af plastik. Og to flasker rødvin. Rødvin. En sommeraften, det er vel stadig sommer.

- Har du så osse cigarer med, spørger jeg.
- Jeg ryger ikke, siger han.

Nogle gange er han altså ikke helt med. Men han leger måske osse stadigvæk at han er tolv år. Selvom han har vin og glas med.

Flaske nummer to er tømt inden det er blevet mørkt. Vi har lagt an til bål, og det er mig der tænder det.

- Har du ikke noget mere, spørger Miriam.
- Kun den her jeg har lånt, siger Søren.

Han tager en lille flaske frem. Citronsnaps hedder det vist. Jeg har aldrig smagt det.

- Kan det drikkes af de her glas, spørger Miriam.
- Jeg tror det går fint, siger jeg.

Søren hælder op. Omhyggeligt, så der kommer lige meget i de tre glas. Der er ikke nok til at fylde dem helt op. Jeg tager et lille sip af mit glas. Det smager meget sødt.

- Det går fint, siger jeg. Skål.

Jeg kommer til at tømme glasset. Er det ikke sådan man skal drikke snaps ? Søren prøver at gøre det samme, Miriam sidder bare og nipper til sit glas.

- Hvad så, siger Søren.
- Vi kunne smide tøjet på bålet, siger jeg. Så vi ikke blir fristet til at tage det på igen, når vi har fået det af.
- Hold nu op med det pis Guldmus, siger Miriam.
- Jeg prøver bare at være lidt spontan og naturlig.
- Du er bare fuld.
- Jeg er sgu da ikke fuld.
- Slap nu af begge to, siger Søren. Skal vi ikke bare sidde og nyde stranden og bålet.

Men nu synes jeg at det blæser lidt for meget til det. Vi skal ikke have mere at drikke, vi skal ikke i vandet, vi skal bare sidde der og være alvorlige i vores sommerferie. Det kunne jeg lige så godt være hjemme i lejligheden sammen med mor.

- Skal vi ikke droppe det og bare gå hjem, siger jeg. Det var en hård nat med mormor i går.
- Hvad er der med din mormor, spørger Miriam.
- Hun har bare brækket låret. De har skruet hende sammen igen. Det tog bare sin tid, så vi var først hjemme længe efter tolv.
- Så kan jeg bedre forstå du er træt, siger Miriam.

Jeg rejser mig og er klar til at gå. Med alt tøjet på.

- Jeg er slet ikke klar til at gå endnu, siger Søren. Vi er næsten lige kommet.

Jeg kan ikke bare sætte mig igen. De sidder der med ryggen mod hver sin sten og kigger på bålet.

- Skal vi ikke bare lade bålet brænde ud først, siger Miriam.

Jeg er nødt til at gå nu. Og de har fået det som de ville have det. Nu kan Søren hygge sig med en, der nægter at være hans søster og havfrue. Og Miriam kan tage toppen af igen og lade flammerne lyse på babserne. Så kan hun være havfrue på overdelen og have ben under bæltestedet. Jeg ved godt hvad den gule grævling ville sige til det, så det siger jeg ikke.

- I må have det, siger jeg bare.

- God tur hjem, siger Miriam.

Hun sidder stadig med toppen på og nipper forsigtigt til sin citronsnaps. Men Søren har da vist knappet den øverste knap i sin skjorte op. Jeg kravler op på pynten og går hjem. Jeg har ikke mere vodka hjemme, men måske har mor et eller andet i køleskabet, det har hun da nogle gange.

-

Jeg møder mor ved morgenmaden. Hun har ikke tændt radioen, jeg skal bare have kaffe.

- Har du snakket med onkel, spørger jeg.

- Lad mig nu lige vågne først, siger hun.

Men kaffen er da lavet, og hun sidder osse med en ostemad på en tallerken, selvom hun ikke har bidt af den endnu.

- Men fik du snakket med ham i går, siger jeg. Ja eller nej er nok.

Hun svarer ikke, hun løfter sin mad og tager en bid. Hun vil vel ikke snakke med mad i munden, kan jeg vel nok se. Jeg hælder kaffe i en kop og sætter mig. Hun spiser sin mad langsomt og omhyggeligt, jeg kigger ud i luften. Det ser ud til at blæse mere end i går, der er nok ikke læ ude på altanen.

- Jeg kan hente en bil på tirsdag, siger hun så. Tirsdag efter fire. Hundrede kroner om dagen i leje, og vi skal selv betale benzinen. For hun er jo ikke hans rigtige mor, han er adopteret.

- Hvad for noget ?

- Det er bare noget han siger. Han tror ikke engang selv på det.

- Hvorfor siger han det så ?

- For hundrede kroner om dagen vel.

Da jeg var lille, var onkel altid fuld af sjov, det kan jeg huske. Jeg aner ikke hvordan han er nu.

- Mogens er en lort, siger mor. Men det er i hvert fald ikke noget han går og putter med.

- Hvad mener du.

- Han står ved at han er en lort. Han er i det mindste ærlig med det.

Jeg er ikke sikker på, jeg forstår hvad hun mener. Skulle det gøre det bedre, at han ikke skjuler det. Det ser ud som om hun er ked af at tale om det.

- Det er som det er, siger hun og prøver at smile. Men det betyder at du må tage dig af dyrene mandag og tirsdag.

Ja, lad os nu bare se praktisk på tingene. Det er sådan vi overlever mor.

- Mandag er ok, siger jeg. Men ikke resten af ugen.

- Osse tirsdag. Men så regner jeg med at jeg kan klare den resten af ugen. Huset har jeg klaret allerede i går, det er kun dyrene du skal sørge for.

Så hun var derude i går. Vel med bussen. Derfor har hun heller ikke sagt noget til at jeg ikke kom hjem i går aftes.

- Der var godt nok meget vand på det køkkengulv, siger hun.

- Så hun er svømmet ind i stuen.

Mor smiler, men hun synes vist ikke det er sjovt.

- Jeg fatter ikke det kunne blive så meget, siger hun. Hun må have haft en hel gulvspand med derop. Hvorfor det. ? Til at vaske et skab ?

- Jeg ved det ikke.

- Hun er ved at blive gammel. Skal jeg nu til at være nervøs for hende ?

Mormor på køkkengulvet. Søren og Miriam i vandet i går. Hun gik da ud med mig, så hvorfor ikke med Søren. Hvis ikke han havde et tæppe med, var det måske bedre at gøre det ude i vandet. Det har jeg da set på film. Rigtige film.

- Jeg går lige mor.

- Skal du ikke i bad først.

- Det venter jeg med.

- Er du hjemme til frokost ?

Ja, jeg er nok hjemme til frokost. Jeg går ind og tager noget rigtigt tøj på og siger farvel og går ud til pynten. Måske er de endda derude endnu. Man kan bruge hele natten derude. Søren og jeg har da tidligere gjort det, og vinden har lagt sig, så det føles ikke så koldt.

De er der ikke, og bålet er brændt ud. Der er slet ingen på stranden. Så det er det jeg skal, morgensvømme i vandet. Det er det samme hav, men ikke det samme vand som i går. Man kan aldrig bade to gange i samme hav, eller var det måske en flod. Det var ikke en havfrue der fandt på den sætning, det var nok en gammel mand. Det var det vi lærte i skolen, det de gamle mænd havde fundet på. Måske var de ikke så gamle da de fandt på det. Det er ikke vigtigt for mig nu, jeg kan ikke huske det. Jeg lægger tøjet mellem de store sten og går ud og dykker under. Verden er mere fredelig hernede.

Vandet er meget klart her til morgen. Måske osse lidt koldt, hvis jeg mærker efter. Der er en der dykker under et stykke væk. En med røde bukser. Er det Miriam og hendes røde shorts ? Er de alligevel stadig herude. Hvor er Søren så ?

Det er ikke Miriam, det er en mand med røde badebukser. Han rejser sig op og vader indad. Han er længere inde end mig, så det er kun hans ben der er i vandet. Jeg stikker hovedet op, han vader helt ind på stranden. Måske har han ikke set mig.

Jeg gnider øjnene. Det er den gule grævling. Uden våddragt men i røde badebukser. Jeg kender ham let på håret, selvom det er vådt. Han vader lidt længere ind og tager et gult håndklæde op og begynder at tørre sig. Det kan godt være badebukserne er røde, men håndklædet skal altså være gult. Jeg blir liggende på knæ og har kun lige hovedet over vandet. Hvis han får øje på mig, ligner jeg måske en sæl. Eller en havfrue.

Han står på stranden og kigger ind i skrænten. Måske skal han til at skifte, han er da klar til det. Han er gået i efter mig, og han er gået op før mig. Og han tror måske han er alene på stranden. Men så vender han sig om, mens han beholder badebukserne på.

- Det er da dig Guldmus, siger han.

- Ja.

- Det er dejligt friskt her om morgenen. Sådant en søndagsmorgendukket er da vidunderlig, når vejret ellers er til det.

- Det har du ret i.

- Og det ser ud til at kunne blive en varm dag i dag.

Han ser lidt rundt. Måske for at få alt det gode vejr ind i øjnene.

- Skal du ikke osse ind igen, siger han så.

Gu skal jeg så. Jeg er ikke bange for ham. Jeg rejser mig og vader ind. Han må finde sig i at jeg ser ud som jeg gør.

- Du vil måske låne håndklædet ?

Det vil jeg bestemt ikke. Farven kunne smitte af, er jeg bange for.

- Det er fint nok, siger jeg. Jeg er tør lige om lidt. Men er det ikke langt at køre for en svømmetur.

- Jeg tager morgenbrød med hjem til familien, siger han. Det er min undskyldning overfor dem.

Han trækker de sædvanlige korte bukser udenpå badebukserne og begynder at tage sin T-shirt på. Jeg venter bare. Han ser mig da som jeg er, men han glør slet ikke. Jeg sætter mig på en sten som jeg plejer.

- Måske skulle jeg osse købe morgenbrød på vej hjem, siger jeg. Mor vil blive så glad.

Han har fået sine sandaler på. Han taler ikke grimt, hans øjne er ikke så ulækre som de plejer at være. Måske fordi jeg er nøgen, måske fordi jeg er ren.

- Du må hygge dig, siger han og begynder at gå langs stranden ind mod byen.

Han kravler ikke op på pynten. Men hvorfor er han gået helt herud for at få en svømmetur ?

Jeg hopper ned mellem stenene til mit tøj. Det har han vel ikke fået øje på. Jeg lægger mig lidt på det og nyder solen.

Mor blir glad da jeg kommer med morgenbrød.

- Det var en god idé, siger hun. Det er sådan noget vi trænger til lige nu, selvom vi vel ikke har godt af det.
- Man må gerne synde lidt om søndagen mor.
- Nemlig. Når det kun er om søndagen.

Hun henter smør i køleskabet. Der er kaffe tilbage, det er helt hyggeligt.

- Jeg mødte for resten Jeanette, siger hun.
- Hvor ?
- På vej tilbage til bussen. Hun havde hørt at mor var blevet hentet i en ambulance. Og så måtte jeg fortælle hvad der var sket.
- At det ikke var så alvorligt, siger jeg.
- Osse det. Det er længe siden jeg har snakket med hende, selvom hun bor så tæt på mormors hus. Vi har da hilst på hinanden, men ikke snakket. Jeg havde vist næsten glemt hendes navn, selvom jeg kunne huske at jeg kendte hende.
- Hvad snakkede I så om.
- Vind og vejr og børn.
- Om mig ?
- Mest om hendes børn. Hun har nogle flere end jeg har fået.
- Er du så misundelig.
- Aldrig i livet. Jeg har en datter der kommer hjem med morgenbrød.

Vi har spist rundstykkerne. Jeg har osse købt tebirkes, dem har vi gemt til sidst. Mor laver en kande kaffe mere.

- Men hun sagde godt nok ikke noget om sin mand, siger mor henne fra kaffemaskinen. Det er da ham du har snakket om, er det ikke ?

Jeg synes ikke jeg har snakket meget om ham herhjemme, men måske kan hun osse høre hvad jeg tænker.

- Jeg så ham faktisk ude ved pynten i dag.
- Hvad lavede han der ?
- Han sagde at han var i byen efter morgenbrød. Det er hans skyld jeg kom til at tænke på det.
- Så han er altså god nok alligevel.
- Det skal du ikke sige.
- Hvorfor ikke ?

Det svarer jeg ikke på. Jeg ved heller ikke hvad jeg skal svare. Søren skriver til mig. Ses vi ved pynten i dag. Jeg svarer ikke lige nu, jeg sidder og snakker med mor.

- Han er en underlig gammel mand, siger jeg så. Vi kan ikke kommunikere.
- I kunne da tale om morgenbrød.
- Jeg gider ikke snakke om ham.
- Det var dig der sagde du havde mødt ham. Jeg snakkede om Jeanette, og om at vi ikke snakkede om hendes mand.
- Undskyld. Lad os glemme det.

Hun skal ikke begynde at gøre ham til et almindeligt menneske. Så skal jeg vel til at være bange for ham. Men det forstår hun selvfølgelig ikke.

- Kaffen er klar, siger hun. Skal vi så spise de tebirkes nu.
- Jeg tror jeg springer over mor.
- Du har selv købt dem.

Men jeg ser pludseligt hvor ravgule de er. Fordi vi snakkede om den gule grævling. Og ja, det er min skyld. Jeg havde lyst til tebirkes, og nu har jeg slet ikke lyst til tebirkes.

- Du kan bare tage dem begge to.
- Det har jeg vist ikke godt af.
- Men det er syndedag mor.

Så smiler hun igen. Hun tager begge tebirkes over på sin tallerken og skærer dem over og kommer smør på alle fire stykker.

- Er du sikker ?
- Helt sikker.

Hun spiser med stor fornøjelse. Først de to overe, så de to underer. Jeg får næsten kvalme af at se på det. Jeg håber ikke hun kan mærke det på mig. Hun har sgu fortjent den fornøjelse.

- Men vi skal huske at nyde dagen, siger hun. De har lovet vejrskifte i morgen. Jeg tror jeg vil se på mormors have, når jeg alligevel er derude. Vil du med i dag.
- Jeg skal jo derud i morgen.

-

Det er så varmt at jeg sørger for at gå mest i skyggen. Og jeg har taget en badedragt på under shorts og T-shirt. Hvis jeg skal i vandet i dag, og det ender det nok med at jeg bliver nødt til, så skal det være alle andre steder end ved pynten. Nok på stranden på den anden side. Der bruger man badetøj.

Der er kø ved kiosken, de sælger nok ikke mange burgere i dag. Alle skal have is eller vand eller juice. Køen står ude i det værste solskin, så det gider jeg ikke. Jeg har heller ikke penge med. En af bænkene inde i skyggen er helt ledig. Der er en del fuglelort på, det er nok derfor den er ledig, men det vil jeg skide på. Mine shorts skal alligevel til vask i aften. Alt tøj skal til vask i aften efter den varme. Det er så pandehåret klistrer.

Følle kommer gående på stien helt alene. Det er ikke bare fordi der ikke er andre mennesker sammen med hende, hun ser osse alene ud. Det kan jo bare være varmen, det er lige før hun slet ikke ser mig.

- Hej Følle, siger jeg.
- Hej Guldmus.

Hun stopper foran mig. Hun får måske øje på siddepladsen i skyggen, men hun kan måske osse se fugleklatterne. Hun blir stående.

- Det er varmt, siger jeg.

- Det hele er ad helvede til, svarer hun som hun skal.
- Man skulle have haft en flaske vand med. Eller kølig hvidvin.
- Eller rottegift.
- Er det så meget ad helvede til ?
- Noget i den stil.

Jeg ved ikke hvad det handler om. Jeg har en anelse, men det kan osse være fordi hun har fået et nej inde fra optagelsen. Eller hendes mor er blevet syg. Eller hendes kat. Så godt kender jeg hende heller ikke.

- Hvordan har Gear det, siger jeg så.
- Det rager mig en papskid.

Det er som jeg tænkte. Det er ikke nogen overraskelse, det er som man kunne forvente.

- Jeg gider ikke når de knepper udenom, siger hun.
- Gear ?
- Det må du sgu selv vide.

Jeg ved ikke helt hvad hun mener, og jeg ved ikke hvor meget hun ved. Jeg kom aldrig rigtigt sammen med ham, men måske mener hun, at det var mig der var udenom. Eller uden om det.

- Hvem var det så, spørger jeg.
- En eller anden trunte fra England eller Irland. En god sangerinde, fortalte han.
- Fortalte han det selv ?
- Det gjorde han, og han gik endda i detaljer.
- Du kendte ham osse i forvejen.
- Jeg var dum nok til at tro, det var noget andet med mig.

Jeg kan ikke engang tilbyde hende en tår vand. Og heller ikke rottegift. Hun kunne ellers godt bruge noget vand, kan jeg se. Både fordi hun har svedt og tudet. Det er sgu synd for hende, at hun har været så naiv.

- Du kommer over det, siger jeg. Det gør man.
- Det kan du sagtens sige, du har Søren.
- Søren er min bror, ikke min kæreste.
- Ja det siger I.
- Og det kan vi ikke gøre noget ved. Og så kan det heller ikke gå i stykker.

Det er den smukke historie om vores forhold. Det Søren og jeg aftalte for mange år siden. Den aftale er jeg nødt til at forsvare. Og hun har heller ikke prøvet at være i den.

- Jeg skulle måske selv have sådan en bror, siger hun.
- Du har da en bror, har du ikke ?
- Jeg har en søster, og hun er kun en lille unge.

Jeg huskede forkert. Hvem er det så. Søren måske, han har da en bror.

- Du vil måske gerne låne Søren, siger jeg. Eller hans lillebror. Han er gammel nok.

Hun begynder at grine. Jeg ved ikke hvad der er så morsomt, så jeg nøjes med at smile.

- Skal du så møde ham nu, spørger hun.
- Søren. Det ved jeg ikke. Jeg tror han hjælper sin far. Eller osse er han sammen med Miriam.
- Miriam. Jeg troede hun var til piger.
- Jeg mente ikke sammen på den måde.

Gu gjorde jeg så.

- Men hvis du ikke skal møde ham, siger hun, hvad skal du så ?
- Jeg skal nå at slappe af, sier jeg. I morgen skal jeg på landet og passe dyr.

Og så er jeg nødt til at fortælle om mormor og hendes overskabe og hendes tur ind til telefonen. Så kan vi osse snakke om noget andet end Søren og Miriam. Det rager heller ikke hende.

- Men jeg har osse brug for en dukkert, siger jeg. Vil du med ?
- Jeg skal ikke bade ude ved pynten. Alle de sten.
- Det var heller ikke det jeg mente. Bare almindeligt i vandet ude fra badestranden.

Det er bare til afkøling. Jeg har badedragt på og det hele. Men det har hun måske ikke.

- Vi kan godt gå derned, siger hun. Jeg kan i hvert fald få kølet fødderne.

Hun har osse støvler på. Det er da idiotisk i dag. Jeg synes mine sandaler er for varme. Vi følges ad ned til den normale badestrand, den med sandbund. Og vi er ikke de eneste, der har fået den gode idé.

- Der er ikke plads til at ligge og tage sol her, siger hun.
- Der er sol nok i resten af byen, siger jeg.

Vi finder et hjørne hvor jeg kan lægge mit tøj. Så står jeg der i badedragt. Det eneste Følle har taget af er støvlerne. Vi vader ud mellem en masse børn og barnlige voksne. Der blir sprøjtet med vand fra alle sider, men det er bare dejligt.

- Hej Guldmus og Freja, lyder det lige bagved os.

Det er Miriam. Hun har en grøn bikini på. Mørkegrøn med lysegrønne blade. Figenblade måske.

- Hvad laver i to her ?
- Vi prøver at holde varmen, siger jeg. Altså ud.
- Hvor langt ud ?
- Følle skal bare soppe, men jeg skal altså ud og blive helt våd. Hvad med dig ?
- Det samme som dig.

Jeg vender mig om og ser på Følle.

- Jeg skal bare lige ud og helt under, siger jeg. Så kommer jeg tilbage.
- Jeg står bare her og venter, siger hun. Og får kølet fødderne.

Miriam og jeg løber derudad. Jeg kommer først under, men jeg kan høre hende plaske i lige efter mig. Vi kommer op og griner til hinanden og tager en tur til under vandet. Så er jeg nødt til at gå ind til Følle som jeg har lovet.

- Jeg kommer osse ind om lidt, siger Miriam. Jeg skal bare lige flyde lidt i overfladen.

Jeg går ind til Følle. Vi står og ser på Miriam derude. To grønne baller med figenblade, og nogle ben der pjasker.

- Så Søren er ikke med hende, siger Følle.

- Han sveder nok sammen med sin far hjemme i haven, svarer jeg.

Så kommer Miriam ind til os. Hun ser glad og kølig ud. Vi går helt op på stranden og begynder at gå op i byen. Jeg har lige taget shorts og T-shirt og sandaler på, Følle går med en støvle i hver hånd. Miriam går der i byen i sin grønne bikini, hun er så sædvanligt fløjtende ligeglåd, hun fløjter endda.

- Har du set Søren i dag, spørger jeg.

- Nej. Jeg kar skrevet med ham. Han er ude at køre med familien.

- De har nok air con i bilen, siger jeg.

- Min familie ønsker sig en kælder i den varme, siger Følle.

- En kulkælder, siger jeg.

Følle skal osse hjem nu, hjem til huset uden kulkælder. Miriam og jeg følges hen mod hendes lejlighed. Jeg går med op.

- Tag en tår vand, siger hun. Eller du kan tage noget hvidvin i køleskabet, hvis du har mere lyst til det. Og så skal jeg osse have et glas, hvis du skal.

Hun går ud på sit badeværelse og skifter tøj. Det lyder osse som om hun lige skyller sig under bruseren. For at skylle saltvandet af og ud af håret. Hun har en hvid morgenkåbe på, da hun kommer ud. Og et hvidt håndklæde om håret.

- Det var sjovt at møde dig på den almindelige strand, siger hun.

- Jeg skulle bare køles lidt ned.

- Men klistrer den våde badedragt ikke nu ?

- Det er ikke så slemt.

- Du kan da bare gå ud og få den af.

Jeg går ud på badeværelset og gør som hun har sagt. Hun lukkede ikke døren, og det gør jeg heller ikke. Jeg skal bare skifte. Jeg behøver ikke engang tage sandalerne af for at skifte så lidt, så det er hurtigt klaret. Hendes grønne bikini hænger henover bruseren. Jeg tager shorts og T-shirt på igen og går ud med badedragten i hånden. Hvidvinen står klar i to glas, ingen af os har drukket af det endnu. Selvom hun sidder lige ved den. Jeg lægger min badedragt over en ledig stoleryg og sætter mig overfor hende.

- Skål, siger hun og løfter det ene glas.

Jeg tager det andet. Vinen glider hurtigt ned i varmen.

- Jeg skal fodre dyr for mormor i morgen, siger jeg.

- Hvad tid ?

- Det bestemmer jeg selv. Men de har vist lovet at vejret skifter til noget helt andet, så jeg vil nok ikke for sent derud.

Vi skal altså ikke i byen. Jeg skal hjem når jeg har drukket mit glas. Hun skal osse på arbejde i morgen.

- Du kunne godt blive og spise med.

- Tak, men jeg vil hellere hjem. Mor har osse brug for mig i de her dage.

- Er hun nervøs for din mormor.

- Det tror jeg ikke. Men hun blev forskrækket, og det sidder vist stadig i hende.

Jeg vil begge dele. Som Miriam, som mor, som Søren, som den gule grævling. Vi vil det hele alle sammen. Og det kan vi vel godt nå, hvis vi ikke vil det hele tiden. Lige nu vil jeg vist helst hjem.

- Vi kan i hvert fald tømme flasken, siger Miriam.

Vi har hældt mere end halvdelen af det der var op i første omgang, så det kan vi vel godt lige. Jeg kan sagtens nå hjem til aftensmaden alligevel. Og et bad, det skal jeg osse lige nå.

-

Det er ikke begyndt at regne endnu, men der er skyer på himlen, og det blæser på en anden måde nu. Morgenen er kold nok til at jeg har taget en jakke på, men allerede i bussen tager jeg den af igen. Her er det i hvert fald ikke blevet koldt endnu. Der er osse læ. Og da jeg står af ved mormors hus, tager jeg den ikke på, så langt skal jeg heller ikke gå.

Jeg lægger jakken på en stol i hendes køkken. Det ser helt normalt ud herude, mor har tørret ordentligt op, eller osse har hun overdrevet, da hun fortalte hvordan det så ud. Jeg finder kattermaden i skabet hvor mormor plejer at tage den. Katten er her ikke lige nu, men jeg fylder skålen op. Den var næsten helt tom.

Maden til hønsene er lidt sværere at finde. Spanden med madaffald er tom, der har vel ikke været lavet mad her siden mormor brækkede benet, men der skulle stå en sæk med noget tørfoder ude i bryggerset.

Jeg finder sækken, og der er endda en lille skovl til at tage foderet med. De skulle have en skovlfuld, sagde mor vist. Det ser ikke ud af meget. Jeg fylder skovlen helt op, så jeg kommer til at spilde lidt på vej ud til hønsene. Så kan de vilde fugle osse blive lidt glade.

Hønsene ser ud til at have det fint nok. De kommer og spiser lige så snart jeg har smidt foderet i den gamle underskål. De skal osse have vand. Der er en vandhane ude ved hønsehuset, så det er let nok. Og så går jeg tilbage til huset. Jeg har den lille skovl med, den skal tilbage til sækken. Og jeg skal huske at låse bagdøren indefra. Og det var sådan set det. Turen herud tog næsten en time, og opgaven er løst på fem minutter. Der er næsten en time til den næste bus.

Jeg går ud i forhaven og tænder en smøg. Det er den sidste i pakken, jeg må huske at købe en ny på vejen hjem.

Jeg synes ikke jeg kan se at mor har været i gang herude, det sagde hun ellers hun ville. Måske var det noget bagved huset, måske har hun bare ikke nået det. Jeg kan spørge hende i aften, men jeg kan osse lade være. Og så står den gule grævlings ældste datter, Sandie hedder hun, ude på fortovet, der løber foran de fem huse på den her side af vejen. Hun kigger ind på mig og på min smøg.

- Jeg har ikke flere, siger jeg.
- Jeg har selv, siger hun. Jeg kom bare til at tænke på at jeg skylder dig en.
- Du lånte ikke, du fik den.
- Det ved jeg godt. Men vil du have en ?

Hun tager pakken frem. Det er fristende at sige ja. Jeg kan sagtens nå at ryge en til inden bussen kommer.

- Ellers tak, siger jeg. Du kan se at jeg har.
- Fint nok, siger hun.

Men nu har hun pakken fremme, så hun tænder en til sig selv. Så står vi der på hver sin side af stakittet og ryger.

- Du er ikke på arbejde, siger jeg.
- Jeg er på aften i dag.
- Er din far på arbejde nu ?
- Det tror jeg. Det er vist noget med at han selv bestemmer sine tider nu.
- Hvad siger han om jobbet ?
- Han siger at han hygger sig. Og de to bøsserøve er da meget flinke og rare.
- Min veninde arbejder der osse.
- Hende med de store patter ?
- Så store er de altså heller ikke.
- Det ved jeg ikke noget om. Det er bare hvad han fortæller.

Det rumler lidt et stykke væk, og himlen er helt dækket af skyer nu. Af og til kommer der et kraftigt rusk i træerne inde hos naboen.

- Jeg skal vist ind og have min jakke på, siger jeg.
- Og jeg skal hjem inden det begynder.

Jeg er klar til at skodde. Sandie ryger videre mens hun går ud af landsbyen og hjemad. Hun har osse tændt sin noget senere. Jeg er lige ved at smide stumpen i græsset og træde på den. Det kan ikke være farligt, når det snart begynder at regne. Men når mor har lånt den bil, kommer hun her igen. Jeg skodder på muren ved siden af døren, inden jeg går ind. Så kan jeg smide det skod i skraldespanden. Mor har ryddet op, så skraldespanden er helt tom. Jeg tager et stykke køkkenrulle og krøller det sammen inden jeg smider det ned ovenpå skoddet.

-

Jeg går op i lejligheden. Jakken skal på en bøjle, sådan som den har det. Blusen og de lange bukser kan ryge til vask. Undertøjet har klaret sig, telefonen har klaret sig.

Søren har skrevet og spurgt hvad jeg laver. Jeg svarer at katten og hønsene er fodret. Og han skriver at vi nok ikke skal ud til påskepynten i dag, ikke i det vejr. Det skal han vel ikke bestemme.

Det er holdt helt op med at regne, men det rusker godt i det hele derude. Jeg gider ikke gå ud på altanen, og jeg fik heller ikke købt smøger. Hvis jeg havde taget mod den fra Sandie, havde den nok osse været gennemblødt. Jeg tager bare noget tørt tøj på, der er heldigvis noget at vælge imellem. En langærmet bluse denne gang. Og hvis jeg skal ud igen, skal jeg i hvert fald have noget vand- og vindtæt på. Min gule regnfrakke er nok for lille nu, det er vist fire år siden jeg sidst havde den på, tror jeg. Den ser så kikset ud, men i dag ville den måske være god nok at have på. Jeg kan da prøve hvordan den sidder. I første omgang skal jeg nok bare prøve at finde den. Måske har mor smidt den ud, måske har jeg selv. Jeg har vist tænkt på det et par gange.

Men inde i skabet, under en frakke jeg heller aldrig bruger, der hænger den. Den ser lidt lille ud, synes jeg, men det kan jeg osse selv se ud til at være. Det går lige at få den på, endda ovenpå den bluse. Og nu har jeg den på, så kan jeg lige så godt gå ud. Det er vel stadig ok med sandalerne.

Jeg låser efter mig og går ned på gaden. Der er ikke mange nu, så måske er jeg heldig ikke at møde nogen. Bare dem på tanken, så jeg kan få købt nogle smøger.

- Er det dig Guldmus, siger Søren. Jeg kunne næsten ikke genkende dig i den der.
- Er du osse ude ?
- Far er hjemme. Han vader rundt inde i stuen og glør ud ad vinduerne. Det er ikke til at holde ud.

Det buldrer igen oppe fra himlen. Denne gang er det tættere på, men jeg har ikke set nogen lyn.

- Skal vi så ikke bare gå ud til pynten, siger jeg, og skide på det hele. Det hele er alligevel ad helvede til.

Han kigger op på himlen. Og nu kan jeg se at den af og til blir oplyst af et fjernt lyn. Bulderet kommer længe efter.

- Jeg tror det blir for vildt Guldmus.
- Præcis. Er det ikke det vi et eller andet sted er ude efter. Hvad var det professoren sagde. Det handler om at finde grænsen, og så prøve at krydse den. Så kan man bagefter se hvad man har fået med tilbage.
- Hvis man kommer tilbage.
- Det skal nok gå godt. Det lovede han.
- Det var nok ikke det her han talte om. Og jeg gider ikke dø lige nu. Jeg er bange for at miste vennerne.
- Fordi du dør eller fordi de dør ?
- Nemlig.
- Nemlig hvad ?
- Det hele. Nemlig det hele.

Søren har altid været lidt pivet. Men som regel har jeg da fået ham med. Undtagen til det sidste altså. Jeg ser ham lige ind i øjnene.

- Jeg går derud, siger jeg. Og du gør som du vil.

Jeg går derudad. Jeg har på fornemmelsen at han følger efter mig. Det begynder at dryppe inden jeg er ude af byen. Jeg vender mig ved byskiltet og kigger tilbage. Han er faldet noget bagud, men jeg kan se ham tilbage ved busstoppestedet. Han er gået ind under halvtaget. Det rusker kort engang til, og så kommer vandet ned. Jeg kan ikke se ham længere, og jeg kan ikke se busstoppestedet. Jeg kan kun se vand. Du plejer sgu ikke at være bange for vand Søren.

Jeg har godt nok en regnfrakke på, det har han ikke. Men hvis regnen blir kraftigere, kan vi vel dykke og svømme i den. Lad bare de andre idioter lede efter arken og redningen. Professoren og hans Anders. Og den gule grævling og hans popsangerunger. Og Miriam, den falske havfrue. Den dejlige falske havfrue. Men vi to vender tilbage til havet Søren, der hvor livet kom fra. Os kan syndfloden ikke gøre noget.

Jeg vender mig mod pynten og går fremad. På asfaltvejen, på grusvejen og så på græsset langs roemarken. Så er jeg ude ved skrænten, ude på pynten. Når jeg kigger ud over kanten, kan jeg næsten kun se vand. Det står meget højt i dag, højere end jeg nogensinde har set det. Er det klimaforandringerne der er kommet så pludseligt, er det Grønland og Sydpolen der er smeltet. Eller er det månen der hiver lidt ekstra i vandet, samtidigt med at det blæser på den helt rigtige måde ?

Når bølgerne ruller tilbage, kan jeg godt se toppen af de sten, vi plejer at sidde på eller imellem. De har ligget her længe. De passer på pynten, på samme måde som vi gør. Vi har passet godt på den pynt, Søren og jeg. Vi passer perfekt til den, vi har været gode ved vandet.

Og nu kan jeg se lynene. De farer henover himlen henover havet. Og er der ikke et eller andet ude i vandet nu. Er det en jolle der er væltet derude. Et menneske stikker hovedet op og løfter armene. Jeg skal vel ringe efter hjælp.

Jeg knapper regnfrakken op og leder efter telefonen i lommen. Har jeg tabt den ? Jeg ser mig om. Der er lys nok i lynene, men de er lidt korte. Jeg kan kun nå at se et sted ad gangen. Og så skal jeg huske hvor jeg er kommet til. Der er langt græs over det hele lige her, og måske har jeg osse fået flyttet mig lidt. Eller lidt mere end det måske. Det er håbløst. Bølgerne larmer og det tordner hele tiden. Hvad i helvede laver jeg her. Det var vist ikke et menneske ude i vandet, det var bare indbildning. Eller en sæl eller en havfrue. Mine ben ryster lidt.

Fryser jeg, eller er det her bare for meget. Regnen tager endda til. Det burde ikke være muligt. Måske er det bare de underlige vindstød der sætter den ind fra siden. Mest fra vest, men af og til osse fra syd, ude fra havet. Måske er der hav i regnen. Bølgesprøjt, havet der angriber i luften. Det skal jeg føle mig hjemme i, det har aldrig fået mine ben til at ryste. Når jeg går i, går jeg ud og dykker under. Jeg står ikke og ryster. Som Miriam gjorde så længe.

Men nu ryster mine ben. Er det fordi jeg ikke er dykket under endnu. Men hvorfor skulle jeg dykke under, når vandet er på vej op til mig. Og så alligevel, måske er det fordi jeg står og venter i stedet for at dykke i. Så snart man er under vandet, er man ikke bange for at synke. Det har jeg lært af mor da jeg var helt lille. Hun har vel lært det af sin mor. Eller af sin far.

Nu er der igen et hoved der stikker op derude. Med begge arme op langs ørerne. Hvorfor fandt jeg ikke den telefon, der er virkeligt nogle derude. Måske er det den gule grævling, så hovedet ikke gult ud, eller var det bare lynet, lynene. Han er vel ikke så dum at han svømmer ud efter fisk i det her vejr. Hvis man stikker hovedet op, kan det tiltrække lynet. Og så ved næste lyn er der to. Jeg ser ikke dobbelt, der er to derude. Den ene noget skråt foran den anden, hvad sker der.

De står op derude og vader ind mod land. Langsommere end bølgerne, der slår dem i ryggen. De er begge to gule i lynene. Og bag dem kommer flere hoveder til syne. Som i en kile går de lige mod pynten. De forreste er langt inde nu. De har ikke våddragter på, det er huden der er gul. De er helt nøgne, kan jeg se. Når bølgerne er forbi, kan jeg se deres gule dinglepikke mellem deres ben. Burde de ikke være krympet i det kolde vand ?

Den forreste er nu så tæt på at jeg kan genkende ansigtet. Det er den gule grævling. Han er helt inden hvor strandkanten plejer at være, når vejret er normalt. Men han vader stadig i vand til knæene, og bølgerne klasker ham i røven. Han går stille helt ind og undgår stenene og forsvinder fra mit synsfelt under skrænten. Og nu kan jeg genkende den næste. Han er magen til den gule grævling. Måske er det en enægget tvilling, det vil forklare en del. Han har selv et par enæggede tvillinger, John og Povl. Og den slags er da arveligt. Og nu er han osse ude af syne under skrænten. Og den næste, en trilling, og den næste, en firling.

Jeg står der i min gule regnfrakke. Er det den der trækker i dem. Jeg får den af og smider den bagud. Vinden tager den og fører den væk. Jeg kigger ud over vandet igen, og de gule grævlinger fortsætter med at komme gående gennem vandet og ind mod pynten. Hvor blir de af. Er der en ny hemmelig indgang her nu. Under græsset og ind i klinten. Jeg lægger mig på knæ og kigger ud over kanten. Det græs, der plejer at vokse på skrænten, er vasket af nu. Bølgerne har taget deres, regnen har taget resten. Eller osse er det de gule grævlingers kodeord. Garanteret ikke sesam, men korn kan det være. Modent korn, det passe med deres hårfarve.

Jeg kan ikke se nogen dør. Jeg kan ikke se det hele. Måske er jeg sprunget over det vigtigste. Det er måske det jeg gør. Jeg kunne springe ud i det, men jeg springer over.

2. Søren

- Vi er nødt til at starte helt forfra, siger far.

Han ser på vinduerne der ligger spredt ud i hele haven. Ingen af dem er hele længere. Og den her sidste ferieuge skulle han have brugt på at gøre drivhuset helt færdigt.

- Skal vi ikke bare købe et færdigt drivhus i stedet for, siger jeg. Et med en samlevejledning.

- Jeg tror stadig det vil være mere solidt, hvis vi bygger det af træ.

- Ja det kan vi tydeligt se.

Han ser ud over haven. Bare at få samlet alle glasskårene op vil være noget af en opgave. Det er ikke lige det han har lyst til at gå i gang med, det er helt tydeligt.

- Det har jo været meget voldsomt her, siger han. Ikke bare en storm. Måske har det været en slags skypumpe.

- Der er måske osse røget noget ind til naboerne, siger jeg.

Det er nemlig det. Nu skal han til at have det sjov oven i købet. Mor er ikke gået med ud. Amalie er osse blevet inde i huset. Vejret er ellers blevet helt fredeligt igen. Hvis ikke det havde været for resterne af det smadrede drivhus, ville det have været en helt almindelig dag. Nu er der stadig en slags katastrofe over det hele, og den vil de ikke ud i. Amalie vil vel godt, men hun må ikke. Det er vel osse for sent med et drivhus nu, det er august i morgen.

Fru Petersen kommer ind i haven.

- Har I Guldmus her, spørger hun.

- Jeg har ikke set hende siden i går, siger jeg. Hun ville ud til pynten, og det gad jeg ikke i det vejr.

- Hun er ikke kommet hjem, og hun tager ikke sin telefon.

- Hun er måske oppe hos Miriam. Skal jeg prøve at ringe til hende ?

- Måske skal vi prøve at gå ud til pynten, siger far.

Jeg vil helst ikke tænke på det. Det vil fru Petersen vist heller ikke. Men far er den fornuftige. Bare det ikke handler om drivhuse. Og så kan han osse komme til at tænke på andet end glasskår i haven. Og i naboernes haver. Jeg ringer til Miriam. Og hun tager endda sin telefon. Og hun har ikke set Guldmus. Hverken i går eller i dag.

- Hun kan vel osse være taget ud i sin mormors hus, siger fru Petersen.

- Jeg synes vi skal se efter ude ved pynten først, siger far.

Fru Petersen har taget sin telefon frem og ringer. Hun får ikke fat i nogen, hun lader den ellers ringe længe, kan jeg se.

- Du har ret Aabenhuus, siger hun. Vi er nødt til at gå derud.

Vi går alle tre. Mor åbner døren inde fra huset, da vi går forbi.

- Vi skal ud og finde Guldmus, siger far.

- Er der sket noget ?
- Det håber vi da ikke.

Mor lukker døren igen. Hun skal ikke med, hun er nødt til at blive hjemme hos Amalie, for hun skal i hvert fald ikke med ud på den her tur. Vi er jo bange alle sammen. Mest fru Petersen og mig, så far går forrest. Han kender godt vejen.

Da vi kommer til grusvejen, er den stadigvæk fuld af vandpytter. Far og jeg har arbejdstøj på, og fodtøj der passer til, så det er ikke noget problem for os. Men fru Petersen er vist stukket i et par sutsko, så hun må prøve at gå udenom det værste. Og så får vi øje på noget gult inde på roemarken.

- Det er hendes regnfrakke, siger jeg. Hun havde den på i går.

Fru Petersen løber derud, nu er hun ligeglad med sutsko. Den ene blir hængende i mudderet, inden hun er fremme ved regnfrakken. Hun tager den op, og Guldmus ligger ikke nedenunder den. Sådan så det altså heller ikke ud, sådan som den lå. Men hun har i hvert fald været her.

Vi fortsætter helt ud til pynten. Der er sket noget med den, det kan vi se på lang afstand. Den yderste spids er skredet. Da vi kommer nærmere, kan jeg se at der er røget mindst en meter. Det har jeg ikke set før her. Skrænterne ind mod byen er der tit gnævet i når det har blæst, men pynten er altid gået fri. I min tid i hvert fald. Er Guldmus nu begravet i det skred ?

Det er vist osse det fru Petersen tænker, for hun løber hen til den nye kant og kigger ned. Hun har osse tabt den anden sutsko nu, men det er hun vist ligeglad med.

Og nede i vandkanten ligger Guldmus med ansigtet ned i sandet med den ene arm under ansigtet. Hun ser ud som om hun sover. Men hun ligger helt stille. Fru Petersen og jeg hopper ned og vader gennem muddergruset fra skredet. Fru Petersen tager fat i hendes skulder og vender hende rundt. Guldmus slår øjnene op.

- Undskyld mor, siger hun.
- Kan du bevæge dig, siger fru Petersen.

Det kan hun da. Hun sætter sig langsomt op. Og vi begynder at spørge hende, hvorfor hun ligger der, og hvad der er sket. Vi spørger nok så meget at hun ikke har plads til at svare. Hun plejer ellers ikke at være bange for at sige noget, men nu holder hun sin mund. Hun har lidt mudder på den kind der har ligget nederst og på hagen. Men ellers ser hun helt normal ud. Tøjet er noget beskidt, men hun har både bluse og lange bukser på. Selv hendes sandaler sidder som de skal på hendes fødder. Det er hendes mor der står der med bare tæer.

Da vi holder med alle vores spørgsmål, åbner hun munden.

- Det var tordenvejr, siger hun.
- Vi må da have hende hjem, siger far.

Han tager hende under armene og begynder at rejse hende op.

- Jeg kan godt gå selv, siger hun.

Det kan godt være hun kan gå, men hun kan vist ikke travle op ad skrænten som vi plejer. Det kan vi andre vist heller ikke, den er der ikke mere. Vi er nødt til at gå langs stranden ind mod byen, og selvom det er en stenet tur, går det da. Guldmus går langsommere end hun plejer, og hun går lidt omhyggeligt. Hendes barfodede mor går lige så langsomt. Far går i forvejen, jeg følges med damerne.

Ved underbondens gamle joller står trappen endnu. Den ser ikke ud til at have taget skade, og da vi tre når frem til den, er far allerede oppe, uden den har rokket sig. Vi andre går op en ad gangen for en sikkerheds skyld. Først fru Petersen, så Guldmus og til sidst er det min tur.

- Vi må have dig til læge, siger fru Petersen til Guldmus.
- Jeg tror vi skal direkte på skadestuen, siger far.
- Skal vi ringe efter en ambulance, spørger fru Petersen.
- Jeg kan godt køre jer, siger far.

Men så skal fru Petersen lige have det til at passe sammen. Hun skal ud og fodre nogle dyr, og hun skal hente en bil, hun kan låne af sin lillebror.

- Det kan vi sagtens finde ud af, siger far.

Vi kommer først forbi blokken hvor Guldmus og fru Petersen bor, og de går op til sig selv. Guldmus skal have noget andet tøj på, inden de skal på skadestuen, og fru Petersen skal i hvert fald have nogle sko på. Sutskoene har hun vinket farvel til.

- Men så kan jeg få besøgt min mor ved samme lejlighed, siger hun. Det er heldigvis samme sygehus.

Far smiler af alt det held. Og så skynder vi os hjem. Far går over til bilen, og jeg går med.

- Du skal nok blive hjemme hos mor og Amalie, siger far. Så kan du fortælle dem hvad der er sket. Det her kan godt komme til at tage nogen tid.

Jeg synes osse jeg har ret til at komme med. Guldmus er da en slags søster, og jeg vil gerne følge med i hvad der sker med hende. Men det er fars bil, og jeg har ikke kørekort. Det er bedre jeg er hos min biologiske mor og min biologiske søster. Det er ikke helt sådan han siger det, men det er det han mener. Jeg skriver lige til Miriam og fortæller hende hvad der er sket, og så går jeg ind til mor og Amalie og fortæller dem det samme. Far er kørt hen for at hente fru Petersen og Guldmus.

Mor og Amalie hører på mig. Så hun kunne godt selv gå derfra og hele vejen hjem, det lyder ikke så slemt. Men man ved jo aldrig.

- Og så blir der i hvert fald ikke gjort noget ved det rod ude i haven i dag, siger mor. Du kunne da begynde lidt Søren. I hvert fald med at undersøge hvor meget, der er fløjet ind til naboerne.

Hvis Rasmus havde været hjemme, skulle han da have været med. Amalie er for lille til den slags, og far er redningsmand for Guldmus og hendes mor. Så jeg er alene om at være redningsmand for min familie.

Miriam ringer ved et tiden. Hun lyder forskrækket, hun har lige set min besked. Kan jeg ikke komme forbi instituttet ? Hun har fortalt det til Max og Anders, så hvis jeg lige kan komme forbi, kan de alle tre få historien på en gang. Jeg er igennem alle naboerne, og der er vist ikke røget noget ind i dem, det er da altid noget, og jeg er så småt gået i gang i vores egen have. Det er først og fremmest de løse glasskår, jeg samler sammen. Jeg har været nødt til at lægge dem i en bunke på terrassen, så må far senere finde ud hvad de skal samles ind i.

Jeg fortæller mor at jeg er nødt til at tage på instituttet, og så går jeg derhen.

Vi sætter os ind i privaten og sidder i sofaen og nogle lænestole og får kaffe mens vi snakker. Det er vist Anders der har stillet an.

- Vi har lukket instituttet for i dag, siger Max Carlson. Vi er naturligvis lidt rystede, så vi ville alligevel ikke kunne koncentrere os om arbejdet. Så det er dejligt du kan komme her med en øjenvidneberetning. Og så kan vi også spørge ind til situationen.

Jeg har allerede skrevet til Miriam, at Guldmus selv kunne gå fra stranden, men de har osse forstået at hun er blevet indlagt. Det har jeg hverken skrevet eller sagt noget om, det eneste jeg ved er at far har kørt Guldmus og fru Petersen til skadestuen. Jeg har ikke hørt hvad der er sket der. Hvis der allerede er sket noget.

- Men det så mærkeligt ud, siger jeg. Jeg troede at Påskepynten var beskyttet af revet. Skrænten var helt groet til med græs der.

- Det var et voldsomt højvande i går, siger Max Carlson. Omkring en meter og tyve over dagligt vande, så vidt jeg kunne se på DMI. Og så må vi også tage den voldsomme regn i betragtning. Klinten er blevet angrebet både fra oven og fra nedden på en gang, og det har den ikke kunnet holde til.

- Det er skredet en meter, siger jeg. Men resten af klinterne er der ikke sket noget med, så vidt vi kunne se.

Anders siger ikke noget, men han ser alvorlig ud.

- Men hvad siger hun selv, spørger Miriam. Hvad lavede hun der i det vejr.

- Hun siger ikke så meget. Hun var vist lige så forvirret over det hele, som vi andre var.

- Hun må have fået et chok, siger Max Carlson. Der kan godt gå nogen tid, inden hun kan give en sammenhængende beretning om forløbet.

- Hun så bare ud som om hun sov, siger jeg. Og sådan virkede hun osse bagefter. Som om hun bare havde sovet.

- Vi må høre hvad hospitalet siger efter deres undersøgelser, siger Max Carlson. Hovedsagen er trods alt, at pigebarnet er i live.

Det er Guldmus, min tilvalgte søster, han kalder et pigebarn. Amalie, min biologiske søster er fem år. Hun er et pigebarn. Guldmus er lige så voksen som Miriam og jeg er. Det siger jeg ikke. Det kan jeg sige til Miriam senere.

- Jeg har prøvet at ringe til hende, siger Miriam. Den ryger direkte på svareren.

- Den er vel løbet tør, siger jeg.

- Eller der er sket noget med den ved ulykken, siger Max Carlson.

Vi kan ikke sige ret meget mere fornuftigt om hvad der er sket. Men vi snakker videre, og ikke kun om Guldmus. Efterhånden begynder de at snakke om instituttets projekt i stedet for, og så begynder Anders at blande sig i samtalen.

- Vi er nødt til at tænke mere lokalt, siger han. I hvert fald når vi søger midler efterhånden.

Det har ikke noget med mig at gøre, så jeg rejser mig for at gå. Jeg synes ellers Max Carlson sagde, at de ikke kunne arbejde mere i dag, men vigtigere er Guldmus og hendes skæbne så heller ikke. Vi er heller ikke ansat på instituttet, hverken Guldmus eller jeg. Men Miriam rejser sig osse for at gå.

- Jeg går med Søren, siger hun. Er det i orden ?

- Det er bestemt helt i orden, siger Max Carlson. Men I må love os, at holde os orienterede, hvis I hører nyt.

Det lover vi begge to, og så går vi ud af instituttet.

- Skal vi gå hjem til dig eller mig, spørger Miriam.

- Til dig, tror jeg. Ellers skal jeg bare tilbage i haven og rydde op.

Det blir jeg lige nødt til at forklare Miriam. Vi har ikke fået snakket om drivhuset. Den katastrofe var ikke så vigtig efter det med Guldmus.

- Men det kan da være, de har hørt fra din far.

- Jeg kan prøve at ringe til ham.

Fars telefon ringer godt nok, men han tager den ikke. Han har den nok på lydløs. Jeg ringer til mor, og hun tager den. Hun har ikke hørt fra far. Vi går op i Miriams lejlighed.

- Jeg har et par øl stående, siger Miriam. Er det ikke passende at dele dem nu ?

- Nærmest påtrængende.

Det er en god idé at få noget at falde ned på. Hun henter en sixpack, hvor der kun er taget en. Et par øl er altså fem. Men det er nødvendigt, vi kan ikke lade nogle af dem være.

Vi drikker af dåsen, der er ingen grund til at lave opvask. Og allerede efter den første kan jeg mærke jeg er træt. Det har været en voldsom dag.

- Jeg skal nok passe på jeg ikke falder i søvn her på stolen, siger jeg.

- Hvis du dratter ned, skal jeg nok samle dig op.

- Det er sødt af dig Miriam. Men jeg tænkte på om jeg hellere skulle gå hjem og sove i stedet for.

- Vi har slet ikke fået snakket ordentligt. Og jeg har brug for at få snakket om Guldmus.

- Det lyder som om hun er død når du siger det på den måde.

- Jeg er bekymret. Det kan godt være hun lever, men hvad er det for en Guldmus vi har fået tilbage.

Nu blir jeg osse lidt usikker. Jeg så hende jo, og da vi gik på stranden hen til trappen, var hun da den gode gamle Guldmus. Hun har hele tiden været den samme, i hvert

fald siden fjerde klasse. Hun er blevet større, hun har skiftet frisure, og hun har fået hår på fissen. Men hun er stadig den samme indeni. Jeg prøver at sige det til Miriam, men hun var jo ikke med allerede dengang, så hun kan ikke se det. Hun snakker om risikoen for traumer og PTSD og den slags. Og jeg ved godt at den slags findes, men det passer bare ikke på Guldmus. Jeg synes ikke hun skal laves om, og hvis vi nu begynder at behandle hende anderledes, er det os der laver hende om, det er ikke ulykken ude på pynten.

- Hun er jo bare kravlet ned på stranden, siger jeg, og så er hun faldet i søvn i vandkanten. Vi har sovet på stranden flere gange, og det eneste det gjorde ved os var at vi fik grus på kinderne. Det børstede vi af.
- Det siger du, fordi du vil have hun skal blive ved med at være den samme.
- Det vil du vel osse ?

Jeg ved hun er glad for Guldmus. De har et eller andet sammen, noget jeg ikke vil vide noget om. Noget jeg ikke engang må spørge om. Så selvfølgelig vil hun have den gamle Guldmus tilbage. Og hun er allerede tilbage, jeg har selv set hende. Hun er bare på hospitalet til undersøgelse. Og der vil de finde ud af at der ikke er sket noget med hende.

Og far ringer og siger det. Enten fordi jeg har ringet, eller fordi mor har sagt at han skal. Eller fordi han kan høre hvad jeg tænker på.

- Det ser ikke ud til at der er sket noget med hende. De beholder hende til observation en nat eller to, så kommer hun hjem igen.

Han ved i hvert fald godt, hvad der er det vigtigste at få sagt.

- Jeg kører lige Bettina ned til hendes lillebror, fortsætter han. Hun skal låne en bil af ham. Og så kommer jeg lige hjem. Vil du sige det til mor og Amalie.
- Jeg er oppe hos Miriam nu. Skal jeg ringe hjem og sige det ?
- Det gør jeg selv. Vi ses derhjemme.

Så lægger han på. Jeg nåede ikke at spørge ham om noget som helst. Og jeg kunne høre bilen. Måske er det fru Petersen, han kaldte hende Bettina, der kører. Men det er nok far der kører og taler i telefon. Mor blir tosset hvis hun opdager det. Men han sagde selv at han ville ringe til hende.

Jeg fortæller Miriam hvad far har sagt. Nu kan hun vel tage det mere roligt, selvom det kan jeg ikke se på hende.

- Men det er lidt vildt med os tre, siger hun. I to har været sammen siden I var små unger. Og nogle gange tror jeg at jeg har ødelagt et eller andet.

Det ved jeg ikke helt hvad jeg skal sige til. Det er blevet anderledes af at hun er kommet med, men ødelagt er et forkert ord.

- Du har bare tilføjet noget, siger jeg.
- Men hvis ikke jeg var blevet tilføjet, så var det her ikke sket. Du stod og snakkede med hende, men du gik ikke med hende ud til pynten.
- Det turde jeg sgu ikke.
- Men hvis det havde været for tre år siden, ville du bare have ladet hende gå ?

- Du kender Guldmus. Det er ikke mig der bestemmer hvor hun går hen, det gør hun selv. Og det har hun altid gjort.
- Men så var du gået med, tror jeg. Lige meget hvor bange du var for det tordenvejr.
- Jeg var ikke bange. Det var bare for dumt og ubehageligt, syntes jeg. Hun syntes noget andet, så hun gjorde noget andet. Sådan har det altid været.

Miriam tier stille et stykke tid og drikker af sin øl.

- Du kan sige hvad du vil, siger hun så. Jeg synes alligevel at det på en måde er min skyld.
- Så gør du dig mere betydningsfuld end du er Miriam. Du har tilføjet noget. Men vores forhold er uændret, det er noget vi har aftalt for flere år siden.
- Jeg kender godt den aftale, siger hun, og jeg har svært ved at tro på den.
- Det må du så selv om. Jeg vil gerne passe på Guldmus, det ved gud jeg vil, men jeg kan ikke beskytte hende mod sig selv.
- Så du har altså osse dårlig samvittighed, siger hun.

Det satans er at hun både har helt ret og tager helt fejl. Men hvis jeg bare siger det, vil hun ikke acceptere det.

- Guldmus er min romantiske søster, siger jeg. Og mod romantik kæmper enhver forgæves.
- Det er sgu da dig der er romantiker, siger hun efter at have kendt mig i tre år.

-

Det er ved at være slut med fars sidste ferieuge, og vi er ved at have ryddet det meste af det knuste drivhus væk fra haven. Der ligger nok nogle små skår hist og her, Amalie skal ikke løbe rundt herude på bare tæer. Vi kan jo ikke støvsuger herude, som far siger. Og nu er det osse lidt ligegyldigt med et drivhus i år, sommeren er ved at være slut.

Mor er ikke helt enig, kan jeg høre. De står ikke og skændes foran deres børn, men jeg kan mærke det i huset. Det tror jeg osse Amalie kan. Når Rasmus kommer hjem, får han det sikkert osse lige i masken, uden det blir sagt. Vi er trods alt familie. Men det må far og mor om, jeg har vigtigere ting at tage mig af. Jeg skal vel osse afsted på min rejse, det var da planen. Når Rasmus kan, kan jeg vel osse. Selvom jeg er over atten og ikke længere er deres ansvar på papiret, som far siger. På papiret. Familie er alligevel mere end papir, det ved vi godt alle sammen.

Men Guldmus er osse kommet hjem. Miriam har skrevet det, hun har allerede været på besøg, og skulle jeg ikke kigge forbi ?

Det skal jeg da, jeg har bare ikke fået det at vide før nu. Far brummer bare, da jeg siger jeg går derover. Han forstår det vel godt, han var selv med da vi fandt hende.

Skal jeg så have noget med ? En blomst eller noget ? Eller er det nok at jeg kommer med hendes reservebror. Miriam har været der, hun har vel ikke haft en blomst med. Men hun kom først. Har Guldmus selv ringet og fortalt hende det ? Jeg har da

prøvet at ringe, men den ryger stadig direkte på svareren. Og jeg har ikke fru Petersens nummer. Hun er ikke en del af vores familie. Jeg ringer til Miriam.

- Hvordan så hun ud til at have det, spørger jeg.
- Hun er lidt forvirret endnu.
- Hvordan vidste du at hun var kommet hjem ?
- Jeg ringede, og så fik jeg det at vide.

Miriam har sørget for at få fru Petersens nummer. Hun har tænkt sig om.

- Havde du en blomst med ?
- Jeg tror hun er ligeglad med blomster. Men jeg har ikke fået fri endnu. Ses vi i eftermiddag, så er det weekend.
- Ikke ude ved pynten da ?
- Vejret er ellers til det.

Jeg siger farvel uden vi har en fast aftale. Jeg skal se Guldmus først, så ved jeg måske hvad der skal ske senere. Jeg ved ikke hvorfor Miriam sagde det med vejret. Er der bare fordi det ikke stormer og regner som den dag det gik galt, eller vil hun for en gangs skyld gerne i vandet ?

Jeg går op til lejligheden. Fru Petersen er hjemme, måske har hun været hjemme hele dagen. Eller har hun bare tidligt fri i dag ? Guldmus er inde på værelset, siger hun.

Guldmus sidder på stolen inde på værelset. Hun er oppe og påklædt og ser ikke ud til at fejle noget. I vindueskarmen står en vase med en købebuket. Har Miriam haft blomster med, eller har der været andre på besøg ?

- Du har fået blomster, siger jeg.
- Jeg fik dem på hospitalet. De er vist meget holdbare.
- Hvor længe lå du der ?
- Jeg kom hjem i går.
- Du skulle have ringet. Jeg har prøvet.
- Jeg kan ikke finde min telefon. Jeg har ikke kunnet finde den siden det skete.
- Ja, hvad skete der egentligt.
- Jeg ved ikke rigtigt. Jeg gik ud til pynten og så på tordenvejret, og så kom I og vækkede mig.
- Kan du ikke huske mere end det ?
- Jeg synes jeg kan huske noget mere, men jeg ved ikke hvad det er jeg kan huske. Lyder det mærkeligt ?

Det gør det i hvert fald. Men det er osse sådan Guldmus er og altid har været.

- Og din telefon er osse blevet væk, siger jeg.
- Jeg har vel tabt den. Den ligger nok nede i mudderet et sted.
- Så skal vi vel ud og lede efter den ?
- Mor vil købe en ny til mig. Jeg tror jeg holder en pause med den pynt.

Vores sted er ødelagt. Bare vi ikke osse er ødelagt. Men det er vi vist alligevel ikke, kan jeg se på hende. Hendes øjne er en slags glade, når hun siger noget til mig.

- Vi kan lægge os i sengen i stedet for, siger hun. Med tøj på altså.

Måske er hun bange for at skræmme mig.

- Det bestemmer du, siger jeg.
- Så bestemmer jeg det.
- Jeg tager altså skoene af.

Vi lægger os pænt ved siden af hinanden. Der er lige plads til det.

- Må man holde sin bror i hånden, spørger hun.
- Det må man da.
- Må man osse kysse ham lidt ?
- Har du brug for det ?
- Lidt tror jeg.

Hun læner sig lidt ind over mig og kysser mig. Først på kinden, så på munden. Jeg kysser lidt igen, men jeg bruger ikke hænder. Så lægger hun sig på siden og kigger mig ind i øjnene.

- Tak, siger hun. Jeg tror jeg er landet lidt mere nu.
- Selv tak, siger jeg. Det er godt at vide.

Så snakker vi lidt om hendes mor og hendes mormor, der osse er kommet hjem. Med et gangstativ. Og Miriam der var på besøg og blev ved med at spørge, og det var irriterende ikke at kunne svare. Men det var pænt ment, og hun holder osse meget af Miriam, selvom de slet ikke er søskende. Det er godt med en bror i nødens stund. Nødens stund. Tænk at Guldmus kan sige sådan noget.

Fru Petersen banker på. Guldmus siger kom ind, så hun kan komme ind og se os ligge der og være ærbare. Og hun spørger om jeg skal spise med, men jeg er nok nødt til at komme hjem til de gamle.

- Og så får du for resten telefonen på mandag, siger fru Petersen til Guldmus. Jeg har fundet en der passer. Og når jeg kan købe en bil, kan jeg osse købe en telefon til dig.
- Har du købt den ?
- Bilen ? Ja jeg har allerede vænnet mig for meget til den.
- Så fik onkel ret ?
- Det er irriterende så tit han får det.

Fru Petersen går ud igen og lukker døren.

- Vi kan godt kysse en lille smule mere, siger Guldmus. Hvis du har lyst altså.

Denne gang er det mig der læner mig frem. Hun lukker øjnene mes hun kysser tilbage. Hun bruger heller ikke hænder. Jeg kysser min søster blidt og broderligt. Sådan skal det være, det har vi aftalt for flere år siden.

-

Hvis jeg går op gennem byen, møder jeg måske nogle jeg kender. Der er garanti for at jeg møder nogle jeg kender, men hvis jeg er heldig, møder jeg nogle jeg kender så godt, at jeg gider tale med dem.

Og på torvet møder jeg Luna og Freja. Har de mon hørt hvad der er sket med Guldmus ? Og det har de selvfølgelig, det er ikke en storby, vi bor i. De har endda hørt at hun er kommet hjem, vist endda før jeg hørte det. Det er lidt irriterende. Men jeg var med til at finde hende derude, så noget kan jeg da bidrage med.

- Var hun så nøgen, spørger Luna.
- Det var hun ikke, hun var derude i storm og regn om aftenen, hun var ikke i vandet.
- Men hun lå da i strandkanten, siger Luna.
- Jo. Hun lå og sov. Det var lidt mærkeligt, men der sker noget mærkeligt engang imellem.
- Sker det ikke ret tit for Guldmus, spørger Freja.

Det ved jeg ikke hvad jeg skal sige til. De historier, der går om os ude ved pynten, handler lige så meget om mig som om Guldmus. Det går jeg da ud fra. Og vel osse om Miriam. Og jeg synes i hvert fald ikke der sker så meget mærkeligt for mig. Derfor er der en lille pause.

- Men du var vel nervøs da I fandt hende, siger Freja så.
- Ja for fanden. Indtil hun rejste sig op og gik med hjem. Hendes mor var der jo osse. Hun troede først at hun var død.
- Det kunne hun osse lige så godt have været, siger Luna.

Luna er af og til lige så hård at høre på som Miriam. Men hun har vist ikke så meget at have det i. Freja plejer at være mere sød i det. Hun gør sig heller ikke lige så meget umage med at se speciel ud. Hun har vist ikke engang en tatovering. Ikke en man kan se. Men de er alligevel veninder af en slags.

- Det må have været noget af et chok for hende, siger Freja.
- Det er ikke rart at se sit barn på den måde, siger jeg.
- Jeg mener for Guldmus. Jeg mener, at vågne sådan og på den måde.
- Det er aldrig rart at blive vækket, siger Luna. Heller ikke fra de døde.

Hvad ved hun om det. Men det lyder da smart.

- Nå, siger jeg. Jeg skal hjemad. De gamle venter med maden.
- Hils Guldmus hvis du ser hende, siger Freja.
- Det gør jeg nok.

Lidt efter får jeg øje på Miriam. Når man først begynder at møde nogen man kender, vil det ikke holde op igen. Hun går på et fortov på den anden side af vejen. Jeg går over og siger hej.

- Og tak fordi du ringede.
- Har du set hende ?
- Jeg var oppe på hendes værelse. Hun sad da op, da jeg kom.
- Men hun kan ikke huske hvad der er sket, siger Miriam. Det sagde hun i hvert fald til mig.
- Nej. Det er lidt underligt.
- Det er måske en fortrængning.
- Bare hun lever, siger jeg, så skal hun nok blive sig selv igen.
- Det må vi håbe.
- Men jeg må videre. De venter med aftensmaden hjemme.

- Ja, det skal man passe når man bor hjemme. Men kan vi så ses bagefter. Jeg har fri både i morgen og i overmorgen.
- Det kunne være hyggeligt nok. Hvor skulle det så være.

Og Miriam vil altså gerne ud til pynten. Og gå i vandet, måske uden badedragt. Som en slags hilsen eller hyldest til Guldmus. Og jeg er bange for at Guldmus ikke vil se det som en hyldest, hvis jeg svømmer med. Det siger jeg ikke direkte på den måde, jeg siger bare at jeg ikke har lyst til at bade ude ved pynten lige nu. En anden gang måske.

- Det er nu vandet er varmt nok, siger hun.

Hun var jo med dengang i slutningen af 1 G. Vi fik overtalt hende til at dykke med som os andre. Det var i maj, og vandet var måske lidt koldt. Jeg lagde osse mærke til at hun var glatbarberet dengang. Måske var det osse derfor hun ikke brød sig om at bade nøgen sammen med os. Vi spurgte ikke. Vi snakkede da om det Guldmus og jeg. Guldmus kunne ikke drømme om at barbere sig dernede, sagde hun dengang. Og det ser det heller ikke ud til at hun gør. Måske retter hun kanterne lidt til, det ved jeg ikke. Det er osse lige meget. Men man er måske ikke lige så nøgen når der er hår på. Det vil jeg tro. Men måske er Miriam osse holdt op med at barbere fissen. Det er et par år siden vi har set hende, så måske er der vokset noget frem.

- En anden gang, siger jeg igen.
- En anden gang, siger Miriam. Når Guldmus er med.

Både ja og nej. Jeg er da nysgerrig.

- Det kan godt være, siger jeg. Vi får se.
- Du kan osse bare kigge op til mig.
- Det kan vi godt sige. Efter aftensmaden.

Jeg går hjemad. Har jeg så lyst til Miriam ? Jeg har i hvert fald lyst til noget. Jeg er sikker på at Guldmus nemt kunne overtales. Og så ville vi have ødelagt det. Osse for hende. Det vil være noget andet med Miriam. Men har jeg lyst til det. Nu, mens Guldmus er syg. Fordi Guldmus er syg. Det kan jeg heller ikke være bekendt.

Miriam synes det er en underlig aftale vi har lavet, Guldmus og jeg. Hun forstår det slet ikke. Det kan jeg mærke, og hun har osse sagt det. Og nogle gange er jeg i tvivl om ikke Guldmus osse giver hende lidt ret. Men det er altså en vigtig aftale for os begge to. Hvis vi bryder den aftale, glemmer vi os selv. Men hvem fanden skal jeg så prøve at kneppe med, det er en helt anden sag. Kraftedeme. Men de har i hvert fald ventet med maden derhjemme, og det er jeg glad for. Selvom den er over syv, skælder de ikke engang ud.

-

Det er som om Miriam har kigget ned og ventet på mig. Jeg når ikke at banke på døren.

- Jeg så dig nede på gaden, siger hun.

Hun har lavet te.

- Det kan du godt drikke, kan du ikke ?
- Hvis den ikke er alt for sort.

Vi sætter os i et par lænestole og drikker te. Den smager glimrende og langsomt, så tørstig er jeg heller ikke. Og så begynder hun igen på det med mig og Guldmus.

- I kan ikke for alvor blive ved med at lege at I er søskende.
- Hvorfor ikke. Vi føler os som søskende.
- Du skal ikke bilde mig ind, at I ikke osse tænker på det andet.

Jeg ved godt hvad hun taler om, så jeg spørger ikke hvad det er.

- Når I sådan render rundt på stranden uden tøj på, fortsætter hun, så tænker I på det. Og nogle gange kan det ses, i hvert fald på dig.
- Det sker da. Men det tager hun sig ikke af, det er bare sådan det er.

Første gang det skete var vi elleve eller tolv. Og vi grinede af det begge to. Hun har endda prøvet at røre den imens. Dengang. De sidste tre – fire år har jeg passet noget mere på. Jeg vil helst ikke have at hun ser det nu, det er lidt privat. Vi har osse aftalt at vi ikke fortæller hinanden om den slags, heller ikke når vi har været sammen med andre. Hvis vi altså har det.

- Du har vel osse prøvet at røre hendes bryster.
- Jeg har da børstet sand af dem. Og fjernet tang.
- Og det følte du ikke noget særligt ved.

Det gjorde jeg måske nok. Men jeg gjorde mig umage med ikke at lægge mærke til det.

- Men hvorfor snakker du om det nu, siger jeg.
- Fordi jeg er bange for at du vil lave samme aftale med mig. Og det gider jeg altså ikke.

Vi har aldrig snakket om det, men det var været i luften hele tiden. Og nu har vi en chance for at tale om det ?

- Er det fordi hun er syg du siger det nu, siger jeg. Sidste sommer var hun næsten aldrig med ved stranden, og du ville alligevel ikke med i vandet.
- Og du ville ikke med mig hjem.

Hun vil måske gerne have mig. Bare ikke på stranden og i vandet. Ikke før hun tilbød at ofre sig i dag. Så jeg kunne være min søster utro. Ikke når hun skulle tidligt hjem sidste år, men nu, når hun har været ude for en ulykke.

- Jeg har været ude at dykke sammen med Guldmus, siger hun. Og jeg fatter ikke at du så skal lade dig begrænse af jeres barnlige aftale. Vi er voksne mennesker Søren, og vi bestemmer selv hvad der er tilladt.
- Og hvad er så tilladt ?
- Det bestemmer du selv.
- Og er det ikke det jeg lige har gjort ?

Så behøver vi ikke snakke mere om det. Det er svært nok som det er. Miriam og Guldmus i vandet sammen. Og Miriams bryster. Dem kan jeg nok ikke bare lige

børste sand af. Hendes knæ kan røre mit, men vi holder hænderne for os selv. Som Guldmus og jeg gjorde i hendes seng. For vi holder vores aftale.

- Jeg ved godt jeg ikke kan lokke dig nu, siger hun. Og jeg ved heller ikke om jeg har lyst til det.

Guldmus er jo sikker på at Miriam og jeg har gjort det mange gange. Så det er ikke det. Hvad fanden er det så. Prøver jeg bare at lokke hende til at lokke mig ?

- Det er jeg ked af, siger jeg.

Der sker ikke mere. Miriam går ud i køkkenet efter noget mere te til sig selv. Og da hun kommer tilbage sætter hun sig i en anden stol lidt længere væk.

- Du har da gloet på mine bryster mere end en gang, siger hun. Ret meget dengang ved bådet, da Guldmus skulle pisse.

- De er osse pæne.

- Og det er ikke andet end det ? Var du bange for at komme til at svigte hende ?

- Hun er lidt misundelig på de bryster, siger jeg.

Jeg prøver at skifte emne. Lige så langsomt.

- Guldmus har ikke noget at skamme sig over, siger Miriam. Hendes krop er lige tilpas, og lige til at tage i hænderne. Men du vil måske hellere kigge. På Guldmus og på mig. Er det det ?

Nu blir jeg sur. Hun skal ikke beskylde mig for at være kigger, bare fordi jeg ikke gramser løs på alle.

- Jeg prøver bare at opføre mig ordentligt.

- Og så kan du se hvor glade vi blir for det. Det kan du godt se. Måske skulle vi være med i en film, så kunne du spole os frem og tilbage.

Hvad skal jeg sige. Hvis jeg siger at hun osse er smuk når hun er vred, så kommer hun bare over og smækker mig en.

- Jeg tror vi er nervøse begge to, siger jeg. Og så kan vi ikke tænke klart nogen af os.

- Så har vi måske været nervøse meget længe.

Hun ser ikke vred ud længere. Det er da altid noget.

-

Lørdag morgen sover jeg længe, længe nok til at mor kommer ned og vækker mig. Det gør hun ellers sjældent efterhånden. Men frokosten er på bordet nu, så kunne jeg ikke være lidt social og komme op og spise med ?

- Og så kunne du måske lige få åbnet et vindue på vejen, så du kan få luftet lidt ud her.

Da jeg kommer op, er de i fuld gang med at spise alle tre. Amalie er sådan set færdig, men hun skal blive siddende til vi andre er færdige. Men helt ikke for længe, siger mor. I går ventede de pænt med aftensmaden, men nu går den altså ikke længere.

- Nu er min sidste ferie forbi, siger far. Så hvad havde du tænkt dig.
- Ikke så meget, siger jeg.
- Du ville rejse.
- Jeg har ikke penge nok.
- Da jeg var i din alder, tog vi på interrail.
- Og farfar og farmor gav et pænt tilskud til den tur, siger jeg.

Det ved jeg, for det har vi snakket om før.

- Hvis ikke du havde brugt så meget i løbet af sommeren, siger mor, så havde du måske have haft råd til en mindre tur.

Jeg synes ikke jeg har brugt ret meget. Tingene koster bare mere nu end dengang de var unge.

- I har betalt for Rasmus.
- Det er noget andet, siger far. Rasmus er ikke på ferie, han er på udveksling.
- Og han er heller ikke fyldt atten, siger mor. Det er du. Men I tror I kan fortsætte med at være børn, samtidig med at I selv vil bestemme.
- Hvem I ?
- Dig. Og Guldmus og Miriam for eksempel.
- Miriam har fast arbejde nu. Og Guldmus starter på pædagogseminariet.
- Og hvad gør du ?

Det ved jeg desværre ikke. Det er ikke bare pengene, det er osse det med Guldmus. Jeg kan ikke rejse nu.

- Så kunne du måske tage et job mens du finder ud af det, siger far.
- Er I færdige, siger Amalie.
- Ja rejs dig bare, siger mor.

Jeg sidder bare og spiser lidt mere. Far og mor sidder og kigger på mig fra begge sider.

- Jeg kommer i hvert fald ned og skifter dit sengetøj, siger mor.
- Jeg skal nok selv lægge det til vask, siger jeg.
- I dag ?
- Ja i dag.

Jeg rejser mig og går ned og hiver sengetøjet af og lægger det ud i vaskerummet. I bøtten med kogetøj, det kan jeg altså godt finde ud af. Men der er for lidt til at jeg kan putte det i maskinen, og jeg har ikke selv andet der skal koges. Jeg lægger alligevel noget af det andet tøj ud og fordeler det i de rigtige kurve. Og jeg husker osse at åbne vinduet. Så er der vel ikke mere at brokke sig over. Jeg glæder mig til at Rasmus kommer hjem næste søndag, så kan vi i hvert fald dele det.

Og måske skulle jeg få mig et job, som far siger. Måske kan jeg endda komme ind på instituttet. Jeg blir nødt til at snakke med Guldmus først og høre hvad hun vil sige til det. Eller måske på tanken. Er der ikke noget med at man skal være over atten, hvis man vil være der om aftenen ?

Fru Petersen lukker op, men Guldmus står osse ude i gangen lige bagved hende.

- Vi er på vej ud til pynten, siger fru Petersen. Vi tror det er det der skal til nu.
- Du tror, siger Guldmus.
- Jeg kan godt gå med, siger jeg. Hvis I altså synes.

Fru Petersen ser på Guldmus.

- Hvad siger du ?
- Jeg vil gerne følges med Søren.
- Det er i orden, siger fru Petersen. Men jeg tager osse med.

Og vi går alle tre ned ad trappen. Jeg nåede slet ikke ind i lejligheden.

- Måske finder vi osse dine sutsko, siger jeg.

Men i dag har fru Petersen fornuftige sko på. Guldmus har sneakers ligesom mig.

- Hvad er der med de sutsko, spørger Guldmus.
- Jeg tabte dem dengang vi fandt dig, siger hendes mor. Oppe på marken hvor vi fandt din regnfrakke. Jeg var sikker på at du var død, da jeg så den.
- Det var jeg altså ikke.

Vi kan ikke se sutsko på roemarken. Vi går heller ikke ind og leder efter dem. Det er ikke derfor vi er kommet herud. Vi skal ned til stranden.

- Mon vi kan komme nedover det skred i dag, siger jeg.
- Det er vel ikke så vådt længere, siger fru Petersen.

Guldmus siger ikke noget. Hun ved måske ikke hvad vi snakker om, selvom hun står ved den nye kant, lige der hvor en hel meter af pynten er styrtet ned.

- Det tordnede, siger hun. Der var lyn hele tiden. Og den gule grævling kom sammen med alle sine brødre. De gik ind i skrænten lige her.
- Hvad er det du siger, spørger fru Petersen.
- Det er noget vrøvl. Jeg ved det godt, det er noget vrøvl, men det var sådan det var.

Vi kan godt gå hjem nu.

- Skal vi ikke ned på stranden.
- Det behøves ikke. Jeg vil helst være fri, jeg vil ikke ned i vandet.
- Bare ned på stranden. Der hvor vi fandt dig Guldmus.
- Nej.

Vi står lidt og kigger. Guldmus kigger ind over roerne. Nu er man ikke i tvivl om at det er roer. Og hun har bestemt, vi skal ikke ned på stranden. Så behøver vi heller ikke tænke over hvordan vi kommer op. Vi kan bare gå i skellet tilbage til grusvejen og tilbage til deres lejlighed. Og nu får jeg lov til at komme indenfor.

- Var det så hårdt, spørger jeg.
- Det var det der skulle til, svarer Guldmus. Nu blir det ikke bedre.

Er det så godt nok ? Hun ser på sin mor.

- Jeg kan sagtens starte på seminariet nu mor. Jeg tror endda jeg glæder mig til det.
- Er du sikker. Vi skal ikke presse dig til noget.

- Jeg er lige så sikker som jeg vil være næste år. Og jeg vil gerne ind på værelset nu. Sammen med Søren.

Fru Petersen blir valgt fra nu, det kan jeg se på hende. Det hele har nok været lige så hårdt for hende, som det har været for Guldmus. Både hendes mor og hendes datter på hospitalet på en gang. Men vi går ind på værelset, Guldmus og jeg, og Guldmus låser døren. Det har hun aldrig gjort før.

- Hvorfor låser du.
- Så hun ikke bare braser ind.
- Hun plejer altid at banke på. Hun braser aldrig bare ind.
- Det kan hun godt finde på nu.
- Hun tror bare vi skal have sex når du låser.
- Det må hun osse gerne. Hun tror det er helende.
- Tror du så osse det ?
- Jeg fejler jo ikke noget. Jeg tror mere det er hende selv der er trængende.

Sådan siger man kun om sin mor, hvis man har boet alene så længe sammen med hende, som Guldmus har. Og man siger det ikke til fremmede, kun til sin bror. Det er jeg så nødt til at være glad for, synes jeg.

- Hun troede du var død, siger jeg. To gange endda. Både da vi fandt regnfrakken og da vi fandt dig.
- Og nu er hun blevet til en overfrakke. Hun skal være omkring mig hele tiden. Hun skal med hver gang jeg går ud, og hvis jeg ikke skal med ud, skal jeg blive hjemme og låse døren. Og så låser jeg døren, det må hun kunne forstå.
- Det går over Søs.
- Det håber jeg fandeme. Skal vi ikke lægge os ligesom sidst, det var så dejligt.
- Det kan vi godt, men vi skal ikke kysse i dag. Så blir det for meget.
- For dig eller for mig ?
- For os begge to.
- Vi kan godt bare nøjes med at holde i hånden.

Hun siger det så blødt hun kan. Det er meget blødt, hun kender mig. Og vi lægger os i den smalle seng og holder hinanden i hånden, jeg ligger yderst og holder bøhmændene væk. Vi kigger op i loftet og siger ikke noget i lang tid. Jeg blir helt varm i maven af det, og det er jeg sikker på at hun osse blir. Vi behøver ikke kneppe, det her er bedre. Meget, meget bedre.

Fru Petersen banker på døren.

-Er I faldet i søvn derinde ?

Hun synes måske der er alt for stille. Dødstille. Som om Guldmus og jeg er dronningen og kongen, der har levet sammen til vores dages ende. Og nu er vi nået frem til den.

- Har I lyst til kage, spørger hun. Og måske en kop kaffe.
- Der kan du se hvordan hun er blevet, hvisker Guldmus.

Inde i stuen sætter vi os og får kaffe og kage. Fru Petersen har sat sig i lænestolen, så der er plads til os to i sofaen. Jeg skal hele hendes datter, det kan jeg mærke. Men

vel ikke her, mens hun ser på det ? Det rykker i bukserne, kan jeg mærke, af ren og skær hjælpsomhed måske. Det har jeg ellers fået ret godt styr på efterhånden.

- Men du begynder altså på pædagog, siger jeg. Hvornår skal I starte ?
- På mandag. Samtidig med gymnasiet.
- Næste mandag altså.
- Ja. Ikke i overmorgen.
- Det skulle jeg måske osse have gjort, siger jeg. Far vil have jeg skal få mig et job nu.
- Skulle du ikke rejse, spørger fru Petersen.
- Det blev ikke til noget.

Mere behøver jeg ikke sige om det. Det rager ingen af dem.

- Hvad skulle det være for et job, spørger Guldmus.
- Det ved jeg ikke. Måske på instituttet.
- Det tror jeg ikke. De ansætter i hvert fald ikke flere. Miriam siger, at manden Anders siger de mangler penge. Måske fyrer de Miriam og den gule grævling.
- Har de sagt det ?
- Ikke direkte, tror jeg.
- Det kunne osse være nede på tanken. Der er et papskilt om et job i døren. En over atten søger de.
- Så skader det nok ikke at spørge, siger fru Petersen.

Det passer ellers godt med instituttet, synes jeg. Det er meget bedre arbejdstider. Det med over atten, betyder garanteret aftenvagter. Så det skader vel heller ikke at spørge på instituttet. Jeg kan altid spørge Miriam hvad hun mener.

- Nu får vi se, siger jeg.

Så snakker vi om kagen. Den er købt hos en rigtig bager, ikke nede på tanken eller i Netto. Der er flødeskum indeni og marcipan udenpå.

- De hedder gåsebryst, siger fru Petersen.
- Gåsebryster med myrepatter, siger Guldmus og griner.

Marcipanen er osse lidt tørt og ru i det. Men det er måske sådan det skal være fra en håndværksbager. Det smager i hvert fald ok. Kaffen er osse god, vi er ved at blive forkælede. Når vi nu ikke vil kæle alvorligt for hinanden. Det er en dejlig familie det her. Fru Petersen smiler opmuntrende til mig, søster Guldmus ser heller ikke sur ud. Det er ved at være for meget af det gode. Uoverskueligt meget.

- Jeg skal vel osse til at hjemad, siger jeg.

-

Lørdag aften passer jeg Amalie. Far og mor er henne på skolen for at hente Rasmus. Der er ikke længere end han kunne gå, men med al den bagage, siger mor. Og jeg kan vel sagtens se efter Amalie.

Og det kan jeg da, det skal ikke komme an på det. Amalie skulle have været i seng, men hun vil gerne blive oppe så længe, at hun lige kan se Rasmus, inden hun skal sove. Og det kan jeg sagtens give hende lov til. Så længe er det heller ikke siden jeg

selv var barn. Hun sidder på en stol ved spisebordet og gør sine øjne store og runde. Rasmus kommer hjem, og verden skal blive normal igen. Amalie skal i skole på mandag, Rasmus skal i skole, Far og mor skal på arbejde. Guldmus skal starte på pædagogseminariet, og jeg skal have min første vagt på tanken. Det er aftenarbejde, og det er slet ikke det jeg skal resten af mit liv.

Vi kan begge to høre bilen og går over til vinduet. Der er de alle tre. Far tager kufferter ud af bagagerummet. Rasmus tager den ene kuffert, han har en hue på. Far tager den anden kuffert. De snakker, kan vi høre, men vi kan ikke høre hvad de siger. Amalie går med ud i entreen, mor åbner hoveddøren og kommer først ind. Så far og så Rasmus. Han har været væk i godt fire uger, men han ligner sig selv, til han tager huen af. Han er næsten skaldet.

- Du ligner en baby, siger Amalie.

Det er en stor baby, han er for længst blevet højere end mig. Men sådan ser man ud i Manchester, siger han. Og vi går ind i stuen, og mor følger Amalie i seng, nu har hun set Rasmus. Og Rasmus fortæller om alt det fede og mærkelige i Manchester. Han har haft en god tur, har han. Jeg har været hjemme hele tiden, men jeg har osse oplevet noget.

Det varer lidt inden mor kommer tilbage uden Amalie. Hun er vist lidt sur over at jeg ikke har sørget for at Amalie sov, men hun siger ikke noget om det. Rasmus er ikke sulten, han har spist i flyet, og han fik en hotdog i lufthavnen, mens de ventede på bagagen, så hun skal ikke stille an med noget. Men en ordentlig øl kan han godt drikke, så vi får hver en øl. Det er da weekend, og det er kun mor der skal have glas. Rasmus fortæller videre om Manchester og familien, han boede hos, og far og mor spørger.

Men så vil mor i seng, og far vil med, og Rasmus og jeg går ned i vores værelser. Vi går ind på hans værelse, mor har gjort det klar med rent sengetøj og det hele, der er endda blomster i en lille vase oppe i vindueskarmen. Det ser lidt fjollet ud i så lille et vindue.

- Men det var da noget lort med hende Guldmus, siger Rasmus.

Det er far der har skrevet en lang besked til ham om det. Han var osse med til at finde hende. Vi snakkede ikke om det oppe i stuen.

- Hun har det helt fint nu, siger jeg. Der skete ikke noget med hende.

- Hvad skete der da ?

Jeg fortæller så meget jeg ved. Det er lige så meget som Guldmus ved, og det er ikke så meget.

- Det lyder næsten som om hun er blevet bortført af en UFU, siger Rasmus.

- Det tror vi jo ikke på.

- Nej selvfølgelig, men alligevel. Hvad fanden skulle det ellers være ?

Det ved jeg ikke. Men jeg ved det er noget andet. Noget helt andet.

- Hun er vel bare røget ned i vandet, siger jeg.

- Men hun er ikke druknet.

- Hun drukner ikke bare. Hun svømmer godt.
- Det kunne hun vel ikke hvis hun var bevidstløs.
- Det er måske det hun kan. Eller osse har hun ikke været rigtigt bevidstløs.

Rasmus kender hende godt. Han har aldrig fået lov til at være med ude ved pynten, det er vores sted, men han har måske lusket sig ud for at kigge. Han er nok ikke den eneste. Og så kender han da Guldmus fra skolen og fra de gange hun har besøgt mig. Det her synes han i hvert fald er spændende. Selvom han så tænker på aliens ude fra rummet. Så kan jeg tydeligt mærke at han er yngre end mig. Hvis Max Carlson havde interviewet ham, ville han have fundet nogle helt andre grænser at undersøge. Grænsen mellem barn og voksen, eller grænsen mellem fantasi og virkelighed. Selvom Rasmus blir sytten næste gang. Og han er osse min bror, det er han født til at være. Det er noget andet med Guldmus, hun er kommet ud af en anden mor. Hende har jeg selv valgt, og jeg ved ikke hvordan det er at komme hendes vej ud i verden. Og hvorfor tænker jeg over det, det betyder ikke noget.

- Jeg mødte osse en pige derovre, siger Rasmus.

Det sagde han ikke oppe i stuen, det rager ikke mor og far. Men jeg må godt få det at vide. Han har billeder af hende på sin telefon. Hun ser sød og sjov ud. Det gør man jo, når man ved der blir taget billeder.

- Hun hedder Nicola. Og hun er katolik.

Jeg ved ikke hvorfor han siger det sidste. Gør det nogen forskel ?

- Hun ser da godt ud, siger jeg.
- Hun er pisse lækker, siger Rasmus. Jeg skal derover igen. Måske allerede til jul.
- Har du råd til det.
- Det skal jeg have.

Det er derfor far og mor ikke skal vide noget om hende endnu. De skal giftes, har de aftalt. Så snart han blir atten gør han det. Og jeg tænker, at heldigvis er der nogen tid til han blir atten.

- Jeg var nødt til at love det og sværge på det, siger han, ellers fik jeg ikke lov. Og jeg har tænkt mig at holde hvad jeg lover.

De har altså allerede gjort det. Fuldbyrdet ægteskabet, er det ikke det det hedder ? Og han vil ikke være falsk.

- Hvor gammel er hun ?
- Hun er gammel nok. Hun blir atten før mig.

Det ser hun ikke ud til på billederne. Men det må han selv ligge og rode med. Det har han jo allerede gjort. Jeg skal måske sige tillykke med forlovelsen, men det vil alligevel være for meget.

- Det er da godt for dig, siger jeg. Vi må håbe det holder.

Jeg går ind til mig selv og overlader ham til sit rene sengetøj.

-

Det er Luna der skal lære mig op.

- I kender allerede hinanden, siger chefen, så det får i vel ingen problemer med.

Kender og kender er måske lidt meget sagt. Jeg gik sammen med Luna nogle måneder i 1 G, til hun skiftede til HF. Og så er hun Frejas veninde, og Freja gik jeg da sammen med alle tre år. Det er i hvert fald Luna der har anbefalet mig, siger han. Og så går han, og vi skal passe butikken alene.

Luna har været her i over et år, hun kender det hele, siger hun. Det med benzinen klarer kunderne selv ude på automaten, så det blir vi sjældent blandet ind i. Det skal vi kun tage os af, hvis der er noget galt, og hvis det er alvorligt skal vi ringe til Jackie, det hedder chefen. Nummeret står på opslagstavlen ude bagved. Der står osse en fastnet telefon. Hvis den ringer, er det Jackie der vil et eller andet. Det er meget sjældent. Det sværeste er bake-off, og det er slet ikke svært. Og så skal kassen gøres op når der skiftes vagt og når man lukker.

Vi går det hele igennem. Der er strekkoder på slikket og det til bilerne. Viskerblade og pærer og den slags. Nogle gange er der nogle der skal hjælpes med det, både med at finde den rigtige pære og med at sætte den i. Det plejer hun at kunne klare, det har hun lært af sin mor. Hun havde altid så mange forskellige biler. Men vi er altså ikke mekanikere, og det skal vi heller ikke være. Til gengæld skal vi passe på at der ikke er nogen der stjæler øl. Nogle gange kommer de ind en flok ad gangen, og så kan det være at nogen prøver. Hvis vi ser det, skal vi råbe dem an, og hvis de stikker af med øl, skal vi ringe til politiet. Det nummer står osse på opslagstavlen.

Det er meget på en gang og en lille smule forvirrende. Men vi har en hel uge sammen, og hun havde kun tre dage dengang hun startede. Og det var sammen med Jackie, og han lavede ikke en skid, han lod hende klare det hele. Og en hel uge er jeg glad for, hun er måske meget flink når det kommer til stykket. Meget af tiden snakker vi om alt muligt andet. Og hun er nysgerrig efter at høre hvordan det går med Guldmus. Og det er ikke fordi de osse har gået i klasse sammen, det er fordi det er Guldmus. Der er noget særligt ved hende.

- Bare hendes navn, siger Luna. Hun hedder vel ikke Guldmus rigtigt.

- Det gør hun vel ikke, siger jeg. Gear hedder heller ikke rigtigt Gear.

- Nej han hedder Jørgen. Det ved vi godt. Men vi ved ikke hvad Guldmus hedder rigtigt. Selv lærerne sagde altid bare Guldmus. Og du kender hende ret godt, kender du så ikke navnet på dåbsattesten.

Det gør jeg ikke. Jeg tror osse både fru Petersen og Guldmus selv har glemt det navn.

- Det må da stå på hendes sygesikringsbevis, siger Luna.

Det kan da godt være. Det har jeg aldrig set. Måske har hun ikke noget.

- Hun var indlagt på hospitalet, var hun ikke. Så har hun osse et sygesikringsbevis.

- Det var min far der var med der, jeg var der ikke.

- Kan du så ikke spørge din far om han har set det.

- Er det vigtigt ?

- Jeg er bare nysgerrig.

Det er jeg så ikke. Jeg er helt ligeglad. Det rager mig langsomt, hvad der står på hendes sygesikringskort og på dåbsattesten. Guldmus har været Guldmus så længe jeg kan huske, og det er der ingen grund til at lave om på. Og der kommer heldigvis kunder ind ad døren, og så er vi på arbejde.

De fleste kunder skal have cigaretter. Luna har ret, der er ingen grund til at sætte for meget brød i ovnen om aftenen. Smøger og pølser og brød, det er der salg i – og et par pølsehorn. Det er morgenvagten der har tryk på det nybagte brød. Og det er altid Jackie selv der har den. Sidst på ugen er det osse slik og øl, men ikke om mandagen.

Jeg kender ikke ret mange af kunderne. Guldmus vil nok kende flere af dem, de fleste kommer vist oppe fra blokkene. I dag er der kun en af dem jeg kender. Det er Jesper, den mærkelige mand fra instituttet, ham Guldmus ikke kan lide. Han hilser da på mig, men han vil helst snakke med Luna. Han siger noget om de tatoveringer hun har på hænderne, og da han er gået med to pølsehorn og en eller anden roulade, siger hun at han er en gammel idiot.

- Jeg kender ham godt, siger jeg. Han er en gammel idiot. Men han kan fange fisk med hænderne.

Så må jeg fortælle Luna hvad jeg ved om Jesper. Det er ikke så meget, men det er mærkeligt nok til at hun gider høre om det. Og hun snakker ikke mere om sygesikringskort. På den måde blir det en helt hyggelig aften, og kvart i tolv gør vi kassen op, selvom vi ikke må lukke før tolv.

- Der kommer ikke flere i dag, siger hun.

Det har hun ret i. Jeg gør kassen op, hun fortæller og kigger på, og det er ikke meget hun behøver at sige.

- Det kan du godt finde ud af, siger hun til sidst.

- Det kan enhver idiot vel finde ud af.

På vejen ud af butikken klapper hun mig i røven og siger at vi ses i morgen aften.

-

De er alle sammen gået i seng, da jeg kommer hjem. Jeg går ikke i køleskabet, det har jeg slet ikke lyst til. Jeg skal bare i seng, jeg kan heldigvis sove længe i morgen.

Det kan godt være at Luna er lidt for sej i det, men det er helt fint når man skal arbejde. Og noget af snakken var da hyggelig nok. Måske var det osse tankens T-shirt der gjorde en forskel. Og helt almindelige jeans. Jeg kan ikke huske hvad hun havde på fødderne. Sneakers vel sagtens, de har nok været hvide.

Guldmus er startet på pædagog i dag. Hun har ikke skrevet, og jeg har ikke skrevet. Måske har Miriam snakket med hende. Jeg kan vel nå at snakke med hende i morgen, inden jeg skal møde. Jeg ved ikke hvornår hun har fri. Hun har aldrig

klappet mig i røven på den måde, og hun ville i hvert fald grine imens. Det gjorde Luna ikke, det var bare hendes måde at hilse. Hun klapper nok mange på den måde.

-

Fru Petersen lukker op. Guldmus er ikke kommet hjem endnu, men hun må være lige ved at være der. Det kan ikke vare længe.

- Vil du have en kop kaffe mens du venter ? Eller te ?
- Ellers tak, jeg har lige fået derhjemme.

Så sætter vi os bare i køkkenet og snakker.

- Det er da godt hun var klar til at starte, siger jeg.
- Det gik i hvert fald fint i går, så vi håber det bedste.
- Jeg synes osse hun virker helt normal igen. Så normal som Guldmus kan være altså.

Det kan fru Petersen godt grine lidt hyggeligt af. Men hun er stadig nervøs kan jeg mærke. Det ville jeg nok osse være hvis det var mit barn. Nu er hun kun min søster, og endda kun som en alvorlig leg, så det er noget andet for mig.

- Jeg håber du har ret, siger fru Petersen. Det var lidt meget på en gang. Først min mor og så Guldmus. Og vi ved ikke hvad der i virkeligheden skete med hende. Det med min mor var trods alt mere normalt, selvom det var dumt.
- Guldmus skal nok klare sig. Du skal se, hun overlever nok sin mormor.

Det er jo sagt i en god mening, men jeg kan godt høre hvordan det lyder, når det kommer ud af min mund. Jeg sagde ikke at Guldmus sikkert osse ville overleve sin mor. Jeg nåede at stoppe det. Og fru Petersen blir vist ikke vred.

- Jeg håber bare du vil hjælpe med at passe på hende Søren.
- Det vil jeg til enhver tid. På den måde er jeg i hvert fald hendes bror.
- Måske skulle du være mere end det. Måske har den leg varet længe nok.

Nu siger hun det samme som Miriam har sagt. Hun ved heller ikke hvor virkeligt det er for os. Hvordan vi blev født af det samme vand og gik i land som bror og søster. Vi var børn den gang, men vi fødes alle som børn. Vi var nøgne, der var ikke noget vi kunne tage af.

- For os er det mere end en leg fru Petersen.
- Jeg ved at det er det for dig Søren. Men er det osse det for Guldmus ? Jeg har betragtet det i mange år, og jeg har syntes det var sødt. Guldmus var enebarn og havde brug for en bror. Men nu har hun brug for mere end det. Jeg kender min datter, og jeg forstår hende godt. Meget godt endda.

Skal det måske nu være min skyld at Guldmus faldt ned af den skrænt. Skulle hun have ligget i mine arme i stedet for der i strandkanten. Hun ved ikke hvor meget jeg elsker Guldmus, og hvor meget det koster. Jeg skal passe på jeg ikke blir vred nu.

- Det kan godt være svært at forstå det, siger jeg. Men jeg forstår det. Og Guldmus forstår det, det er jeg sikker på.
- Jeg kan jo ikke bestemme over jer, siger hun. Men jeg håber I finder ud af det.
- Det gør vi.

Jeg siger det med eftertryk. Og jeg mener det med eftertryk. Selvom jeg er sikker på at vi ikke mener det samme. Sådan er det nødt til at være, og det ser ud til at fru Petersen tror på mig. Hun smiler endda til mig og rækker hånden frem på bordet. Som om hun vil give mig hånden, så vi har en aftale. Jeg lægger min hånd ved siden af hendes, og hun lægger sin hånd op på min håndryg. Det er en lidt mærkelig fornemmelse. Hun bevæger endda sin pegefinger, og jeg er ikke sikker på, om jeg burde trække min hånd tilbage. Men jeg lader den blive liggende, jeg skal ikke være vred. Og så er Guldmus hjemme.

- Hej med jer, I sidder der og hygger jer.

Jeg rejser mig og går hen og giver hende et knus. Det blir hun vist glad for. Fru Petersen blir det i hvert fald.

- Gik det godt i dag, spørger hun.

- Det hele er ad helvede til, siger Guldmus og slipper mig.

- Det mener du ikke ?

- Selvfølgelig gør jeg ikke det.

Guldmus griner over hele hovedet.

- Vi er kun piger på holdet nu, fortsætter hun. Ham krigeren, eller hvad han nu var, han er allerede sprunget fra.

- Det var hurtigt, siger fru Petersen.

Jeg siger ikke noget. Jeg ved ikke noget om nogen kriger. Det ved de andre to vist.

- Vi vidste det allerede i går, siger Guldmus. Han var helt klart en fejl på holdet.

- Du sagde da ellers at han var god nok.

- Det er han da osse. Bare ikke på det hold.

- Nå sådan. Er I to nu på vej ind på dit værelse.

- Jeg skal have noget at æde først.

- Så må vi da håbe vi har noget.

Guldmus er blevet en rigtig skolepige nu. Hun sætter sig bare ved bordet og regner med at hendes mor kommer med mad til hende. Jeg sætter mig osse, men jeg forventer altså ikke at få mad.

- Hvordan går det så med det arbejde, spørger Guldmus.

- Det er ok. Du kan godt huske hende Luna fra 1. G, hun er osse ansat på tanken.

Det er hende der skal lære mig op.

- Kan hun lære dig noget ?

Det kan hun da. Hun har været ansat længe og kender butikken. Og så dum er hun altså heller ikke. Men jeg nøjes med bare at sige ja. Og fru Petersen laver en sandwich til Guldmus og sætter et glas mælk til hende. Hvis hun vil have det på den måde, så skal hun osse få det. Sådan ser det i hvert fald ud. Skolepigen lader sig ikke mærke med det, hun æder og drikker bare. Hun nyder det måske. Mors pige er kommet hjem, og jeg sidder måske bare og er i vejen.

- Jeg skal vel til at gå, siger jeg.

- Endelig ikke, siger fru Petersen.

- Nej for helvede, siger Guldmus med sandwich i munden. Jeg vil gerne høre lidt om dit tankpasseri sammen med Luna.
- Det er der nu ikke så meget at sige om.

Guldmus tygger af munden og drikker sin mælk.

- Skal vi ikke gå ind på værelset og kysse lidt. Hvis jeg lige børster tænder først.
- Jeg har altså ikke børstet tænder, siger jeg.

Fru Petersen smiler bare. Hun står ovre ved køkkenbordet med ryggen til, men jeg kan godt se det alligevel. Guldmus går ud på badeværelset og børster tænder. Og da hun kommer ud, kan jeg se hun har gjort mere end det.

- Kommer du med, siger hun.

Ja ja. Jeg rejser mig fra bordet og går med ind på værelset.

- Hvad tid skal du møde i dag, spørger hun.
- Jeg skal være der lidt i seks.
- Må jeg så gerne tage tøjet af ?
- Hvorfor skulle du det ?
- Fordi det strammer.

Det ser det ikke ud til. Jeg troede vi skulle kysse lidt. Det kan man sagtens med tøjet på.

- Der er ikke noget vand at dykke i, siger jeg.
- Kan vi ikke bare dykke i hinanden.
- Vi har aftalt noget andet Guldmus.
- Kun med hinanden.
- Er det ikke osse nok ?

Hun kan godt se jeg kæmper. Det må hun da have respekt for.

- Så sæt dig her, siger hun. Og behold tøjet på. Så kan vi vel godt kysse lidt.

Jeg sætter mig, og denne gang kysser vi siddende på sengekanten. Hun kysser igennem, og jeg kan godt lide det. Og så lægger hun en hånd ned i skridtet på mig.

- Den er helt hård, siger hun. Du har lyst til at gøre noget ved det nu, har du ikke ?

Det har jeg i hvert fald. Og derfor har jeg endnu mere lyst til at lade være. Hvis jeg bare fortæller hende det på den rigtige måde, kan hun sagtens forstå det.

- Jo. Men jeg vil godt have at vi to blir ved med at være noget særligt. At du blir ved med at være noget særligt.
- Så hvis vi gør det, er jeg ikke længere noget særligt ?
- Du er den eneste i verden, jeg har sådan en aftale med. Vi har en højtidelig aftale.
- Vi var fjorten dengang.
- Det skal vi vel osse have respekt for.

Hun ser længe på mig uden at sige noget. Og uden at flytte hånden. Hvis hun blir ved på den måde, kommer jeg i bukserne. Det dur i hvert fald ikke. Jeg er lige ved at græde, kan jeg mærke. I begge ender.

- Jeg ved godt hvad du mener, siger hun. Og jeg kan se hvordan du kæmper og ofrer dig. Du skal bare vide, at du beder mig om at gøre det samme.

Det ved jeg godt. Men vi var enige om det dengang.

- Ja, jeg ved det. Vi er nok ikke de eneste søskende, der er nødt til det.
- Ingen kødelige søskende kan have det som vi har det nu.
- Nej det har du ret i. Er det ikke stadigvæk smukt ?
- Det er i hvert fald meget romantisk Søren. Skal vi så ikke dø sammen i stedet for.
- Er det her ikke værre end døden Guldmus. Og større ?
- Jeg har kun prøvet det her, så det ved jeg nok ikke noget om.

Jeg troede lige at hun var helt med, og så er jeg i tvivl. Hun flytter i hvert fald hånden og sidder med hænderne samlet i skødet på en pæn måde.

- Jeg ved godt det er større end vi regnede med, siger jeg. Men hvis nogen kan klare det, er det vel os to.
- Jeg er glad for at du siger os to.
- Jeg mener det. Vi må gerne holde om hinanden og elske hinanden, meget gerne. Og så må vi finde sex andre steder.
- Det har jeg prøvet. Det er ikke det samme.
- Præcis. Det er derfor det vil ødelægge det vi har.

Jeg hører hvad hun siger, og jeg bruger det så godt jeg kan. Jeg lægger armene om hende, og hun lægger armene om mig. Vi kigger ikke engang, vi har bare kinderne tæt på hinanden. Hun begynder at græde, kan jeg mærke. Så det kan jeg osse godt nu. Fru Petersen kommer ind på værelset.

Det er altså rigtigt at hun ikke respekterer den dør for tiden. Hun kan se tårerne, tror jeg. Guldmus ryster osse lidt i skuldrene.

- Er der noget galt ?
- Nej, siger Guldmus.
- Vi græder bare af en smuk verden, siger jeg og snøfter.

Gråd kan være smuk i sig selv, men der skal helst ikke blandes for meget snot ind i den.

-

Miriam kommer ind på tanken for at købe cigaretter. Og vel osse for at se mig arbejde.

- Hygger du dig, siger hun.
- Jeg tjener penge, siger jeg.

Luna står ved siden af mig, og hun griner.

- Mere er det så heller ikke, siger hun.
- Har du set Guldmus nu, siger Miriam uden at tage hensyn til Luna.
- Flere gange. Hun har det godt nok, tror jeg.
- Det synes jeg osse det ser ud til. Vi var ude ved pynten i går.
- I vandet ?

- Du kan fandeme tro vi var i vandet. Hun har lært mig at dykke med åbne øjne. Stenene på bunden er så smukke, og når man dykker i stedet for at gå, er det lige meget med sandbund.

Det kan jeg så tænke over. Miriam plejer nok at vide hvad hun siger, så det er med vilje hun gør det. Hun behøver ikke fortælle mig det. Og så nu mens Luna kan høre det. Jeg rækker Miriam cigaretterne og slår betalingen ind, så hun kan lægge kortet på.

- Men I må have det, siger hun. God arbejdslyst.

Og så går hun. Luna kigger på mig. Hun nåede ikke at gå sammen med Miriam i klassen, men hun ved hvem hun er, og hun ved at hun er rendt meget sammen med Guldmus og mig.

- Så Miriam er begyndt at nøgenbade sammen med Guldmus, siger hun.

- Åbenbart.

- Skulle du så ikke have været med ?

- Jeg var på arbejde.

- Jeg kunne da osse tænke mig at prøve det.

- Det kan du bare gøre. Det er en offentlig strand, og i næste uge har du ikke aftenvagt.

- Man skal aldrig gå i vandet alene, er det ikke det man siger.

- Du kan sikkert osse få en aftale med Miriam. Eller Guldmus.

- Eller med dig ?

- Jeg skal jo have aftenvagten, når du har fri.

Det ville ellers være en chance for at se hendes tatoveringer på kroppen. Jeg har hørt rygter om at hun har en på maven under navlen. Langt under navlen, siger de. Det er bare rygter, jeg har vist aldrig hørt det fra nogen, der har set den. Måske har jeg set en antydning af den lige over buksekanten, jeg er ikke sikker. Hun havde den ikke dengang hun gik i klassen, det har Guldmus fortalt, men hun kan have fået den mens hun gik på HF.

- Man kan vel gøre det om formiddagen, siger hun. Eller efter du har fået fri om aftenen.

- Om formiddagen kunne det vel godt lade sig gøre.

Så er jeg osse sikker på at hverken Guldmus eller Miriam er der. Og så kan jeg se om rygterne er sande. Og alt det andet, der er da en chance. Det skal i hvert fald ikke være mig, der ikke tager det alvorligt. Nu er det hende der skal finde på en undskyldning.

- I morgen måske, siger hun.

- Det kan det sagtens være.

Sådan blir det en aftale, og resten af den vagt er lidt speciel. Det er hendes tur til at gøre kassen op, vi er færdige fem minutter over midnat.

- Skal vi sige klokken ni, siger jeg.

- Det er for tidligt. Klokken elleve måske. Så kan vi godt nå at tage lidt frokost bagefter.

-

Jeg er ved pynten lidt over ti. Og man kan sagtens gå ned over det nye skred uden det er farligt. Der er allerede nogle der har gået her, det er vel Guldmus og Miriam. Det skal jeg nok ikke tænke for meget over, når Luna kommer.

Jeg nøjes i første omgang med at tage skoene af og soppe lidt. Jeg har telefonen med ud i vandet, så jeg kan holde øje med tiden. Klokker ti minutter i elleve er hun ikke kommet. Jeg vader i land og sætter mig på en sten som jeg plejer. De store sten har ikke flyttet sig under uvejret.

Klokken er elleve. Så kan det kun blive en kort dukkert og ikke så meget andet.

Kvart over elleve tager jeg skoene på og går op ad skredet og op til roemarken. Jeg går ind mod byen. Hun er ikke på vej. Heller ikke langs stranden kan jeg se. Jeg går stille og roligt ind mod byen. Hun har måske glemt det. Eller hun har sovet for længe. Eller fortrudt. Det kan jeg spørge hende om.

Men hvis jeg spørger, kommer jeg til at lyde sur. Eller fornærmet. Og så kan hun sige at det bare var en joke. Men det var det vel ikke. Så ville hun ikke have sagt at klokken ni var for tidligt, at det først skulle være klokken elleve. Joken havde været endnu bedre, hvis hun havde sagt klokken syv.

Eller det ville måske have gjort mig mistænksom. Det ville det vel. Og så var det smartere af hende og sige klokken elleve, så jeg hoppede på den. Men så udspekuleret er hun ikke. Ikke Luna.

Og måske er det osse det bedste. Når jeg ikke kunne tage mig sammen til at fortryde, er det godt hun gjorde det i stedet for mig. Hun skal jo ikke være den første. Men hvem helvede skal det så være ?

Jeg låser mig ind i vores hus. Alle de andre er afsted. Jeg kan gå i seng og sove længe. Og så var det bare en formiddagsdukkert jeg fik. En dukkert jeg blev klogere af, og det skal jeg bare være glad for. Selvom jeg ikke dykkede under, jeg soppede bare.

Skal jeg nu spise lidt inden jeg lægger mig. Jeg kigger i køleskabet, der er ikke noget det. Ikke noget jeg har lyst til. Jeg går ned på værelset. Jeg vågner garanteret når mor kommer hjem. Hun begynder at støvsuge eller noget. Og når hun ser mig, vil hun skælde ud over at jeg har ligget der og snuet hele dagen. Den misforståelse behøver jeg ikke rette. Jeg går i seng igen som om jeg ikke har været oppe. Nå jeg vågner, er det hele en drøm jeg ikke kan huske.

-

Det er sidste vagt sammen med Luna. I næste uge har jeg aftenvagten alene, det kan jeg sagtens klare nu. Så har hun eftermiddag. Og i næste uge igen bytter vi, så skal jeg have eftermiddag. Det skal vi lige nå at snakke om. Der var så meget at lave

fredag og lørdag, kunder hele tiden. Søndag er mere fredelig, nu er det mest cigaretter igen. Dem tjener vi ikke ret meget på, siger Luna, det er afgifter det hele. Det er jeg ligeglad med, det er ikke min butik. Luna kan vel osse være ligeglad, hun fortæller bare hvad Jackie har sagt. Vi snakker ikke om at gå i vandet.

På eftermiddagsvagterne er der lidt flere der køber noget til bilerne. Ikke mange flere, og de fleste ved præcis hvad de skal have og hvad de skal gøre med det. Nogle gange er der nogle der spørger om det er den rigtige pære de har taget. Og hvis jeg ikke ved noget om det, skal jeg bare sige det. Det er en benzintank og en kiosk, ikke en servicestation. Men hvis jeg ved noget, kan jeg da godt sige det. Jeg skal aldrig gå med ud og hjælpe når jeg er alene i butikken, jeg skal blive herinde, det er chefens ordre.

Det passer mig fint. Jeg ved ikke noget om biler. Man kan ikke vide noget om alt. Der er ikke mere at snakke om udover det sædvanlige. Jeg ser ikke Guldmus for tiden, jeg sover længe de fleste dage. Og Miriam ser jeg slet ikke noget til. Tiden går bare, osse på tanken, vi skal til at gøre kassen op.

- Men, siger Luna pludseligt, har du forresten lyst til at komme med til mit fødselsdagsparty ?

Så godt kender jeg hende ikke. Fødselsdag er for familie og venner, ikke en tilfældig bekendt fra arbejdet. De to ting skal man skille ad, det holder både far og mor ret fast i. De har aldrig inviteret kollegaer med til noget i familien. Far har ellers været samme sted i over tyve år nu. Og han siger sine kollegaers navne, som om vi skulle vide hvem de er. Måske kender mor nogle af dem, jeg gør ikke, Rasmus gør ikke, og Amalie gør slet ikke. Hun har nogle fra sin klasse med til sin fødselsdag, det har Rasmus ikke. Han er sammen med sine venner ude i byen, ligesom jeg var.

- Vi gør lidt ud af det fordi jeg blir tyve, siger hun.

- Hvornår er det da ?

- Mandag om tre uger. Men jeg holder det om lørdagen.

Jeg regner lidt på det.

- Den lørdag er jeg så på aftenvagten.

- Ja, men vi starter allerede til frokost.

- Skal du da ikke på arbejde ?

- Jeg har taget fri i dagens anledning.

- Jeg ved ikke rigtigt.

- Du behøver ikke tænke på gave. Det er nok du kommer. Vi er nødt til at have nogle mænd med. Og en røv som din vil være et hit.

- Jeg skal vel ikke komme i bar røv ?

- Nej for helvede. Bare bukserne er stramme.

Jeg er altså inviteret som tyr, som et stykke kød.

- Og så med en sløjfe om pikken, siger jeg.

- Det behøver du heller ikke. Bare du husker at have den med.

Det ved jeg ikke om jeg har lyst til. Det vil nok være en oplevelse, men alligevel. På den anden side skal jeg gå allerede ved femtiden og på arbejde, så det er måske til at overskue.

- Hvor holder I det.
- I min storebrors have. Der blir slået et partytelt op. Og der er osse et lille hus.
- Må jeg tænke over det ?
- Du kommer bare hvis det passer dig. Du ved godt hvor kolonihaverne er ?

Det ved jeg godt. Og jeg har tre uger til at beslutte mig. Og jeg har ikke lovet noget. Det havde hun, og hun brændte mig af. Det har hun vel allerede glemt.

Vi gør kassen op. Jeg gør det i dag, mens hun retter lidt til på hylderne. Næsten som om det var hendes egen butik. Tyve, så er man rigtigt voksen. Der er over et år til jeg blir så gammel. På vej ud af døren klapper hun mig i røven. Fordi den er god, går jeg ud fra. Det har Guldmus aldrig sagt noget om. Det har Miriam heller ikke. Og jeg har aldrig selv set den, så hurtigt kan jeg ikke løbe.

-

Jeg tager mig sammen og skriver til Guldmus allerede om morgenen. Jeg har fri klokken seks i dag, så skal vi mødes i aften ude ved pynten. Miriam har jo sagt at hun er begyndt at komme der igen. Det skriver jeg altså ikke.

Hun svarer ikke lige med det samme. Hun er vel i skole. På pædagog. Jeg ved ikke hvornår de møder og hvornår de har pauser. Og hvad de laver i pauserne. Hun har vel mødt nye mennesker der, som hun er ved at lære at kende. Det er ikke kun nogle fra byen der går der, nogle af dem kommer vist langt væk fra, det ved jeg da.

Klokken lidt over ti svarer hun. Jeg har savnet dig, skriver hun. Det er det eneste. Ikke noget med at mødes. Så jeg skriver at jeg osse savner hende, og kan hun i aften ved pynten ? Og hun skriver at hun har en aftale med Miriam ved pynten allerede, men at jeg da er meget velkommen. Der står ikke noget om at de skal dykke under. Jeg spørger om jeg skal tage hvidvin med. Det må jeg meget gerne, skriver hun. Hun regner med at de er der ved syvtiden. Jeg skal altså lige hjem og have noget at spise. Jeg skriver at jeg nok er der ved ottetiden med hvidvin. Det er mere end to uger siden vi har set hinanden nu. Det er ikke almindeligt. Jeg ved ikke om det var for at lade dem være i fred, eller om jeg selv ville have fred. Måske var jeg så meget i tvivl, at tiden bare gik. Og jeg arbejder syv dage om ugen. Jeg er stadigvæk i tvivl.

Skal jeg nu osse skrive til Miriam at jeg kommer. Jeg kan se mange grunde til at lade være med det. Det er Guldmus der er min søster, det er mest hende jeg har forsømt.

Jeg har huset for mig selv indtil jeg skal afsted. Jeg kan høre musik oppe i stuen hvis jeg vil. Jeg gør mig langsomt klar, så jeg kan gå lidt over elleve. Det er Jackie selv, der har vagten indtil tolv. Han kan godt lide man er der i god tid. Han gør sin kasse op, og jeg overtager den. Så passer jeg mit arbejde. I aften er Guldmus og Miriam igen ude ved pynten, men så kommer jeg osse. Jeg har taget mig sammen.

Jeg køber ikke hvidvinen på tanken. Der er kun halvflasker, og de koster det samme som helflasker i Netto. Og jeg tager ikke bare noget. Det blir opdaget hvis jeg gør det. En chokoladebar er noget andet. Jackie ved godt vi tager en engang imellem. Det har Luna fortalt, han siger ikke noget til det. Og jeg skal vel have en slags gave med til den fødselsdag, selvom hun sagde at jeg var gave nok i mig selv. Hvis jeg huskede min pik. Det var nok osse en joke, og måske mener hun det alligevel. Jeg må hellere have en gave med. Ikke noget særligt, bare en flaske. Det kan jeg vel osse købe i Netto. Jeg kan se på udvalget allerede i dag.

De kunder er hurtigt overstået, jeg kan tage de rigtige cigaretter uden at kigge nu. Jeg kan ikke nå at være der klokken syv når de skal mødes. Guldmus ved jeg kommer senere. Og har vin med. Måske kan de nå en dukkert inden jeg kommer. De har været ude at svømme sammen, det ved jeg. Måske gør de det hver gang, så længe vandet er varmt. Ligesom vi gjorde inden Miriam kom med. Måske har de været i når jeg kommer, måske er de stadigvæk ude. Det kommer an på hvor meget senere jeg kommer. Hvis jeg er hurtig, kan jeg måske svømme lidt sammen med dem. Hvis det ikke vil forstyrre dem.

Så er der kunder igen.

- Har I kaffebrød ?
- Desværre.
- Så giv mig to stykker wienerbrød.
- Hvilken slags ?

Nemt og hurtigt. Luna skal måske have en flaske champagne til den fødselsdag. Passer det ikke til at blive tyve ? Så kan jeg binde sløjfen om flaskehalsen i stedet for. Mon hun vil fatte den joke ? Så godt kender jeg hende heller ikke. Jeg rækker kunden posen med de to basser.

- Skal du have noget at drikke til ?
- Der er kaffe hjemme på kanden, så ellers tak.
- Det lyder godt. Hav en god dag.
- I lige måde.

Indtil videre går det meget godt. Luna plejer at komme kvart i, når hun skal afløse mig. Og hun klapper mig stadig i røven når jeg går. Osse selvom der er kunder i butikken. Næsten som om hun skal demonstrere noget. Champagne vil være det rigtige. Selvom hun er tatoveret på hænderne. Og måske på maven. Det er Guldmus ikke. Miriam har en mariehøne på den ene ankel. Det gjorde ondt ad helvede til, har hun sagt. Så har man ikke lyst til at få en på maveskindet. Måske er hun tatoveret på måneskinnet, jeg har ikke set efter, ha ha ha.

Så kommer Luna. Allerede tyve minutter i.

- Hvis jeg kommer til den fødselsdag, siger jeg, hvad for en af haverne er det så.
- En helt nede i bunden. Huset er sort, og du kan nok se teltet når du kommer. For du kommer altså ?
- Det regner jeg i hvert fald med.
- Det var godt.

Hun siger det som om hun var min mor, og jeg havde spist pænt op og sat tallerkenen ud i køkkenet igen. Hun er sgu kun et år ældre end mig. Men hun smiler ikke som mor, hun ser ud som om hun er glad for at jeg kommer. Jeg kan ikke se hvorfor hun er glad, jeg ved ikke om jeg synes om det. Det gør jeg vist.

Jeg gør kassen op, og så kan hun overtage.

- Har der været meget, spørger hun.
- Ikke det helt vilde.

Hun følger mig helt hen til døren og giver mig det sædvanlige klap bagi. Det er slet ikke hårdt, det er nok bare blevet en vane for hende. Jeg skynder mig hjem til aftensmaden, så vil mor smile som hun plejer.

-

I Netto står Max Carlson og Anders med en indkøbsvogn. Anders lægger nogle porrer og gulerødder i vognen, Max Carlson kører den.

- Hej Søren, siger han.
- Hej Max og Anders.
- Ser du noget til Guldmus for tiden.
- Engang imellem.
- Jeg har prøvet at få fat på hende. Hun tager ikke telefonen, når jeg ringer. Jeg har også spurgt Miriam, om hun vil bede hende om at ringe.
- Hvorfor det ?
- På grund af hendes oplevelser ved ulykken. Hun har vist ikke lyst til at snakke om det, i hvert fald ikke med mig. Men det er lidt vigtigt, at jeg får talt med hende om det. Du kan måske overtale hende, du er vist lidt tættere på hende, end Miriam er.
- Hun kan ikke huske noget om det, siger jeg.
- Der er teknikker, der kan bringe den slags frem igen.
- Det har hun nok ikke lyst til at prøve.
- Det er nemlig den ultimative grænse. Grænsen mellem liv og død. Den kom hun vist meget tæt på.
- Jeg har altså lidt travlt, siger jeg.
- Men vil du prøvet at spørge hende ? Vi skal nok betale.

Anders har travlt med at vælge kartofler, så han blander sig ikke i vores samtale. Men jeg kan se på ham at han har hørt den.

- Jeg skal nok spørge, siger jeg.

Og så skynder jeg mig over til vinen. Jeg tager en boks med hvidvin. Den er godt nok ikke på tilbud i dag, men nu har jeg et arbejde. Jeg kigger osse på champagnen. Der er noget jeg sagtens kan betale. Men jeg skal ikke have det med ud til pynten, så jeg tager det ikke nu. Jeg skal bare huske nogle glas eller krus eller noget. Jeg finder en stang plastikkrus. De er vist beregnet til øl, men man kan sagtens drikke vin af dem. Og så skynder jeg mig op til kassen. Max Carlson og Anders er vist stadig i gang med grøntsager og frugt.

Så skynder jeg mig ud til pynten. Det sidste stykke går jeg langsomt. Efter det er skredet kan man ikke ligge oppe på kanten og kigge, men det skal ikke se ud som om jeg har travlt. Jeg har vinboksen i den ene hånd og stangen med glas i den anden, så jeg skal nok blive budt velkommen.

Jeg kan ikke se dem. Hverken på stranden eller ude i vandet. Klokken er over otte, så er de allerede gået igen. Eller de har bare brændt mig af ligesom Luna.

Så kan jeg høre dem. De griner begge to, men hvor helvede er de henne. Og så dernede til højre for skredet, helt inde ved skrænten, der står de og griner. De har vist ikke set mig, så det er ikke mig de griner af. De har vådt hår, men de har tøj på. De står så tæt, at deres skuldre rører hinanden. Jeg kan ikke se hvad de griner af.

- Så er der hvidvin, råber jeg.

De kigger begge to op på mig.

- Det var på tide, siger Miriam.

Jeg går ned til dem.

- Vand før vin, siger jeg og begynder at tage skoene af.

- Vi har været i, siger Guldmus.

- Men gå du bare ud, siger Miriam. Vi venter med at åbne boksen til du kommer ind igen.

Skal jeg nu nøjes med at soppe. De har allerede været ude og under. Så skal jeg smide tøjet og tage en dukkert. Luna siger jeg har en god røv. Eller er det ikke lige tiden til den slags reklame. De er allerede i gang med at grine. Måske griner de bare videre.

Jeg smøger buksebenene op, jeg har ikke fået skiftet til korte bukser. Så går jeg lige ud og dypper tærne.

- Åbn bare boksen, siger jeg, jeg kommer ind nu.

- Det var en kort vandgang, siger Guldmus.

- Jeg er tørstig. Vandet er ellers godt i dag.

- Det ved vi, griner Guldmus.

Og så griner de begge to igen. Jeg ved ikke hvad de har lavet og jeg vil ikke gætte på det. Jeg tager bare sko på, mens Guldmus trykker hul på boksen og fisker hanen frem. Miriam pakker tre glas ud. Guldmus hælder op, vi skåler og drikker.

- Det er et godt køb, siger Miriam og kigger på boksen.

Og så griner de igen igen.

- Hvad fanden griner i af ?

- I begyndelsen var det en fjollet fugl i vandkanten, siger Guldmus.

- Den løb som om den var bange for at få våde fødder, siger Miriam.

- Men nu griner vi vist bare i al almindelighed, siger Guldmus.

- Jeg snakkede med Max Carson i Netto, siger jeg.

- Hvad skulle han i Netto, spørger Miriam.

- Det så ud som om de handlede. Han var sammen med Anders. De købte i hvert fald porrer og gulerødder og kartofler. Det må de vel selv om. Men han ville gerne have at Guldmus ringede til ham.
- Det har han osse sagt til mig, siger Miriam.
- Jeg gider ikke snakke med ham, siger Guldmus. Ikke om det.
- Vi skal heller ikke snakke om det, siger jeg. Jeg vil gerne have fyldt op.

Jeg er den eneste der har tømt glasset. Miriam skynder sig at tømme sit. Guldmus står med sit glas i hånden og kigger ud over vandet.

- Er fuglen der igen, spørger Miriam.
- Slet ikke.

Det er hende der står ved boksen, men hun tager den ikke op. Jeg vil ellers gerne have lidt mere gang i den, de har grinet, og det har jeg ikke endnu. Hvis vi får tømt den og det blir lidt mørkere, kunne jeg måske springe i vandet. Og måske lokke dem til at tage en tur til. Så kunne vi sprøjte vand på hinanden og grine af det, og så kunne jeg få set på Miriam. Miriam tager boksen op og fylder i både mit glas og sit eget.

- Jeg skal møde allerede halv otte i morgen, siger Guldmus. Vi skal på en eller anden tur, så jeg skal til at tænke på at komme hjem.
- Du sover nok bedre hvis du får et glas til, siger jeg.
- Jeg skal osse på arbejde i morgen, siger Miriam.
- Det skal jeg osse. Men du skal først møde ni og jeg skal først møde lidt i tolv.

Guldmus tømmer sit glas og sætter det ned i stenene. Det var sgu da hende der bad mig om at tage vin med. Jeg kan ikke mærke hvad hun tænker på.

- I kan godt blive lidt, siger hun. Det er bare mig.
- Er der noget galt, spørger jeg.
- Det tror jeg nok.
- Og du ved ikke hvad det er ?
- Præcis. Måske fordi du snakkede om professoren, men jeg ved det ikke.
- Max er altså god nok, siger Miriam. Han mener det godt.

Guldmus går. Miriam følger ikke lige efter.

- Vi kan godt nå et glas til, siger jeg.
- Kun et.

Er det så et spørgsmål eller en beslutning.

- Vi får se, siger jeg.

Jeg har allerede tømt mit glas. Miriam tømmer sit. Og denne gang fylder jeg op. Ikke bare en bundskjuler, men et ordentligt glas til hver.

- Så blir det i hvert fald kun et enkelt glas, siger hun. Ellers falder jeg bare i.
- I vandet. Så er det godt det ikke er så dybt herinde.
- I Vinen Søren. Den kan være ret dyb.
- Nu er det dig der er dyb.
- Gu er jeg ej. Det var bare en oplagt brander.

Måske kan hun alligevel lokkes med i vandet. Hvis jeg løber forrest.

- Skal vi ikke sidde, siger jeg og sætter mig på min yndlingssten.
- Jeg står lige så godt. Vandet er skideflot i aften, det ligner næsten olie nu.
- Og det føles lige så blødt.
- Det gjorde det. Det var meget lækkert.
- Du har måske mod på en tur til ?
- Det går ikke. Så skal vi ud hvor det er dybt nok.
- Endnu en oplagt brander ?
- Nej, det var dybt seriøst denne gang.

Så får vi da grinet en lille smule mens jeg er her. Selvom Guldmus er gået hjem, så det tæller ikke helt. Jeg kunne godt tænke mig at vide hvad de lavede før jeg kom. Udover at svømme og dykke altså. Jeg tror ikke det var fuglen med våde tæer, der fik dem til at grine sådan. Ikke på den måde. Og jeg kan ikke spørge Guldmus, det har vi aftalt for længe siden. Men jeg kan spørge Miriam.

Var I i længe ?

- Det ved jeg ikke. Hvor længe er længe ?

Jeg tror ikke jeg skal spørge mere om det.

- Ser I noget til Jesper på instituttet, spørger jeg i stedet.
- Han har været syg en uges tid, og hans tabeller er forsinkede. Og Max er lidt irriteret over det. Men han er i gang igen nu, det var kun en sommerforkølelse, siger han. Max har bedt mig om at hjælpe ham på computeren. Det tager for lang tid når han skal gøre det alene.
- Du har vel osse dit eget ?
- Jeg har rigeligt. Jeg har skrevet alle interviews ud, og nu er jeg ved at skrive sammenfatningen. Jeg tror to tredjedele af det blir noget jeg har skrevet. Og bilagene er nok hundrede procent mig.
- Du fortryder måske du tog jobbet ?
- Næ. Det er altid noget jeg kan skrive på mit CV. Og det er i hvert fald sjovere end at stå på en tank og sælge smøger.

Hun tager en pakke cigaretter fem og tænder en. Måske fordi hun kom til at sige det om mit arbejde. Og hun er osse kommet til at tænke på sit eget arbejde.

- Men jeg må osse hjemad, siger hun derfor. Inden det går helt galt for mig.

Jeg har jo stået og håbet på det. At det ville gå galt for hende. Hvad fanden, ham Jesper har været væk en hel uge på grund af en skide forkølelse. Så kan hun vel godt være væk en enkelt dag på grund af en fornøjelse. Det siger jeg alligevel ikke. Jeg drikker ud uden at håbe på mere.

- Hvad gør vi med vinen, spørger jeg.
- Du tager den vel med hjem. Eller du kan blive siddende og drikke resten.
- Jeg skal osse på arbejde.
- Ja, det er jo det.

Hun drikker ud. Jeg tager boksen og krusene med, og så går vi hjemad. Og vi får da grinet en lille smule på hjemvejen.

Guldmus kommer ind på tanken efter cigaretter. Luna er allerede mødt ind og har overtaget kassen, så det er hende der ekspederer. Jeg kommer over til kassen, og Guldmus får øje på mig.

- Hej Søren. Tak for i går.
- Selv tak.

Det var nok lidt meget sagt, men jeg siger det alligevel.

- Er du på vej hjem, siger hun.
- Ja Luna har vagten nu.
- Så kan vi vel følges et stykke ?

Det er altså derfor hun er her lige på det her tidspunkt. Og vi kan da godt følges ud af døren og ud på fortovet. Hvis vi skal følges længere, blir det en omvej for den ene af os. Og jeg ved godt hvem den ene skal være.

- Det kan vi da godt, siger jeg.

Jeg siger hej til Luna. Hun klapper mig ikke i røven denne gang, og Guldmus og jeg går ud af butikken.

- Jeg tænkte på om du lige ville lidt med op, siger hun.
- Nogen speciel grund ?
- Behøver der være det ?
- Jeg er på vej hjem for at spise.
- Hvis du er meget sulten, kan mor sikkert finde nogle rester frem.
- De venter med maden derhjemme.
- Kan du ikke ringe og sige du er nødt til at hjælpe mig med noget først. Det er en nødsituation.
- Så der er altså en speciel grund ?

Det svarer hun ikke på.

- Kan du ikke bare ringe med det samme, siger hun i stedet.

Det er Guldmus der siger det. Jeg ringer til mor og siger jeg er nødt til at hjælpe Guldmus med noget, og det haster, de skal bare begynde at spise uden mig, og jeg ved ikke hvornår jeg kommer hjem. Først da jeg har ringet af, spørger jeg Guldmus hvad det drejer sig om.

- Kan det ikke vente til vi kommer op på værelset. Det starter med noget med Platon, er det ikke nok ?

Måske driller hun mig bare. Jeg ved aldrig med hende. Hun har været min søster så længe, og jeg ved det stadigvæk ikke. Det er måske osse det jeg godt kan lide. Måske er jeg heller ikke selv rigtigt klog. Og hvad er jeg så ?

Vi går op i lejligheden. Fru Petersen er hjemme og er ved at sætte i opvaskemaskinen. De har vist allerede spist.

- Er du sulten, spørger Guldmus.
- Ikke specielt. Men måske vil jeg gerne have et glas vand eller noget.

Fru Petersen vender sig og kigger på mig.

- Hej Søren. Kommer du i dag ?
- Jeg skal hjælpe Guldmus med noget.
- Jeg elsker hjælpsomme unge mænd, siger fru Petersen. Det trænger hun stadigvæk til.

Så smiler hun og vender sig igen. Guldmus har taget to glas vand, og vi går hen til hendes værelse. Jeg er nødt til at åbne døren for hende, og jeg lukker den efter os igen. Hun sætter vandglassene på skrivebordet.

- Du ville ikke hellere have noget stærkere, spørger hun.
- Ville du da det ?
- Slet ikke.

Hun sætter sig på sengen, og jeg kigger ned på hende.

- Hvad var det så med ham Platon ?
- Det betyder ikke så meget med ham. Det var bare derfor jeg kom i tanker om det.
- Nu er vi helt inde på værelset, siger sig. Så kan du godt sige det.

Hun kigger op på mig, så jeg sætter mig på stolen ved skrivebordet og begynder at drikke af det ene glas vand. Det andet er vel til hende, men hun satte det på bordet og satte sig over på sengen. Hun er måske ikke selv så tørstig lige nu.

- Det var fordi vi snakkede om Platon henne på seminariet. Platon og de unge drenge. Og der var en af de andre der sagde, at hans kærlighed måske ikke var så platonisk som vi ville gøre den til.
- Ja ?
- Så kom jeg bare til at tænker på vores aftale. Vi har på en måde femårsdag i dag.
- Vi har da kendt hinanden meget længere.
- Men det er nøjagtigt fem år siden vi lavede aftalen.
- Kan du huske datoen ?
- Det kan jeg da.

Det var satans. Jeg kan da godt huske det var sidst på sommeren, vi var startet i skolen igen. Jeg havde været på ferie i Tyskland med min familie, men nu var det hverdag, og det var en af de dage vi lavede aftalen. Den havde måske været der hele tiden, men nu sagde vi den højt. Højtideligt. Det glemmer jeg ikke, men jeg kan da ikke huske datoen. Jeg viste nok heller ikke dengang hvilken dato det var, det var ikke det vigtige.

Det vigtigste nu er hvad hun nu vil. Skal vi bare fejre et femårsjubilæum. Med vand. Eller skal aftalen nu ændres eller ophæves alligevel ?

- Skal vi bare fejre datoen ?
- Jeg synes tit det har været en pisseirriterende aftale. Vi har ikke kunnet gøre hvad vi ville, eller jeg har i hvert fald ikke. Så vi kan ikke bare nøjes med at fejre den.
- Så nu synes du den skal brydes ?
- Nej for helvede. Det er den da for smuk til. Er vi ikke enige om det ?

Nu forstår jeg slet ikke hvad det går ud på. Og hvad hun er ude på. Og jeg ved heller ikke selv hvad jeg er ude på. Men hun har vist taget en beslutning.

- Hvis ikke den var irriterende, siger hun, så ville den være ligegyldig. Så kunne vi have klaret os uden.

- Og hvad ville der være galt i det ?

- Jeg ved ikke hvordan jeg skal sige det.

Jeg tror nok jeg er ved at fatte det.

- Så ville vi være hvem som helst og ikke noget specielt.

- Ja. Det lyder bare forkert når du siger det på den måde. Vi skal ikke være specielle, vi skal bare være os to og en del af noget smukt.

- Så vi skal beholde aftalen ?

- Jeg synes vi skal bekræfte den, tror jeg. Vi var børn da vi lavede den, og nu skal den være lige så voksen, som vi er.

- Er vi da voksne nu ?

- Jeg er i hvert fald. Blevet det altså.

Jeg er stadig ikke sikker på jeg forstår det helt. Ikke hele vejen i gennem.

- Så vi skal måske ud til pynten nu ?

- Nej det er ikke nødvendigt. Stedet betyder ikke så meget. Vi gjorde det faktisk for ikke så længe siden, da vi lå her og holdt i hånden. Vi kiggede bare op i loftet og sagde ikke noget. Der lå vi og bekræftede det, og jeg kunne mærke, at det var sådan det skulle være. Måske. Så var det ligesom dengang for fem år siden. Der holdt vi osse hinanden i hånden.

- Det var i begge hænder Guldmus. Vi stod og holdt hinanden i begge hænder. Og så sagde jeg det, og så sagde du det.

- Men vi havde begge to tænkt det.

Hun får næsten tårer i øjnene nu. Jeg skal passe på, så jeg stadig kan være klar i hovedet. Dengang vi var fjorten, syntes jeg, at jeg var helt klar og at vi begge to vidste hvad vi sagde. Og selvom jeg ikke kan huske datoen, kan jeg sagtens huske hvordan det var, og hvad vi sagde og hvordan vi havde det.

- Skal vi så bare rejse os op og sige det som dengang, spørger jeg.

- Vi havde været i vandet. Under, så vi havde vådt hår.

- Skal vi så hælde vand i håret, Som en slags dåb igen.

Så begynder hun at grine. På en rar måde altså.

- Det var ikke lige det jeg tænkte på.

- Det var tøjjet, siger jeg.

- Ja, det var tøjjet.

- Skal vi så låse døren ?

- Det er ikke nødvendigt mere.

Vi rejser os og tager tøjjet pænt og stille af. Hun lægger sit på sengen, jeg lægger mit på stolen. Så stiller vi os foran hinanden, og nu er det ret højtideligt. Jeg holder begge hænder frem, og hun tager dem. Og så genopfører vi ritualet fra vores fælles sene barndom, nu som en slags voksne.

- Du er min søster og jeg er din bror. Vi vil altid være tætte, og vi vil aldrig være nærgående. Der skal aldrig være sex imellem os. Det vi har sammen er smukkere og større, og vi vil for altid gøre hvad vi kan for ikke at smitte det.

- Du er min bror og jeg er din søster. Vi vil altid være tætte, og vi vil aldrig være nærgående. Der skal aldrig være sex imellem os. Det vi har sammen er større og smukkere, og vi vil altid gøre hvad vi kan for ikke at smitte det med noget.

Vi kan begge to huske hvad vi sagde, det er jeg sikker på. Selv hendes små variationer er præcist som jeg husker dem. Og så får jeg sgu osse tårer i øjnene.

- Vi er ikke rigtigt kloge, siger jeg.

- Og det er det smukkeste ved det, siger hun. Skal vi så ikke tage tøjet på igen ?

- Er det nødvendigt ?

- Det blir for koldt uden. Vi skal ikke under dynen, og vi er helt tørre.

- Undtagen i øjnene.

- Ja undtagen øjnene. Men dem tager vi heller ikke tøj på.

Vi tager tøjet på og føler os bekræftede. Jeg gør i hvert fald.

- Og du strittede slet ikke med pikken denne gang, siger hun.

- Jeg tog det jo alvorligt.

- Tak. Det gjorde jeg osse. Og nu kan vi stadig sige og synes at den aftale er irriterende, uden det ødelægger noget.

Sådan kan man måske osse sige det.

- Og var det så det, spørger jeg.

- Du må gerne blive lidt mere, så vi osse kan nå at snakke om noget andet. Hvordan er det at arbejde sammen med Luna for eksempel.

- Vi arbejder ikke så meget sammen mere, vi er på hver sin vagt. Men jeg skal da med til hendes fødselsdag. Hun blir tyve.

- Det er alligevel meget. Har I så noget kørende.

- Det har vi lige aftalt at vi ikke snakker om. Men det tror jeg altså ikke.

- Du er jo nødt til at gøre det udenom, når du ikke kan få mig.

- I lige måde da. Men jeg skal osse hjem og spise.

- Det vil du helst ikke tale om, siger hun.

- Aftalen er at vi knepper udenom, ikke at vi taler udenom.

- Så lad os da tale om noget andet end det udenom.

- Det har vi lige stået helt nøgne og gjort.

- Og nu har vi tøjet på igen. Så er der måske ikke mere at tale om.

Vi stod lige og fik våde øjne sammen, og så begynder hun på den måde. Sådan vil jeg ikke gå, ikke når vi er ved at blive sure på hinanden.

- Vi havde det lige så rart Guldmus.

- Undskyld. Jeg har bare ikke lyst til at slippe dig. Ikke allerede.

- Skal vi så ikke bare lægge os og holde hånd og holde mund. Så taler vi i hvert fald ikke udenom.

- Jeg elsker dig Søren.

- Og jeg elsker dig Søs.

Vi lægger os og kigger begge to op i loftet. Jeg prøver at lade være med at tænke på noget. På et tidspunkt lyder det som om hun sover. Og hun har lukket øjnene kan jeg se. Jeg gør forsigtigt min hånd fri og lister ud. Fru Petersen sidder inde i stuen.

- Hvordan har hun det, spørger hun.
- Jeg tror hun sover.
- Ja det er hårdt at være ung. Men det er vel stadig osse dejligt.
- Det tror jeg nok, siger jeg.

Så siger jeg osse farvel og går hjem. Far og mor sidder og kigger i nogle blade eller brochurer, og mor har osse tændt sin computer. Det er vist noget med drivhuse.

- Fik du klaret det med Guldmus, spørger far.
- Det tror jeg nok.
- Er du sulten, spørger mor. Der er mad i køleskabet.
- Det er ikke nødvendigt nu, siger jeg. Jeg har fået.

Jeg fik da et glas vand.

-

Det er Max Carlson der ringer.

- Jeg kan forstå på Miriam, at du vist har fri nu, så du kan tage telefonen.
- Ja jeg skal først møde aften i denne uge. Vil du noget særligt ?
- Jeg er nødt til at have endnu en samtale med dig og Guldmus.
- Hun er i skole nu.
- Det forstår jeg. Men hun må vel have fri på et tidspunkt engang i løbet af eftermiddagen. Ved du hvad tid hun får fri ?
- Jeg kender ikke hendes skema, det er vist ikke fast fra uge til uge, så det må du spørge hende selv om.
- Det har jeg forsøgt. Hun tager ikke sin telefon, når jeg ringer. Det virker som om, hun på en måde er blevet bange for mig.
- Guldmus er ikke bange for noget. Hun gider bare ikke snakke med dig.
- Sådan kan man måske også udtrykke det. Det ændrer bare ikke ved mit problem. Jeg er nødt til at snakke endnu engang med jer to, og jeg tænkte, at du måske kunne formidle et møde. Vi er villige til at betale.

Det er der ikke noget nyt i. Han siger det samme, som han hele tiden har sagt.

- Det er ikke pengene, siger jeg.
- Pengene er ikke problemet, men de kunne måske være en del af løsningen. Guldmus er vel på SU nu. Og så kunne en fordobling af timebetalingen måske få hende til at ændre sin beslutning.
- Det tvivler jeg på.
- Vi vil endda gå så langt som til en tredobling. For jer begge to naturligvis. Vil du gøre et forsøg på at overtale hende.
- Jeg vil gerne prøve, men jeg tror altså hun siger nej.
- Bare du i hvert fald forsøger så godt du kan. Og kunne vi så gå efter en aftale på lørdag, hvor I har fri hele dagen. På neutral grund, ikke i villaen.
- Lørdag kan jeg slet ikke.
- Så fredag eftermiddag.

- Jeg kan da prøve.
- Og så melder du tilbage ?

Det skal jeg nok. Jeg skriver en besked til Guldmus med det samme. Vi må ses i eftermiddag inden jeg skal på arbejde.

-

Guldmus skriver først lidt over fire. Og jeg har næsten glemt at jeg har spurgt hende. Hun har ikke set beskeden i en af pauserne, eller hun har ikke haft tid til at svare. Til gengæld vil hun gerne mødes med det samme. Hvis jeg er hjemme ?

Det er jeg ikke, jeg er i parken. Der kan hun da godt komme forbi lige om lidt. Og vi har en aftale. Vi kan nok lige nå at snakke, inden jeg skal videre.

Jeg sætter mig og kigger på duer i et kvarters tid. Så kommer hun, og jeg fortæller hende hvad Max Carlson har sagt.

- Hvis det skal handle om ulykken, siger hun, og det med den anden side. Og det tror jeg det skal. Det kan jeg ikke holde ud.
- Men hvis ikke det er om det. Og tredobbelt timebetaling, kan det ikke lokke dig lidt.
- Det gør det da. Det lokker bare ikke nok. Jeg har ikke lyst til at tænke på den dag ved pynten. Og tordenvejret.
- Du har været derude igen.
- Det er noget andet. Pynten er alligevel skredet sammen.
- Stranden er næsten uændret.
- Det må du ikke sige. Så kan jeg ikke tage derud mere.

Jeg tier stille, og det gør hun osse. Måske kigger hun osse på duerne, jeg ved det ikke. Måske kigger hun på ingenting.

- Jeg blir nødt til selv at ringe til ham, siger hun så. Hvis vi skal have en aftale, er jeg selv nødt til at lave den.
- Jeg tænkte at hvis du ville tale så lidt som muligt med ham . . .
- Det er nødvendigt at jeg gør det selv. Jeg ved godt at du gerne vil hjælpe, men jeg er nødt til at høre ham selv acceptere mine betingelser. Hvis du altså ikke bare osse helst vil droppe det.

Den tredobbelte betaling trækker bestemt i mig, og jeg er måske bange for at hun vil være for stædig når aftalen skal laves.

- Så ring til ham nu, siger jeg.
- Jeg vil helst ringe hjemmefra.
- Skal jeg gå med ?

Jeg tænker på tiden. Jeg skal huske at jeg skal møde klokken seks. Det er ikke med tredobbelt betaling, men det er med fast løn.

- Jeg ringer hjemme fra mit værelse, og der er kun en stol. Den snak kan ikke tages fra sengen.

Jeg kunne jo stå ved siden af og være moralsk støtte. Men det vil hun helst være fri for. Og det passer godt med at jeg kan nå at møde på tanken. Men jeg vil jo gerne være der, så jeg kan høre at det går godt. Selvom jeg ikke skal blande mig. Så måske vil det ikke gøre nogen forskel.

- Du har ret, siger jeg. Det er dit problem, og det er dig der skal løse det.
- Jeg synes det er vores, og jeg synes ikke det er et problem. Men jeg er enig. Det er mig der skal løse det.

Det kunne jeg sagtens komme med en masse kommentarer til, men jeg kan osse lade være. Jeg rejser mig fra bænken

- Vi ses, siger jeg.
- Jeg ringer til dig når jeg ved noget, siger hun.

Så rejser hun sig osse. Vi kan følges ad et godt stykke af vejen, og vi siger ikke noget mens vi går der sammen. Men lige før ringvejen skal jeg dreje, og hun skal ligeud.

- Husk at jeg ikke kan lørdag, siger jeg.
- Det er den fødselsdag ?
- Ja. Men tidligt fredag eftermiddag ville passe godt for mig.
- Det er modtaget.

Hun rækker ud og trykker min hånd. Så går hun videre, og jeg skynder mig hjem for at skifte.

-

Jeg kender ikke stedet. Jeg tror ikke det har været café ret længe, så ville jeg i hvert fald have hørt om det. Guldmus kender det, men det ligger osse meget tæt på seminariet. Der er kun fire borde i lokalet, og de er tomme.

- Professoren sagde han ville reservere et lokale, siger Guldmus. Jeg spørger lige.

Jeg ved ikke hvad hun snakker med manden oppe ved baren om, jeg håber bare det fungerer som de har aftalt. Guldmus kommer tilbage.

- Han er her allerede, siger hun og går hen mod en lysegrøn dør.

Jeg følger efter. Vi kommer ind i et lille lokale. Jeg gætter på at det engang har været brugt til opbevaring af et eller andet, der er stadig nogle hylder af mørkt træ på to af væggene. De er helt tomme nu. Midt på gulvet står et glasbord og fire stole. Og på en af stolene sidder Max Carlson med en kaffekande og tre krus foran sig.

- Undskyld vi er lidt forsinkede, siger Guldmus. Der var nogle ændringer til på mandag jeg skulle have styr på. Jeg håber ikke du blev nervøs.
- Det er jeg slet ikke nået at blive, siger Max Carlson og smiler. Sæt jer bare ned.
- Det er kun dig, siger jeg. Anders er ikke med ?
- Anders har travlt med banken.

Vi sætter os, og Max Carlson hælder kaffe op til os. Han har allerede selv drukket det halve af sit eget krus.

- I bruger ikke noget, så vidt jeg husker.

- Nej det er nok for tidligt med snaps nu, siger Guldmus.

Vi smiler alle tre, og stemningen er lidt hyggelig. Som om det slet ikke er et vigtigt møde.

- Og hvad med Jesper, spørger jeg. Det er længe siden jeg har set noget til ham.

- Jesper er færdig med sin del af projektet. Miriam kan gøre hans beregninger færdige, så han er ikke længere tilknyttet instituttet.

Måske siger han det for at berolige Guldmus. Han ved godt hvordan hun har haft det med Jesper. Stemningen blir heller ikke dårligere af det. Og vi snakker lidt om hvordan det går på seminariet og på tanken. Jeg tror ikke vores svar betyder noget for Max Carlson, han spørger bare for at være flink. Men så kommer han til sagen.

- Jeg er ved at skrive rapporten færdig, siger han. Og I den forbindelse har jeg fået et problem med jer, eller rettere et problem med jeres historie. Det er ikke jeres skyld, det skyldes nok at jeg ikke har været grundig nok i mine samtale. Jeg har i hvert fald problemer med det samlede billede af jer. Derfor må jeg have jeres hjælp.

- Det vil vi gerne hjælpe med, siger Guldmus.

- Det er ikke fordi, jeg ikke har fået en masse detaljer. Jeg har de fleste fakta på plads, men da det er den kvalitative del af analysen, har jeg brug for en overordnet tilgang, et overordnet narrativ. En gennemgående kausalitet kunne man måske kalde det, og den kan jeg ikke få øje på.

- Hvad mener du, spørger jeg.

- Det er som om jeg ikke kan få det til at samle sig som en historie. Det er en masse interessante detaljer, men jeg kan ikke få det til at hænge logisk sammen.

- Det er bare det liv vi levede, siger Guldmus. Det var ikke planlagt logisk, hvordan fanden skulle vi kunne have gjort det.

- Det er heller ikke sådan, jeg mener det. Det skete, som det skete, og det kan I ikke lave om på. Men det er som om, jeg mangler en del mellemregninger, så det kan blive et logisk eller i hvert fald sammenhængende forløb. Ellers kan det være svært at forstå for en udenforstående som mig. Det vil derfor også være et problem for dem, som skal læse rapporten.

- Jeg ved ikke hvad det skulle være for nogle mellemregninger, siger Guldmus. Jeg synes vi har fortalt dig det hele, vi kan jo ikke gå i detaljer med hver eneste lille prut vi har slået.

- Det er ikke sikkert vi selv har lagt mærke til det, siger jeg.

- Noget af det skyldes nok jeres alder, siger Max Carlson. At i juridisk er voksne, men stadig nominelt er teenagere.

- Så skulle du måske have bygget rapporten op over nogle andre end os, siger jeg. Nogle der er helt voksne.

Det sidder han så lidt og tænker over.

- Det kan du godt have ret i, siger han. Jespers historie er for eksempel megen mere overskuelig. Den hænger sammen i sin egen indre logik.

- Den gule grævling, siger Guldmus. Du kan tydeligt se den indre logik i ham.

Hun griner så hun er ved at slå panden ned i glasbordet. Max Carlson ser overrasket ud.

- Jeg forstår det med den gule farve, siger han. Det har jeg selv bemærket. Men hvorfor siger du grævling ?

- Det er bare fordi jeg er en ulogisk teenager, siger Guldmus og griner endnu mere.

Max Carlson er nødt til at holde en pause. Det grin gør fornuftig samtale umulig, det kan jeg tydeligt se på ham. Han er vist ved at blive irriteret. Nu får han sådan et grin for tredobbelt timetakst.

- Men hvis du nu spørger om nogle af de manglende detaljer, siger jeg, så kan det være vi kommer i tanker om nogle af dem.

- Det er lidt svært, siger han, når jeg ikke ved hvad, jeg skal lede efter. Og hvor jeg skal lede efter dem. Men der er da et par ting, som undrer mig særligt meget. For eksempel har jeg opfattet, at I to har det særlige søskendeforhold, selvom I, så vidt jeg kan se, ikke er biologisk i familie med hinanden. Miriam, som vist kender jer ret godt, siger også at hun ikke forstår, hvad det drejer sig om. Hun ved kun, at det er mærkeligt, som hun siger.

- Det er ikke mærkeligt for os, siger jeg. Det er noget vi har vidst i årevis, at sådan er det bare.

- Jeg har ingen biologiske søskende, siger Guldmus. Og så legede vi os frem til at vi var bror og søster. Uden helt at tænke på konsekvenserne dengang. Det hænger da meget godt sammen.

- Det forstår jeg, siger han. Miriam har også forsøgt at forklare det på den måde. Det, vi ikke forstår, er, at I bliver ved. Den slags lege plejer man som regel at vokse fra.

- Det er heller ikke længere en leg, siger jeg. Det er dybt alvorligt.

- Det er så alvorligt at vi ikke kan blive kærestes, siger Guldmus. Lige meget hvor meget vi har lyst til det.

- Og det er I helt enige om, spørger Max Carlson.

Vi nikker begge to. Vi ser alvorlige og voksne ud, synes jeg. Max Carlson er bare nødt til at acceptere, at det er sådan det er. Og det ser ud til at han har forstået det.

- Jeg forstår det bare ikke, siger han.

- Det må du leve med, siger Guldmus. Det gør vi. Og kan du ikke det, må du skrive en historie om nogle andre i din rapport.

- Men du sagde der var et par ting, siger jeg. Hvad var det andet ?

- Det er den måde I går i vandet. At I insisterer på at bade nøgne sammen, og at I dykker så meget.

- Det startede osse da vi var børn sammen, siger Guldmus.

- Og så blev det bare bedre og bedre med alderen, siger jeg.

Max Carlson ser på os og smiler underligt.

- Det er det havfrueagtige, siger han. Det slår mig næsten som et tegn, selvom jeg ikke tror på den slags. Jeg havde på forhånd, inden vi kom her, kaldt instituttet The Mermaid Institute. Det var måske mest fordi det lød godt i forhold til fondsansøgningerne, det skal jeg nok være ærlig at sige. Og så er I sådan.

- Det er i hvert fald ikke vores mellemregning, siger Guldmus, det er din. Vi tænkte sgu ikke på havfruer før du dukkede op.

- Det er bare en bedre måde at glide gennem vandet, siger jeg. Man blir kærtegnet af vandet fra isse til hæl.
- Fra hoved til halespids, siger Guldmus.

Nu griner hun igen, og Max Carlson blir lidt stram i ansigtet.

- Jeg prøver at tage jer alvorligt, siger han.
- Det gør vi bestemt osse, siger jeg.
- Man kan vel godt tage det sjove alvorligt, siger Guldmus. Uden det holder op med at være sjovt.
- Jeg har også spekuleret på, om det bare er et udslag af en ungdommelig ekshibitionisme. Eller om det er en afart nudisme, I er faldet for. Tror I, at I kan fortsætte på den måde, når I bliver ældre, når I bliver gamle ?
- Vi har ikke tænkt på nogen isme, siger jeg. Og det er i hvert fald ikke ekshibitionisme, for vi har aldrig brudt os om at der er nogen der kigger på det.
- Vi vil helst være alene med det, siger Guldmus. Det er derfor vi er ude ved pynten med det.
- Men I har kigget på hinanden, siger Max Carlson.
- Med stor fornøjelse, siger jeg.
- Med meget stor fornøjelse, siger Guldmus. Så ved vi hvordan vi ser ud.
- Og det er så en fornøjelse vi bider i os, tilføjer jeg.

Og så kan vi ikke sige mere om det.

- Og det går ikke ud over jeres hjemmelavede søskendeforhold, spørger Max Carlson.

Det svarer vi altså ikke på. Hverken Guldmus eller jeg svarer, det er vi vist helt enige om. Det er ingen overraskelse for mig. Og Max Carlson ser osse ud til at fatte det.

Vi sidder lidt og kigger i vores kaffekrus.

- Nå, siger jeg. Blev du så lidt klogere.
- Det bliver man vel altid, siger han. Jeg fik i hvert fald noget at vide. Men hvor meget klogere jeg blev, er nok et åbent spørgsmål.
- Jamen så ved du hvordan vi har det, siger Guldmus. Hele tiden. Og er vi så færdige her ?
- Det tror jeg nok, siger Max Carlson.
- Hvor mange timer blev det så til, spørger hun.

Det svarer han ikke på. Han sidder og kigger i sin telefon. Men da vi er kommet tilbage til lejligheden, der hvor Guldmus og fru Petersen bor, kan vi se at vi har fået for to timer. Til tredobbelt timesats. Det er osse en slags penge. Det kan blive en god champagne til Lunas fødselsdag.

-

Det er nemt at finde den rigtige have. Det er ikke bare teltet der udpeger den, det er osse alle de biler der står parkeret langs vejen udenfor. Jeg kommer på gåben.

Der står nogle fyre ude ved bilerne og ryger smøger og snakker. Jeg kender ingen af dem. Jeg har champagnen i venstre hånd, der er bundet en rød sløjfe om halsen på flasken, mor havde noget bånd liggende i syskuffen. En sløjfe om skal Luna under alle omstændigheder have. Fyrene må kunne se jeg er en gæst der kommer til fødselsdagen. Nogle af dem råber hej. Jeg sender et hej tilbage.

Inde i haven og inde i teltet er der endnu flere mennesker. Her er der flest piger, og jeg kender heller ikke rigtigt de fleste af dem. Der er Luna der står ved gavebordet. De fleste andre har jeg nok set engang imellem. De er omtrent på min alder tror jeg, og de er vel her fra byen eller omegnen. Måske er de svære at kende, fordi de har festtøj på. Og så får jeg øje på Freja, hende kender jeg i hvert fald. Hun har et plastikkrus i hånden. Måske er der hvidvin i, måske er det postevand. Der er ingen bobler i.

Luna får øje på mig og den flaske jeg har med.

- Hej Søren. Så kom du.
- Selvfølgelig kommer jeg.
- Og du har pagne med. Hvor passende, når man fylder tyve.

Jeg tror endda hun mener det. Det er osse det jeg har tænkt. Hun hiver sløjfen af og putter den i baglommen på sine jeans. Så hiver hun ståltråden af og åbner flasken. Proppen flyver ikke af, men det bruser alligevel noget ud af flasken, og det løber ud over hendes ene hånd.

- Se piger, siger hun. Er det noget vi kan lide ?

Nogle af dem kigger på hende og griner. Nogle står og snakker om noget helt andet. Luna holder flasken op i luften foran sig.

- Er der nogen der skal have ?
- Jeg vil da gerne smage, siger jeg.
- Så find lige et glas.

Der står nogle glas på et bord ved siden af. Der er ingen champagneglas, men alligevel rigtige glas. Luna skænker op til mig og et par stykker til, der holder glas frem. Jeg henter lige et til hende selv, så hun osse kan nå at smage. Hun fylder i det mens jeg holder det, og så står jeg der med to fyldte glas i hånden. Så sætter hun flasken på det der vist er en slags gavebord.

- Vend dig lige om, siger hun.

Hvad nu. Er der noget jeg skal se ? Jeg vender mig om. Freja kommer hen imod os med sit plastikkrus i hånden. Hun har vist fået øje på champagnen, kan jeg se. Og så mærker jeg hvordan Luna tørrer sine fingre af i min buksebag.

- Undskyld, siger hun, men de blev helt våde. Jeg tror ikke det pletter.

Jeg vender mig igen og rækker Luna det ene glas jeg står med.

- Skål og tillykke med dagen, siger jeg.
- Skål og tak, siger hun.

Freja tager flasken og hælder selv op i sit krus. Så kan hun skåle med os andre. Det smager ret godt, det var heller ikke den billigste champagne. Den der tredobbelte timebetaling trak det lidt op for mig.

- Jeg skal ud og ryge, siger Luna. Skal du med ?
- Jeg ryger ikke.
- Derfor kan du vel godt gå med.

Jeg går med ud. Luna tænder en cigaret, og vi går gennem lågen og ud på grusvejen.

- Har du set Dions nye bil, siger hun og peger med cigaretten.
- Den blå der ?
- Det er en rigtig italiener.
- Det er det sikkert.

Luna går helt hen til den blå italiener. Hun har glasset i den ene hånd og cigaretten i den anden, så hun kan ikke lægge hånden ned på den blå lak. Til gengæld presser hun sin hofte ind mod en af skærmene. En fyr kommer frem bag bilen og begynder at snakke med hende. Det er vel ham Dion der ejer bilen. Jeg går tilbage til teltet. Freja står oppe ved bordet og tømmer champagneflasken i sit krus.

- Hej Søren, siger hun. Hold kæft hvor er den god den her. Er det den du er kommet med ?

Jeg nikker bare. Hun løfter glasset og tager en slurk. Jeg har en smule tilbage i mit glas og drikker med. Jeg er enig i hendes bedømmelse.

- Men udover at vi drikker og snakker, siger jeg, skal der så ske noget ?
- Hvad mener du.
- Med festen mener jeg. Er der et program eller noget ?
- Jeg tror der kommer en surprice på et tidspunkt.
- Og ved du hvad det er ?
- Hvis jeg vidste det, måtte jeg nok ikke sige det.

Hun snøvler lidt mere end jeg kan huske hun plejer. Hun ser da ikke fuld ud, men hun har fået noget at drikke allerede, det kan man mærke. Men måske prøver hun bare at være betydningsfuld. Måske skal hun bare holde på en hemmelighed. Det er nok bedre at snakke om noget andet.

- Hvordan går det så med Gear, spørger jeg.
- Aner det ikke.
- Kom I ikke sammen.
- Gear kommer vist kun sammen med sig selv. Han var sammen med mig til han havde fået noget, og det var det.
- Det er jeg da ked af at høre.
- Er du ?

Ja, jeg synes jo det er synd for hende. At hun er blevet skuffet.

- Det er jeg vel. Selvom du selvfølgelig osse selv fik noget.
- Nå ja. Men det var sgu ikke noget at råbe hurra for.

Hun er sur på ham endnu, det kan man tydeligt se. Men hun ser ikke ud som om hun er ked af det.

- Heldigvis har man sine veninder, siger hun.
- Og Luna er en af dem ?
- Den slags holder altid længere. Du har vel osse dine venner endnu.
- Det er som man tager det.

Mine venner er vel Guldmus og måske Miriam. Drengevenner har jeg aldrig haft så mange af. Guldmus var måske rigeligt, så hun blev endda min søster.

- Guldmus er først og fremmest min søster, siger jeg. Men hun er vel osse en slags ven.
- Og Miriam ?
- Hun kommer jo fra København. Vi er nok mere kammerater end venner. Det er noget andet.
- Hun er da god nok for det.
- Hun var i hvert fald for gammel til at jeg kunne blive barndomsven med hende.
- Og vi to er vel osse en slags venner, siger hun.
- Ja vi er nok lidt derhen ad.

Jeg er ikke helt venneløs. Det er da godt nok at vide. Freja kigger på sin telefon.

- Der er lige noget jeg skal ordne, siger hun. Du går vel ingen steder ?
- Ikke før ved femtiden. Så skal jeg på arbejde.
- Så ses vi lige om lidt.

Hun løber ud af teltet. Jeg går langsomt bagefter og ud på græsset. Der står nogle derude med glas i hånden. Der står osse nogle ude ved bilerne. Blandt andet Luna og ham Dion.

Lidt efter kommer Freja og en fyr gående inde fra huset. Bag dem går to fyre i en slags politiuniformer. Så, de har hyret mandestrippere til Luna. Er det så deres surprice ?

Fyren sammen med Freja har en tom gammel ølkasse i hånden. Freja har sådan en lille gongong, man kalder til middag med. De to i politiuniformerne går ind i teltet. Fyren med ølkassen stiller den ved siden af indgangen til teltet og stiller sig op på den, og Freja står ved siden af og larmer på gongongen.

- Kom nærmere, råber fyren. Kom nærmere og forbered jer på et gigantisk show inde i teltet. Det gælder osse jer ude ved bilerne, og i særdeleshed fødselsdagsbarnet. Det er til ære for dig det her.

Jeg stiller mig over til Freja.

- Har I hyret strippere til hende.
- Nej det er et orkester.
- To mand ?
- Og en trommeslager. Hun er allerede inde i teltet, hun er en af vennerne.

Flokken samles om os. Jeg er ikke en del af showet, så jeg træder lidt til side. Freja ligner en der har lyst til at træde med. Det er i hvert fald ikke hende der står på den ølkasse.

- Vi kan ikke forestille os at Luna skal blive tyve uden noget voldsom musik, siger fyren på kassen. Så derfor er der nu budt indenfor til show med UROPATRULJEN. Vær så god at gå ind.

Nu råber han ikke mere, han taler bare højt. Det eneste der blev råbt ekstra højt var navnet på orkesteret. Det er ikke et jeg har hørt om før.

Vi går ind i teltet alle sammen. Så fylder vi godt op. I enden modsat bordene er der stillet et trommesæt op, og der sidder en af de piger, der var med til at drikke champagne. De to fyre i politiuniform står foran hende. Den ene har en rød guitar på, den anden står med en mikrofon. En trommeslager og en guitarist og en sanger, det er vel osse en slags orkester.

- De er altså ikke dårlige, hvisker Freja til mig.

Uropatruljen starter med en fødselsdagssang. I dag er det Lunas fødselsdag, hurra hurra hurra. Og det lyder da som om de har øvet sig på den. Bagefter begynder de at spille for alvor. Nogle af sangene kender jeg, nogle af dem har jeg aldrig hørt før. Og de er altså ikke dårlige, det har Freja ret i.

- Skal vi danse, spørger hun.

Ingen andre danser endnu. Nogle står og vrider sig lidt og klapper sig selv på lårene, det er det hele. Så det er lidt sjovt at Freja vil først på gulvet. Det ligner hende ikke som jeg kender hende. Hun plejede ikke at være festaben i klassen.

- Det kan vi da godt, siger jeg.

Vi begynder at danse. Vi er nok lidt forsigtige, så det er vist ikke noget alle bemærker. Men vi ser da på hinanden og bevæger os i takt til trommerne. Freja griner, som om hun synes det er lidt pinligt alligevel.

Så kommer der en langsom sang, og vi er nødt til at gå lidt tættere på hinanden. Det er da i orden med mig, og der er osse nogle af de andre, der er begyndt at danse nu, så vi er ikke alene om det. Hun lægger sin hage på min skulder, jeg ved ikke om vi er alene om det.

- Du ved godt jeg er pisseforelsket i dig, hvisker hun lige ind i mit øre.

Jeg kan ikke undgå at høre det. Jeg ved ikke om jeg skal svare. Jeg trykker hende lidt hårdere, og hun presser sig helt ind til mig.

- Tak, hvisker hun.

- Det er sgu da mig der skal takke.

Det kan jeg godt sige højt. De andre ved jo ikke hvad vi taler om. Eller osse kan de alligevel se det på os.

- Skal vi gå lidt udenfor, siger jeg, eller er det synd for musikken ?

Hun tager fat i min hånd og trækker mig ud af teltet.

- Lad os prøve at gå ind i huset, siger hun.

Det sorte hus er tomt, og det er måske for meget at kalde det et hus. Men det er lidt mere end bare et skur. Der står da to lænestole ved et lavt bord, og bagved er der en vask og en kaffemaskine. På gulvet står der nogle kasser af den slags man plejer at have instrumenter i. Og i den ene lænestol står der en stor brun kuffert. Der er plads til os i den anden lænestol. Freja sætter sig på skødet af mig, og det ser ud som om hun er lige ved at græde.

- Jeg ved godt at jeg slet ikke kan konkurrere med Guldmus, siger hun. Men jeg synes alligevel bare du skulle vide det. Og du må gerne benytte dig af det hvis du har lyst.

Sådan er jeg ikke. Jeg er ikke en der benytter sig af det.

- Jeg skal lige synke det.

- Og du blev ikke vred.

- Jeg blev da glad for helvede. Du er den første der har sagt sådan noget til mig på den måde. Og jeg synes du er meget modig.

- Jeg er i hvert fald meget fuld. Det var jeg nok nødt til at være. Fuld og pinlig. For du er ikke forelsket i mig.

- Lyder det forkert hvis jeg siger, at det har jeg slet ikke haft tid til at tænke over.

- Skal du tænke over sådan noget ?

- Jeg skal i hvert fald lægge mærke til det. Måske har jeg været lidt forelsket i dig længe, jeg har bare ikke lagt mærke til det. Jeg kan i hvert fald godt lide dig, og jeg har hele tiden syntes du var sød.

- Det er pænt af dig. Jeg ville jo ikke ødelægge noget for dig og Guldmus, jeg kan osse godt lide hende.

- Du ødelægger ikke noget, du gør mig bare glad. Og når jeg fortæller Guldmus om det, vil hun blive glad på mine vegne. Hun er min søster, hun er ikke min kæreste.

- Det har jeg hørt, jeg har bare ikke vidst hvordan jeg skulle forstå det. Må jeg så godt kysse dig, eller er det for tidligt.

Jeg siger ikke noget. Jeg holder bare om hendes hoved og trækker hendes mund hen til min. Og så kysser hun. Mere sultent en Guldmus har gjort. Det er lige før jeg er bange for at hun sluger mig. Og jeg ved det er forkert at tænke på den måde, men jeg håber næsten hun sluger mig. Med hud og hår og ståpik og det hele.

Hun trækker hovedet til sig.

- Vi kan ikke nå så meget nu, siger hun. Du skal snart på arbejde.

- Hvad er klokken da.

- Den er lige ved at være fem. Så du skal til at gå. Men jeg hører altså hvad jeg vil, og jeg hørte at du måske var en lille smule forelsket i mig. Det kan jeg leve længe på.

- Du kan gå med mig.

Hun ser på mig. Måske vil hun gerne kysse igen. Det må hun gerne. Det må hun meget gerne.

- Vi skal ikke starte noget i en benzinkiosk, siger hun.

- Er vi ikke allerede startet. Du må i hvert fald gerne lægge et par point til det lidt forelsket.

- Eller du er bare liderlig, kan jeg mærke.

- Det er jeg så tit. Det her er noget andet. Jeg ved ikke hvad det er, men det sidder ikke kun nede i bukserne. Det sidder i hele kroppen og alle indvoldene og suser oppe mellem ørerne. Du har gjort mig så pisse glad.

Så kysser hun mig igen. Ikke så sultent som før, men blødt blødt blødt. Dejligt dejligt dejligt. Jeg ved ikke hvor meget hun tror på mig, jeg ved ikke engang hvor meget jeg selv tror på det. Hun vil i hvert fald gerne tro på det, det kan jeg mærke, og det vil jeg osse.

- Men jeg tager ikke med dig på arbejde, siger hun. Så ender det bare med at vi gør det på disken mens du sælger Bounty Bar og wienerbrød. Det har jeg ikke lyst til.

- Det har jeg heller ikke.

- Lad du bare være.

Måske har hun lidt ret. Jeg har da nået at tænke at hun kunne sidde under disken. Men den idé har jeg forkastet, det er jeg sikker på. Bounty Bar og wienerbrød er heller ikke det vi sælger mest af på en nattevagt.

- Men du kan komme og besøge mig i morgen, siger hun.

Hun hopper af mig så jeg kan rejse mig fra lænestolen. Jeg har siddet dybt i den. Og så står vi og kysser lidt videre. På en eller anden måde kommer min hånd ind under hendes bluse omme på ryggen. Det er vist hægterne på hendes BH, jeg kan mærke. Jeg lader dem sidde i fred.

- Nu er du nødt til at gå, siger hun. Så håber jeg du kommer i morgen. Du skal nok ikke komme før elleve.

- Jeg skal lige have adressen, siger jeg.

Jeg får adressen og et kort kys og går. Hun blir stående inde i huset. Jeg kigger lige ind i teltet for at sige farvel til Luna. Uropatruljen spiller stadigvæk. Sangeren har taget det meste af sin uniform af efterhånden, så lidt mandestrip er der måske alligevel i deres show. Folk klapper i takt til musikken i hvert fald. Jeg kan ikke få øje på Luna. Hun er heller ikke ude ved bilerne. Så må jeg gå uden at sige farvel til hende. Hun kender selv forretningen og turen, så hun ved hvordan det er.

Jeg har det en lille smule sært. Når jeg fortæller Guldmus det, sagde jeg. Men det har vi aftalt at jeg ikke skal gøre. Og jeg er glad på en anden måde end jeg plejer. Lidt som da vi lå med hinanden i hånden og fik tårer i øjnene. Nærmest bedre. Det er noget rod, og jeg kan slet ikke blive ked af det.

-

Jeg kan ikke vide det. Jeg kan umuligt vide det, og alligevel er jeg helt sikker. Det er noget andet end med Guldmus. Heldigvis er der ingen kunder, det tror jeg slet ikke jeg kan overskue lige nu. Og jeg ved ikke om det med Freja er bedre end det med Guldmus. Det er anderledes. Er det rigtigere eller er det helt forkert.

Det er i hvert fald rigtigere end det ville være med Miriam eller Luna. Eller hvem jeg nu har haft kigget på. De har været lækre og indbydende nok, men Freja er dejlig på en anden måde. Det er sådan det er.

Der kommer et par unger og skal have chips. Det behøver jeg heldigvis ikke tænke over. Jeg kender da Freja fra klassen, jeg har vel bare aldrig tænkt over hende på den måde. Så tydelig var hun ikke. Hun var bare en sød pige. Men har hun alligevel ligget i baghovedet på mig, uden jeg lagde mærke til det. Det følte så rigtigt fra starten der i den lænestol, som om det havde været sådan altid, selvom det osse var helt nyt. Hun sad på skødet af mig og kyssede mig. Ikke andet, ikke noget med noget. Hvordan kan hun så fylde så meget lige nu. Hun var fuld, meget fuld, det sagde hun selv. Mener hun det hele når hun blir ædru. Og svigter jeg nu Guldmus, når jeg har det sådan. Og hvordan kan jeg være så glad, når jeg samtidigt er pisseforvirret.

Det med Guldmus er vandet henover vores kroppe. Vi svømmer i fostervandet sammen. Vores forhold er vores skæbne. Eller er det for langt ude at sige det på den måde. Freja så på mig, og jeg så på hende. Vi så hinanden i øjnene. Og vi kyssede, så hun slugte mig, og jeg slugte hende. Det er en umulig tanke, men det var sådan det var. Og hvis hun nu fortryder det hele når hun blir ædru. Når jeg kommer og besøger hende i morgen har hun tømmermænd, og jeg er den største tømmermand. Hun har vel ikke mit nummer, så hun kan ikke ringe og aflyse. Og så står der en gammel dame og har lagt tre forskellige elpærer på disken.

- Hvilken en af de her passer til min baglygte, siger hun. Min venstre baglygte.

Jeg ved ikke engang hvad for en bil hun har. Den er lys, sikkert hvid. Lyset udenfor kan snyde.

- Det skal jeg ikke kunne sige. Jeg ekspederer bare her i butikken, jeg ved ikke noget om biler.

- Er her så en mekaniker jeg kan spørge ?

- Ikke på denne tid af dagen.

Jeg tror da at Jackie er mekaniker af en slags, men jeg ved det faktisk ikke.

- Den flinke politimand bad mig få det klaret med det samme, siger hun. Hvad gør jeg så ?

Jeg har vigtigere ting at tage mig af, men jeg prøver at være flink.

- Der er en tank i den anden ende af byen, siger jeg. På vej ud til motorvejen. De har døgnåbent, og der er måske en der kan hjælpe dig.

- Jeg kommer lige fra motorvejen. Og jeg bor i den her ende af byen.

- Så synes jeg du skal liste lige så stille hjem med bilen og kigge herved i morgen formiddag. Så er chefen på arbejde, og han kan garanteret hjælpe dig.

Hun ser skuffet ud, men hun siger pænt farvel og tak for hjælpen på vej ud. Og det lyder ikke engang som om hun mener det ironisk. Måske kan hun se at jeg prøvede så godt jeg kunne. Det er værre med Freja. Jeg følte mig hjemme i hendes øjne og hendes mund. Jeg håber ikke det er ønsketænkning. Jeg har ikke lyst til bare at være en tømmermand.

-

Mens jeg går ud til hendes adresse tænker jeg på det med klokken elleve. Er det på grund af kirketiden, eller vil hun bare sove længe efter festen. Det er i hvert fald ikke af hensyn til mig. Jeg har været oppe siden klokken otte og vågen siden lidt i syv. Jeg var hjemme før et, det kan jeg sagtens hvis jeg skynder mig.

Adressen er et rækkehus. Det er hvidt med sort tag. Det ser da pænt og nydeligt ud. Så meget ved jeg ikke om Freja, jeg ved ikke engang hvad hun laver til hverdag nu. Bor der osse en mor og en far på den adresse. Og søskende. Der står en lille cykel op ad flagstangen. Og den er ikke helt elleve endnu. Måske er hun ikke stået op. Jeg må hellere vente lidt med at ringe på. Jeg tager telefonen frem. Ti otteogfyrre. Hoveddøren går op og Freja kigger ud. Hun er ikke lige stået op. Hun har i hvert fald taget tøj på. Hun har vist osse været i bad, hun ser sådan ud. Frisk. Hun er sikkert osse ædru. Hun var fuld i går, det sagde hun i hvert fald selv.

- Hej, siger jeg. Har du tømmermænd fra i går ?

- Det har jeg ikke lagt mærke til, svarer hun.

Hun blir stående i døren, men da jeg kommer frem til hende, får jeg et kys på kinden. Hun har ikke fortrudt.

- Far og mor er lige kørt. Jeg sagde jeg var for træt til at tage med.

- Blev det sent.

- Jeg var hjemme inden tre. Men det behøvede de jo ikke få at vide.

Så står vi i entreen. Jeg ved ikke hvad det her skal ende med, jeg ved måske hvad jeg håber. Hvis hun vil være den første, så er det helt i orden med mig, så meget ved jeg.

- Vi kan godt gå ind på værelset med det samme, siger hun. Hvis du har travlt.

- Hvornår kommer dine forældre hjem ?

- Engang i aften.

- Så har jeg ikke travlt. Jeg skal bare gå ved femtiden ligesom i går.

- Du kan få det som du vil Søren.

- Men det blir derefter bagefter, siger jeg.

- Skal du så have en kop kaffe eller te først. Jeg har ikke forberedt noget. Kun mig selv.

- Så du har måske travlt ?

- Jeg vil i hvert fald gerne have det.

- Du kan få det som du vil Freja.

Vi går ind på hendes værelse og hun lukker døren.

- Hvad så Søren. Skal vi tage tøjet af som voksne mennesker, eller skal vi sætte os med tøj på som teenagere.

- Er det sådan voksne mennesker gør. Er det ikke mere som på et bordel.

- Jeg vil bare gerne have du ser mig først. Så du ikke får nogle ubehagelige overraskelser midt i det hele.

- Er der da noget i vejen med dig ?

- Er der ikke det med alle ?

Jeg har sagt at hun kan få det som hun vil. Vi tager begge to pænt tøjet af. Det er lidt på samme måde som forleden hjemme hos Guldmus, men det skal ikke forstyrre mig nu. Det her er noget helt andet. Noget helt andet.

Og så står hun nøgen foran mig.

- Der var noget du var bange for at vise mig, siger jeg. Men jeg kan ikke se noget der ikke skal være der.

Hun sætter venstre ben op på sengen. Og oppe på hendes inderlår, helt oppe ved fissen, er der et rødt mærke. Det er ret stort. Det kunne jeg godt have set selvom hun havde beholdt trusserne på. Men hun ville måske gerne have at jeg så det i den rette sammenhæng.

- Det er bare en misfarvning af huden af en slags. Det er ikke noget der smitter.

- Det ligner lidt en hund. Det er da meget charmerende at have en hund til at snuse der.

Det kan jeg sagtens sige, og det overrasker mig lidt. Osse selvom jeg mener det.

- Skal vi lægge os, siger hun.

Jeg prøver at lade være med at tænke på noget imens. Det her kan kroppen af sig selv, har jeg lært. Og min tidsfornemmelse blir noget usikker.

Så vågner jeg og er glad. Freja er stået op og har det meste af tøjet på. De siger at man altid kan huske den første. Jeg kan ikke huske en skid. Men jeg kan høre en radio et sted, det er rådhusklokkerne. Klokken er tolv, der er længe til jeg skal på arbejde. Hun ser at jeg er vågen.

- Tak skal du have, siger hun.

- Var det godt nok ?

- Det var helt fint.

- Du har vel prøvet det før, siger jeg.

- Ikke så mange gange. Og det er bedre når man er rigtigt forelsket. Hvordan med dig.

- Du er den første.

- Så var det derfor du var lidt fraværende ind imellem.

- Det betød noget for mig. Og så synes jeg ikke at jeg opfattede det. Jeg kan bare mærke jeg er glad.

- Fordi det er overstået.

- Sikkert osse det.

Hun kigger på mig.

- Næste gang lægger du nok mere mærke til det.

- Skal vi gøre det igen ?

- På et tidspunkt. Håber jeg da. Det har du måske ikke lyst til ?

- Jeg har lyst til at have lyst til det lige nu.

Hun løfter dynen og kigger på mig.

- Du ligner ikke en der kan så meget lige nu. Skal vi prøve noget ?

- Du kan gøre hvad du vil, har jeg sagt.
- Men synes du jeg skal ?
- Ja for helvede.

Hun tager tøjet af igen og sætter sig oven på mig og kører fissen henover min pik. Det føles dejligt og det rykker lidt i den, men rigtigt stiv blir den ikke.

- Der er faktisk dejligt det her, siger hun. Må jeg blive lidt ved.
- Den er jo ikke stiv ?
- Den er osse dejlig når den er blød. Gør det ondt på dig.
- Slet ikke. Det er rart.

Jeg lyver ikke. Det er rart, men osse lidt mærkeligt. Hun kører frem og tilbage nogle gange. Lidt hurtigere synes jeg.

- Kan du komme af det der ?
- Nej det tror jeg ikke. Jeg nyder det bare. Måske fordi det er dig. Men nu tror jeg vi skal stoppe. Har du lyst til noget andet, eller var det her godt nok ?
- Jeg ville gerne have været ind igen, siger jeg, mens jeg lægger mærke til det.
- Du kan prøve at stikke en finger ind og mærke det.

Hun rejser sig op på knæene og vrikker sig lidt frem. Jeg har jo rørt lidt udenpå en fisse før, men aldrig indenfor. Jeg stikker forsigtigt en pegefinger ind. Det er blødt og varmt og vådt. Er det mig der har gjort det ? Og pludseligt er min pik i hvert fald stiv.

- Jeg tror jeg kan lidt nu, siger jeg.

Hun vrikker sig tilbage og får stukket den en lille smule ind. Men så snart hun bevæger sig, vil den ikke alligevel. Den falder ud næsten med det samme.

- Undskyld, siger jeg.
- Det gør ikke noget. Det var godt nok første gang. Og det var dejligt alligevel. Og skal vi så ikke få noget tøj på ?

Vi tager begge to tøjet på. Enten har hun prøvet det flere gange end hun vil indrømme, eller osse er hun ligeglad.

- Jeg er ret forelsket i dig lige nu, siger jeg.
- Fordi vi har gjort det ?
- Fordi du tager det på den måde.

Det hele er så dejligt almindeligt. Og det var alligevel rigtig sex. Er vi så blevet voksne, eller er hun i hvert fald blevet det.

- Jeg tror du skal være min kæreste nu, siger jeg. Hvis du altså vil ?
- Det var da osse noget at spørge om. Hvad tror du ?

Når nu jeg har ventet så længe på det, og opdager at det ikke er mere end det er, så er der noget fredeligt og trygt over det. Kirkeklokkerne og måneraketterne var der ikke. Det er bare dejligt. Det er sådan det selvfølgelig skal være. Og hvordan får jeg fortalt Guldmus det. Hun ved det måske allerede.

- Nu går vi ud i køkkenet og får noget mad af en slags, siger Freja. Og du kan sagtens nå at komme på arbejde til tiden.

- Skal vi ikke osse giftes ?
- Vi tager det lidt med ro. Jeg er sulten, og det er du sikkert osse. Nåede du at få morgenmad inden du kom ?

Jeg må indrømme at det fik jeg ikke. Og hun har heller ikke fået noget. Vi går ud i køkkenet. Jeg kan vælge mellem spegepølse og ost. Sådan er det almindelige liv.

- Det er nok for tidligt at sige at jeg elsker dig, siger jeg. Men det her elsker jeg i hvert fald. Ostemad sammen med dig.
- Ja det er dejligt. Selvom jeg er lidt øm dernede nu.
- Undskyld. Var jeg for voldsom.
- Du var dejligt ivrig. Og det vil jeg gerne mindes om. Skal jeg lave te eller kaffe ?
- Det må du selv om. Jeg kan nøjes med et glas vand, hvis det skal være.

Hun koger vand til te, og jeg sidder bare og nyder at være der. Men et eller andet er jeg nødt til at fortælle Guldmus. Ikke at vi har kneppet, det må jeg ikke fortælle. Men at jeg er blevet forelsket. Det er jeg. Jeg har i hvert fald sagt det til Freja.

-

Jeg er på tanken allerede kvart over fem. Luna har meldt sig syg, så det er Jackie jeg skal afløse. Godt det ikke er Luna i dag, hun ville kunne se det på mig. Jackie kigger slet ikke på mig, så han lægger ikke mærke til det. Han er osse skide ligeglad, bare jeg kommer og ikke osse er syg, er han tilfreds. Han skynder sig ud til den sidste rest af weekenden, og jeg tager over. Tanken, kiosken, det er hvad det er, de få kunder fylder ikke meget for mig, jeg har tid til mig selv. Det skal jeg osse have lyst til, er jeg enig om.

Jeg behøver måske slet ikke sige noget til hende. Vi har aftalt at jeg ikke må sige noget. Min dag med Freja, det var ikke en nat, det var en dag, det betyder ikke noget for os. Freja ved alt om mit forhold til Guldmus, og der er ingen grund til at det skal være omvendt. Der er en god grund til at det ikke skal være omvendt. Der er mange gode grunde. Det behøver jeg ikke have ondt i maven over, og jeg har heller ikke plads i maven til det. Jeg har fået ostemad, jeg behøver ikke snuppe en karamelstang. Men hun vil blive ked af det, hun vil ikke forstå det almindelige. For Guldmus er sex noget udover det sædvanlige, noget ved siden af vores liv sammen. Sådan troede jeg osse det var, det var det bare ikke, så hvad gør jeg ved det. Det var kun en dag Søren, en hverdag, et eller halvanden knald, og det ene kan jeg ikke engang huske, det er ikke engang noget jeg har drømt. Jeg kan bare mærke det har været der. Været der engang, ligesom jeg ved at jeg blev født engang. Mor kan godt huske det, hun har fortalt om det. Så måske kan Freja huske noget og fortælle mig noget. Hun har ikke glemt det, vi er kærester. Hvad tror du selv Søren, sagde hun.

Det er lige før jeg kommer til at blande dem sammen, hende og hende. Og det må jeg ikke, har vi bestemt. Den bestemmelse har vi sammen, og den er Freja helt udenfor. Osse når jeg er inde i hende, jeg kan vel godt være to steder på en gang. Mere indviklet behøver jeg heller ikke gøre det. Jeg kunne skrive til hende nu og fortælle om noget helt andet, det ville ikke være noget problem. Jeg har ikke Frejas nummer, det er noget helt andet.

Guldmus skriver og spørger om jeg kommer ud til pynten i aften. Hun har helt styr på hvornår jeg er på eftermiddag, og hvornår jeg er på aften. Og jeg har en anden aftale. Det kan jeg sagtens skrive, jeg behøver ikke skrive hvem den er med. Det er ikke med Miriam, hende skal jeg ikke, hende skal jeg slet ikke. Det ville blive alt for indviklet nu. Jeg skal hjem og rydde op på mit værelse.

Luna har overtaget kassen, og jeg kan gå hjem. Hun har ikke sagt noget om festen. Hvad hun lavede med ham Dean, rager ikke mig. Det jeg lavede, rager heller ikke hende. Hverken til festen eller om søndagen. Jeg er ikke overrasket over at hun allerede er rask. Jeg har aftalt at jeg skal møde Freja ude. På cafeteriaet ved campingpladsen. Jeg tror ikke vi møder nogen fra skolen der. Men måske går hun med mig hjem. Vi skal mødes ved ottetiden, og jeg skal osse nå at spise. Jeg skulle have ryddet op i formiddags.

Det er i orden at skrive, at jeg har en aftale ude i byen. Og det er i orden at Guldmus tror hun ved, hvad det går ud på. Det gør det jo osse. Jeg skynder mig hjem. De andre har spist, men maden står på bordet, og de andres opvask står i køkkenvasken. Så skal jeg fandeme osse sætte det i maskinen. Og så kan jeg komme ned på værelset. Og jeg kan da nå det værste, jeg kan tage min cykel ud på campingpladsen i stedet for at gå. Jeg kan høre Amalie er inde hos Rasmus. De griner, måske skal han se efter hende. Bilen er væk, så far og mor er vel kørt. Ud at handle måske.

Værelset er pænt nok. Sengen er redt, og der ligger ikke noget på gulvet. Jeg har ikke fået støvsuget, men klokken er mange. Jeg går over til døren ind til Rasmus' værelse.

- Jeg cykler en tur, råber jeg.

De griner derinde, men jeg er sikker på at de har hørt mig. Så jeg går op til min cykel og ræser ud til campingpladsens cafeteria. Jeg vil helst være der først. Jeg har hendes nummer nu, jeg har ikke lagt det i kontaktlisten. Jeg kan det udenad.

Jeg er der først. Der sidder nogle andre og drikker kaffe eller øl eller vin. Nogle har osse burgere og pommes fritter. Og nogle har noget kage, kan jeg se. Men der er osse en to – tre ledige borde med plads til præcis to. Jeg lægger min trøje over stoleryggen ved et af de borde og går op til disken. Jeg køber to glas hvidvin. De ved godt hvad de skal have for det herude. Men de fleste af gæsterne kommer vel ude fra pladsen, og de er på ferie og forventer at tingene koster. Jeg skal ikke begynde at drikke før hun kommer.

- Hej Søren, lyder det.

Jeg vender mig og kigger. Jesper, der ikke længere er på instituttet, sidder der sammen med en pige på min alder. Det er ikke en han har scoret, så ville han ikke råbe op på den måde. Det er nok noget familie. Men hvad fanden laver han her på campingpladsens cafeteria. Ikke det samme som mig, det er jeg sikker på.

- Venter du en dame, spørger han. To glas hvidvin, det må være det.

- Det kan da godt være, siger jeg.
- Er det Guldmus ?
- Det er det ikke, nej.
- Så det skal holdes hemmeligt. Du kan stole på mig. Og osse på hende her, ikke osse Sandie.

Pigen ved bordet nikker, men hun siger ikke noget. Jesper siger heller ikke mere. Han drikker videre af sin fadøl. Jeg tror pigen drikker cola. Jeg går hen til det bord jeg har valgt.

To minutter over otte kommer Freja ind ad døren. Jeg vinker til hende. Hun havde nok fået øje på mig alligevel, flere er vi heller ikke, men nu ved hun osse at jeg har set hende.

- Jeg regnede med at du godt kunne drikke et glas hvidvin, siger jeg.
- Du regnede rigtigt, siger hun og sætter sig.

Så sidder vi der overfor hinanden og løfter vores glas. Jeg har taget mit glas i venstre hånd. Den er ikke så stabil som den højre, men på den måde kan vi nemmere nå hinanden under bordet med den anden hånd. Hun trykker min højre hånd og smiler endnu mere.

- Skål, siger hun.
- Skål Freja.

Så siger vi ikke mere i ret lang tid. Vi drikker ikke ret meget, og jeg sidder bare og nyder at hun er her. På et tidspunkt kan jeg se Jesper og den unge pige rejser sig og går. Var det ikke Sandie. Og er der ikke noget med at Guldmus har mødt hende. Det er ikke vigtig nu. Nu er de gået.

- Tak fordi du gad det her, siger jeg. Jeg har savnet dig.
- Tak fordi du siger det. Jeg var bare i tvivl om jeg turde gå over og kysse dig her.
- Det tør du godt nu.

Jeg kan da osse godt rejse mig. Det skulle jeg måske have gjort da jeg så hende. I stedet for bare at vinke. Det er måske derfor jeg ikke fik det kys med det samme. Jeg har rejst mig nu og hun har rejst sig. Vi går hinanden i møde og får et kys og et kram og et kys til. Måske ser det underligt ud, at vi først gør det nu. Men det vil jeg skide på. Det vil hun osse, tror jeg. Hun kender heller ikke nogen af de andre i cafeteriaet.

- Men når vi har drukket vinen, siger hun, skal vi så ikke gå en tur.
- Vi tænker allerede ens, siger jeg.

Vi sætter os og drikker vores vin. Ikke hurtigt, så travlt har vi heller ikke. Nu er det ikke kun væres hænder, der mødes under bordet, det er osse vores knæ.

- Men hvor går vi hen, spørger jeg. Vi har ikke noget telt her på pladsen.
- Jeg ville gå tur, ikke ligge i telt. Men du vil måske hellere ligge ned ?
- På et tidspunkt.
- Det tidspunkt kommer vi til. Men nu vil jeg godt prøve at følges ad og føle hvordan det føles.
- Alt for dig min elskede.

- Gamle liderbuks. Jeg elsker osse dig.

Vi ser lidt på hinanden.

- Lyder vi ikke som om vi har været gift i årevis, siger jeg.
- Det burde vi osse have været. Er det ikke dejligt.

Vi drikker ud og forlader cafeteriaet.

-

- Det går for stærkt for jer, siger Miriam.
- Hvad mener du.
- Det går for stærkt for dig og Freja lige nu. Og du har ikke sagt et ord til Guldmus.
- Det er som vi har aftalt.
- I har aftalt at I måtte knalde hvem I ville, ikke ?
- Præcist.
- Men I har ikke aftalt noget om at blive forelskede i andre.
- Det kan man ikke styre Miriam.
- Nemlig, det kan man ikke styre. Og nu er du og Freja næsten gift, uden din søster ved noget om det.
- Du er den eneste der ved det.
- Freja ved det vel osse. Og nu er hun gravid.
- Det er slet ikke sikkert endnu. Hun er bare bange for at hun er det.
- Hvorfor helvede har I ikke sørget for at hun ikke blev det.
- Det tænkte vi ikke over.

Miriam holder en pause og glør på mig. Det er det hun gør. Hun glør på mig.

- Du kan måske bilde mig ind at du ikke har tænkt på det. Men det har hun i hvert fald. Det kan hun ikke undgå.
- Så godt kender du hende ikke. Tror du hun har gjort det med vilje måske ?
- Det tror jeg ikke noget om. Man kan godt have mange viljer på en gang.
- Lige nu har jeg slet ingen.
- Og derfor er du nødt til at låne min. Du skal have snakket om det her med Guldmus. Det er ikke mig der skal sige det til hende, hvis det var det du håbede.
- Men du vil være der ?
- Det er nok nødvendigt.

Jeg ved godt hvorfor hun er vred. Hun synes jeg har opført mig som en idiot. Eller som et svin måske. Et eller andet sted er Guldmus måske osse blevet hendes søster. På en anden måde, men alligevel. Måske er det derfor hun ser ud som om hun osse er ked af det. Jeg har sgu ikke ødelagt noget for hende. Det var hende der fik arbejde på instituttet, så vi ikke kunne have sommeren sammen, vi tre.

- Vi skal mødes alle tre, siger hun. Og du skal ikke på arbejde i aften.
- Jeg har en anden aftale, siger jeg.
- Det har du sikkert. Men den er du nødt til at aflyse.
- Det kan jeg ikke bare.
- Vel kan du så. Ring til hende nu.
- Det er ikke sikkert Guldmus kan i aften.

- Jeg har en aftale med hende i aften. Så det ved jeg at hun kan. Nu ringer du til Freja, og siger du er nødt til at gå til et møde i aften.
- Jeg kan ikke lyve for hende.
- Det skal du fandeme heller ikke.

Jeg ringer til Freja, og hun tager selvfølgelig telefonen med det samme. Man kan ikke være heldig hver gang. Det ville heller ikke hjælpe noget, hvis jeg fik tid til at tænke mig lidt mere om. Jeg har tænkt, og mit hoved er gået i stykker. Det er derfor jeg har snakket med Miriam. Det var ikke for at få det til at gå væk. For det går jo ikke væk.

Jeg siger bare det er et møde, og Freja kan sagtens gætte hvad det er for et møde. Hun har selv sagt at jeg skal se at få snakket med Guldmus. Men jeg kan høre hun blir ked af det.

- Jeg svigter dig ikke, siger jeg.
- Det ved jeg godt.

Jeg lægger på og kigger på Miriam.

- Du vil helst ikke svigte nogen, siger hun.
- Men jeg har allerede gjort det, siger jeg.

Vi aftaler at jeg kommer ud til pynten allerede lige efter arbejde. Det er ikke vejr til at gå i vandet, men det skal vi heller ikke.

-

Den er over syv før jeg er der.

- Der var noget på tanken, siger jeg.
- Men nu er du her, siger Miriam.

Guldmus siger ikke noget. Hun sidder med et plastikkrus i hånden, der er en sjat hvidvin i bunden af det.

- Har I mere af det der, siger jeg.
- Når du har sagt det du skal sige, svarer Miriam.

Guldmus kigger op på mig.

- Hvad er det så du skal fortælle ?
- Jeg er sammen med en anden for tiden.
- Det har jeg sgu regnet ud. Og vi har aftalt at det skal vi ikke fortælle.
- Hun er måske blevet gravid.
- Du har bollet hende tyk ?
- Hun er ikke tyk endnu. Og det er kun måske.

- Så er det altså ikke Luna. Jeg troede måske det var hende, men det kan det ikke være.

- Det ved du da ikke noget om.
- Jeg kender dig Søren, og jeg kender Luna godt nok. Hvem er det så ?
- Vil du gerne vide det ?

- Så ved jeg godt hvem det er. Det er Følle.

Hvor ved hun det fra. Har Miriam alligevel sagt det ? Jeg kigger over på hende.

- Jeg har ikke sagt noget, siger hun. Jeg har kun sagt at du havde noget at fortælle.
- Den slags kan ordnes, siger Guldmus. Hun kan sagtens få en abort når det er så tidligt.
- Ville du få det hvis det var dig, spørger jeg.

Jeg er vist blevet en lille smule vred. Jeg var forberedt på at kun ville blive ked af det, ikke at hun ville være hård og logisk.

- Det er lige meget hvad jeg ville. Hvad vil du ? Vil du gerne være far ? Far til hendes barn. Så jeg kunne få en niece. Jeg er måske osse gravid. Så kan ungerne lege sammen her i sandet.

Der er altså mere sten og grus på stranden her på Påskepynten. Der er ikke meget sand.

- Hold nu op med det pis Guldmus, siger Miriam. Hvad fanden skulle du være blevet gravid af lige pludseligt.
- Jeg suttede den da af på ham den gule grævling. Den nat det tordnede herude. Hans pik var grim og skæv, men hans sperm smagte som karamelsovs, så jeg kom til at sluge det hele.
- Hold nu op, siger Miriam. Og selvom det var, så blir man ikke gravid af det.
- Havfruer gør. Det er derfor de ikke behøver at have ben. Det er ikke kun udenpå, jeg er mærkelig, det er osse indeni.
- Prøv nu at tage det alvorligt. Det er Søren der har et problem, ikke dig.
- Hvorfor må jeg ikke osse have et ?

Nu begynder hun at græde.

- Jeg er ked af at det skete sådan, siger jeg. Det skete bare.
- Det er din skyld, siger Guldmus. Du lavede vores aftale, og så kunne du ikke engang selv holde den.
- Hvad skal jeg gøre ?
- Du kan ikke gøre en skid. Og nu er jeg gravid i mavesækken, og det ender med at jeg skal skide en gul grævlingeunge ud.

Miriam kigger på os begge to. Hun er lidt udenfor samtalen nu, kan jeg se. Hun rykker over til Guldmus og lægger armen over hendes skulder.

- Du kan bare skride Søren, siger Guldmus. Gå bare tilbage til Følle og stik pikken op i hendes hjerte i stedet for. Jeg gider ikke se på dig lige nu.
- I er da nødt til at snakke det her færdigt, siger Miriam.
- Vi har ikke mere at snakke om, siger Guldmus.

Jeg ser på Miriam. Hun nikker. Det er bedst jeg går nu, kan jeg se. Jeg begynder at gå op ad skredet fra tordenaftenen. Oppe på toppen vender jeg mig om og ser tilbage på dem. Miriam er rykket tættere på Guldmus og har lagt sin hage på hendes skulder. Det sær næsten ud som om hun vil bide hende i halsen. Jeg vender mig om. Jeg har hørt nok om havfruer lige nu, jeg skal ikke osse til at tænke på vampyrer. Og jeg kan osse nå at komme ud til Freja.

-

Det er Frejas far der åbner døren.

- Goddag Søren. Jeg troede ikke du kom i dag.
- Det gik hurtigere end jeg troede det ville.
- Freja blir i hvert fald glad.
- Det håber jeg da.

Det blir hun. Men hun er osse lidt nervøs.

- Hvad sagde Guldmus ?
- Hun blev endnu mærkeligere end hun plejer at være.
- Du holder jo meget af hende.
- Hun er min søster, så det gør jeg. Det er dig jeg elsker.
- Du sagde det.
- Jeg kan lige så godt sige det, når det er sådan det er.
- Sagde du osse det til hende ?

Det gjorde jeg vel ikke. Men hun ved det godt, hun ved det hele.

- Hun vidste det hele i forvejen, siger jeg.
- Jeg kan osse godt lide hende, siger Freja.

Så kysser vi lidt.

- Men det kom i dag, siger hun. Så jeg er altså ikke gravid.
- Det kan vi da gøre noget ved.
- Ikke lige nu i hvert fald.
- Nå nej. Det var heller ikke det jeg mente.

Det var det ikke. Selvom jeg ikke skulle nødes mange gange, hvis det var. Det er det så ikke, og det er helt ok. Jeg skal lære at tænke mig om.

- Men vi kan gå en tur, siger hun.
- Hvor hen ?
- Ned i byen. Nu kan vi godt vise hinanden frem.

Det har hun ret i. Det kan godt være det var en ubehagelig samtale med Guldmus, eller ubehagelig er måske det forkerte ord. Men det betyder at vi nu kan gå i byen med hinanden i hånden, så vi ikke skal mødes ved campingpladsen og andre skumle steder.

Vi møder ingen vi kender. Ikke kender rigtigt i hvert fald. Og det er lige før det er en skam, men klokken er så mange og gadelyset er tændt, så de fleste er vel hjemme nu. Vi går gennem gågaden med hinanden i hånden, og hver gang vi kommer forbi en åben port eller passage, skal vi ind og prøve om der kan kyskes der. Det kan der sagtens de fleste steder. Der er kun en enkelt port, hvor det lugter så meget af pis, at vi må springe den over.

- Der er nogle der er nogle svin, siger Freja.
- Jeg har i hvert fald aldrig pissert i en port, siger jeg.

Det passer. Det har jeg aldrig. Jeg har gjort det i parken et par gange, men det var opad et træ. Det er noget andet og osse en slags gødning til træet.

I nogle af portene kommer vi osse til at tage lidt på hinanden. Ikke for meget, og kun udenpå tøj, bare for at mærke at vi kan lide hinanden osse på den måde. Freja fniser på et tidspunkt.

- Du har vist fået en bule i bukserne, siger hun.
- Det skal du bare være stolt af.
- Det er jeg fandeme osse.

Da vi kommer tilbage til rækkehuset er lysene slukket. Resten af familien er gået i seng. Vi tænder på hendes værelse og sidder lidt og snakker, og det ender med at jeg sover der. Vi kan sagtens være i hendes seng uden problemer. Hun er nødt til at beholde underbukserne på, så det gør jeg osse i nat.

-

Jeg er tidligt oppe, i nat har jeg sovet hjemme alene. Freja er i Jylland med sin far og sin mor og sin lillesøster. Hendes farmor og hendes nye mand har sølvbryllup. Det er mere end seksogtyve år siden Frejas farfar døde, så ham har hun aldrig mødt. Og hendes farmor og bedstefar har været gift i femogtyve år nu. Og hendes farmor kan holde sit sølvbryllup nummer to. Sådan er de i den familie, siger Freja. Hendes far og mor siger det samme. Og de kommer først hjem på fredag. De har været inviteret længe, og de har lagt deres ferier så det passer. Der er desværre ikke plads til mig i bordplanen derovre, de har ikke engang behøvet at spørge. Freja har alligevel ringet og spurgt, sagde hun, og farmor sagde at det ikke duede. Og så vigtigt var det vel heller ikke. De tog afsted i forgårs og kommer først hjem i overmorgen. Men vi har da ringet sammen, bare ikke lige midt i festen i går aftes. Og her til morgen sover de vel længe. Jeg vil ikke prøve at ringe allerede nu.

Hun var da glad da vi talte sammen i går formiddag, men hun var osse træt. De havde været oppe klokken lort for at synge for sølvbrudeparret. Og så havde de i forvejen brugt det halve af natten på æresporten. Det havde været hyggeligt, og så ville hun gerne nå at sove lidt, så hun kunne være vågen til festen. Så vi har kun snakket et kvarters tid, og det var uden billede. Og jeg skal i hvert fald vente til klokken elleve med at ringe til hende, jeg kan ikke være andet bekendt.

Jeg skriver til Guldmus og spørger om hun har fået det bedre igen. Jeg har prøvet nogle gange, og hun har ikke svaret. I dag svarer hun med det samme. Hun er syg i dag, så hun er ikke i skole, og jeg må gerne komme forbi på sygebesøg. Og det vil ikke gøre noget hvis jeg har chokolade med. Så det er nok ikke noget med maven.

Jeg går forbi tanken på vejen hen til hende. Det er Jackie her om formiddagen, så jeg er nødt til at betale for chokoladen. Og så går jeg over og op og ringer på. Hun åbner selv døren.

- Dav Søren. Dejligt at se dig.

Hun har sgu selv ignoreret mig når jeg skrev. Og nu er det dejligt at se mig.

- I lige måde, siger jeg. Jeg har været noget bekymret for dig. Du var så depri da jeg så dig sidst.
- Miriam er god til at trøste, så nu er jeg glad igen.

Hvad mener hun så med det ?

- Så du har det godt. Var du ikke syg ?
- Humøret er godt nok. Og hvad med dig ? Nyder du at være græsenkemand ?

Hvor helvede ved hun det fra. Hun har det ikke fra Freja, det er jeg sikker på. Men måske en fra den gamle klasse har sagt noget. Freja har vel snakket med nogle af dem i den sidste tid. Osse når jeg var på arbejde for eksempel. Og vi bor i en lille by.

- Næ, siger jeg. Det hele er ad helvede til.
- Du savner hende ?
- Gu gør jeg så.
- Har du ikke osse savnet mig ?
- Det har jeg da. Men dig har jeg kendt så længe at jeg kan have dig indeni, selvom vi ikke ser hinanden.
- Men du har mig ikke indeni, når du er sammen med hende ?

Det må jeg så indrømme at jeg ikke har.

- Og du har ikke hende indeni når du er sammen med mig ?
- Det er noget andet Guldmus. Vi har aftalt at du er min søster. Vi er født til at være sammen. Freja er min kæreste, og hun skal være mor til mine børn.

Vi står stadig ude i gangen. Jeg har da lukket døren ud til opgangen, men vi er alligevel ikke rigtigt kommet ind.

- Så du elsker hende mere end du elsker mig ?
- Nej. Jeg elsker hende på en anden måde end jeg elsker dig, det er noget andet. Og skal vi ikke gå ind og sætte os. Vi kan ikke stå herude i gangen og æde chokolade.
- Må det så være inde på mit værelse, eller skal det være i stuen nu ?
- Det bestemmer du Guldmus.

Vi går ind på hendes værelse. Jeg sætter mig på stolen ved hendes skrivebord, hun sætter sig på sengen. Hun åbner pakken med chokolade og begynder at køre den ind.

- Når man er gravid, siger hun, så er man tit syg med et eller andet. Og jeg er syg med chokolade.
- Du er da ikke rigtigt gravid ?
- Nej. Hvordan fanden skulle jeg være blevet det.
- Du har ikke en lille grævling i mavesækken.
- Nej man kan da ikke blive gravid af at sluge. Det var bare noget jeg sagde. Men jeg vil vist gerne være gravid, tror jeg.
- Freja er det altså ikke.
- Det har ikke noget med Følle at gøre, kun med dig.
- Hvordan mig ?
- Det er sgu da dig jeg vil være gravid med.
- Du ved godt at vi har aftalt at det kan vi ikke.

- Hvis du bare var donor. Hvis du bare gjorde det selv og spyttede i den her kop. Så kunne jeg selv hælde det ind når du var gået.

Hun har en kop til det inde på værelset, og nu sidder hun med den i hånden. Hun er ikke rigtigt klog. Tror hun at jeg vil stå her og spille den af i en kop ? En almindelig onsdag formiddag.

- Det holder slet ikke Guldmus. Det er stadigvæk forkert.
- Hvis du var anonym ?
- Jeg er jo ikke anonym.
- Og du under mig ikke et barn.
- Sikke noget pis. Jeg vil være glad når du får et barn. Du skal bare finde den rigtige far, og det er ikke mig.
- Hvem skulle det så være ?
- Det skal jeg da ikke bestemme.
- Du skal bare bestemme hvem det ikke skal være.
- Det vil være indavl Guldmus.
- Det ved du jo godt at det ikke er. Nu er det dig der er tosset, ikke mig.

Hvis man ser helt fornuftigt på det, har hun ret. Vi er ikke biologisk i familie med hinanden, det ved jeg godt. Men på det punkt kan jeg ikke være snusfornuftig, der er andet i verden end biologi.

- Jeg vil ikke være en kødmaskine, siger jeg. For mig er du en søster, en kær søster. Og jeg er ligeglad med hvad der står på vores dåbsattester. Det mener du osse, det ved jeg. Der står heller ikke Guldmus på din dåbsattest i virkeligheden.
- Jeg ved godt jeg er dum, siger hun. Jeg kan bare ikke forestille mig en anden far til mit barn.
- Og det er jeg endda glad for. I hvert fald hvis jeg skal være ærlig. Det blir det nok ikke nemmere af, det ved jeg godt. Men det er altså ikke et problem du kan løse med en kop og en teske.
- Og jeg skal ikke spørge om du hellere vil bruge naturmetoden ?
- Det skal du slet ikke, nej. Det vil være alt for fristende.
- Vi elsker at pine os selv, siger hun. Det ved du godt.
- Livet skal være svært Guldmus.

Jeg siger ikke noget om at det er let sammen med Freja. Når hun ikke er i Jylland altså. Det vil jeg ikke kunne være bekendt at sige.

- Du skal snart på arbejde.
- Det skal jeg nemlig. God bedring med sygdommen.

Hun er sød. Hun siger ikke noget om at det er mig der er sygdommen. Det ved jeg godt det er. Og det er en anden end mig, der skal sørge for at hun får det bedre.

- Jeg håber du finder den rigtige donor, siger jeg. Lige pludseligt er han der uden du har tænkt på det.

Jeg synes selv det er pænt sagt. Jeg ved ikke om hun synes det. Hun siger ikke noget mens jeg går ud i opgangen, så jeg lukker bare døren efter mig. Hun var glad da jeg kom, hun kan blive glad igen. Miriam kan vel trøste hende, men hun kan godt nok ikke gøre hende gravid.

-

Der er kun en nat tilbage nu. Jeg overlever det. Jeg gider ikke gå rundt om mig selv mere, så jeg går ud til pynten. De andre er ikke derude nu. Guldmus er vel i skole, hvis hun ikke stadig er sygemeldt. Og Miriam er på arbejde. Går jeg da ud fra.

Ude ved roemarken kommer jeg til at tænke på at stedet måske ikke er så velvalgt. Jeg skulle da have valgt et sted, hvor jeg har minder sammen med Freja, når det for pokker er hende jeg savner.

Jeg går alligevel ned over skredet og ned på stranden. Jeg tager skoene af og vader lidt ud. Jeg ved endda hvor det er bedst at gå ud af hensyn til stenene. Jeg behøver ikke tænke over det, mine fødder kan selv, men nu tænker jeg alligevel på det.

Jeg skal hverken svømme eller dykke, jeg skal bare mærke vandet under fødderne. Kan jeg så tænke på Freja her ? Det kan jeg godt. En dag skal jeg have hende med ud at dykke. Hvis jeg kan være det bekendt. Det bestemmer jeg vel selv, der går ikke noget fra Guldmus af den grund. Det tror jeg ikke. Freja og mig i vandet. Så kan hun osse mærke det. Og måske kan vi gøre det ude i vandet, man kan endda gøre det helt under vandet, har jeg set. På film engang, men det var selvfølgelig bare en film. Det Freja og jeg har sammen er ikke en film, det er virkeligheden. Var det ikke det Miriam sagde. At jeg så på hende og Guldmus som nogle i en film. Det passer i hvert fald ikke, men det passer i hvert fald lidt. Det er Freja, der ikke er en film. Er det sådan at blive voksen. Så verden ikke længere er en film ?

Det er måske det jeg skal fortælle Max Carlson. Det kan være den historie han eftersøger. Måske, jeg ved ikke så meget om hvad hans projekt i virkeligheden går ud på. Måske synes han bare det er noget barnligt pjat og ikke spor sjovt. Men det kan være fordi han ikke fatter det væsentlige. Havfruer er en film, en tegnefilm endda. Kvinder uden ben – og uden noget imellem dem, som Jesper sagde til Guldmus engang. Hvis det altså ikke er noget hun selv har fundet på, det gør hun osse tit.

Nu skal jeg ikke tænke på dem, og heller ikke på nogle andre. Kun på Freja. Jeg kan mærke jeg savner hende. Mandag, tirsdag, onsdag, torsdag, det er lang tid synes jeg. Hun stod tidligt op i mandags, og hun snakkede mere med sin far end med mig. Det var osse hans familie de skulle besøge. Men hun vinkede da de kørte og jeg cyklede hjem. Og sendte fingerkys. Jeg vender mig over mod Jylland og sender fingerkys derover ad. Jeg håber hun kan mærke dem. Jeg kan i hvert fald.

Jeg går ind på stranden og sætter mig på en sten. Det er lidt mærkeligt at være her i godt vejr uden at være i. Men det er en tegnefilm at smide tøj i og gå ud og dykke under længe, meget længe. Det er ikke en voksen mand som mig. Max Carlson spurgte i den underlige café, om vi stadig ville være havfruer når vi blev gamle. Det ender nok med at jeg ikke vil. Hvad Guldmus vil, må hun vel selv bestemme.

Men Freja. Vil hun osse med. Bare for at prøve det i hvert fald. Miriam ser ud til at have lært det. Så Freja og jeg osse kunne have det sammen. Så vi kan fortælle til vores børnebørn, når de er blevet gamle nok til at høre det.

Det er meget man kan nå at tænke på, når man sidder alene på en sten på stranden. Det er ikke lige logisk alt sammen, og jeg kan nok ikke nå at lægge mærke til det hele. Når man ikke bare skal ud i vandet og svømme og dykke. Og mærke vandet. Jeg kunne vel sagtens tænke på Freja mens jeg stod i vandet. Ikke fordi jeg skal i, men det kunne vel godt lade sig gøre at tænke på hende, mens jeg svømmede. Men det er nok ikke her jeg vil kende hende, det er i vores hjem. Vi skal da bygge et hjem, det skal ikke svømmes, det skal ligge fast.

Men hvis hun selv spørger, hvis hun selv vil prøve. Kan jeg så sige at det vil være forkert. Og vil hun så ikke tænke sit, hun har jo hørt historierne. Det halve af byen har hørt rygterne, det ved jeg da. Om os to og os tre herude. De er ikke blevet mindre saftige af at blive fortalt ude i byen. Vilde orgier ved bålet, Rasmus har fortalt en del han har hørt. Og selvom han har hørt sandheden fra mig. Og Guldmus og Miriam. Måske sidder historierne alligevel i Freja. Hvis hun selv prøver, vil hun opdage hvor smukt og skønt det er. Og rent. Det er hvad det er. Man blir ren af at dykke i vand.

De baptister eller hvad fanden det er, de har fat i noget. De blander bare religion ind i det. Men det er det osse rensed for. Vandet er klart. I tykke lag kan man dog se at det er blå, som der vist stod i en gammel kemibog, som SyverJensen citerede mere end en gang. Det stod vel i margen til hans noter.

Og selvom jeg ikke er beskidt, jeg synes ikke jeg har gjort noget grimt, så vil det vel ikke skade at føle sig ren igen. Jeg har stranden helt for mig selv, det har jeg prøvet før. De siger man ikke skal alene, men jeg ved hvad jeg har med at gøre. Jeg tager tøjet af og vader ud og hopper under. Jeg glider gennem vandet, og jeg kan mærke at Freja er med. Måske står hun under en bruser ovre i Jylland og lader vandet løbe nedover huden. Det er lidt det samme, det her er bare bedre.

Det rykker lidt dernede. Det plejer det ikke når jeg dykker. Det er Frejas skyld. Og hvis man kan kneppe under vand, kan man vel osse tage en spiller under vandet. Det er der ingen der blir gravide af, her er ingen havfruer i dag.

Men det skal vel gemmes til Freja. Hun kommer hjem i morgen. Jeg prøver bare lidt med højre hånd. Det er i hvert fald bedre end i den kop hos Guldmus. Det trykker derinde, men pikken vil ikke rigtigt. Er vandet for koldt, eller er omgivelserne alligevel for forkerte. Det er da i orden, så er der så meget mere til Freja i morgen aften. Så kan hun få det hele.

Jeg går i land. Jeg kan sagtens nå at lufttørre og se helt anstændig ud, inden jeg skal have tøj og sko på og på arbejde.

-

Jeg glæder mig til hun kommer hjem i aften. Man kan sige meget i en telefon, og man kan se hinanden på skærmen. Og det kan vi da have meget sjov af, men det er bedre at være sammen og osse mærke. Det giver den sidste varme i maven. Og hun har lovet mig at ringe når de er hjemme. Det blir sikkert mens jeg er på arbejde. Jackie vil ikke have vi har telefonen tændt i butikken, men han er der ikke. Hvem skulle sladre ? Kunderne ? De er da pisse ligeglade med min telefon. Luna sagde det allerede en første uge, dengang vi var der sammen, og hun har helt ret.

Når jeg så får fri klokken tolv, må jeg meget gerne komme forbi. Hun har fri i weekenden, og den sidste dag i Jylland har været ren ferie. Hun er ikke træt mere, hun glæder sig bare til at se mig. Jeg kunne mærke det, hun behøvede ikke at sige det, men hun gjorde det alligevel. Nu skal vi ikke snakke mere telefon før hun er hjemme. De regner med at køre ved firetiden, og de regner med at de skal have et par stop undervejs. Emmaline har det med at blive køresyg på lange ture.

Jeg skal have noget at spise nu, så jeg ikke blir fristet af det bake-off . Hvis jeg spiser for meget af det, er det mig der buler ud, og det skal det ikke være.

Jeg kunne tage noget tøj med, så jeg kan skifte inden jeg cykler derud. Men det vil måske være for meget. Jeg kunne måske nøjes med rene underbukser. Er underbukser overhovedet vigtige ? Det er da godt nok hvis Freja har glemt at tage sine på. Men det er ikke sådan jeg skal tænke, jeg skal på arbejde, og der skal jeg se anstændig ud. Og ude ved Freja er det måske hendes mor der åbner døren. Det er ikke fru Petersen. Og hvorfor skulle hun nu blandes ind i det.

Jeg pakker rene underbukser og sokker i en pose. Og en ren T-shirt. De lange bukser er gode nok som de er. Der er heller ikke plads til et ekstra par i den pose, jeg har taget. Så tager jeg et stykke brød og noget rullepølse fra køleskabet. Jeg skal have cyklen med på tanken, så jeg har slet ikke travlt.

Luna er ikke engang begyndt at gøre kassen op.

- Så kommer hun hjem i dag, siger hun.
- Det gør hun. De må være over halvvejs nu.
- Skal du derud i aften.
- Det skal jeg da i hvert fald.
- Så trykket er steget. Må jeg se ?
- Gu må du ej.
- Jeg skal bare se hvor meget dine øjne buler ud.

Sådan kan Luna og jeg sagtens snakke hyggeligt. Hun synes Freja og jeg er søde sammen. De er vel veninder, men hun er ikke irriteret over at jeg har maset mig ind. Hun synes vist vi er lidt sjove. Hun tror ikke det holder i det lange løb, det har hun sagt. Men hvad ved hun om det ? Hun gør kassen op og klapper mig i røven og går.

Jeg skulle nok have spist rigtig aftensmad og ikke bare rullepølse, jeg er allerede sulten. Måske er det fordi jeg har savnet Freja i maven osse. Ikke som Guldmus snakkede om sin mave, bare fornemmelsen. Hun skal ikke forstyrre mine tanker. Og så i en kop. Jeg tror hun mente det alvorligt, og det blir det slet ikke bedre af.

Og så ringer Freja. De er hjemme nu. Det blev en lang tur, og de skulle spise på en restaurant hendes far kendte i Fredericia, og så var den lukket. Og det kunne han ikke forstå, for det er sgu fredag. Og så måtte de over broen, men der fandt de et godt sted nede på havnen. Det tog bare længere tid end planlagt. Nu glæder hun sig bare til at jeg kommer. Klokken er over ni, der er under tre timer til jeg har fri. Og så ringer hun af, hun skal pakke ud og sådan. Og sådan, det lyder godt.

Der er næsten ingen kunder selvom det er fredag, så jeg har masser af tid. Det plejer at være rart når det er, men i dag er det irriterende. Så kommer Miriam ind. Hun ser helt forkert ud i ansigtet.

- Er der noget galt, siger jeg.
- Jeg skulle lige se et normalt og fredeligt menneske.
- Og det er jeg så i dag. Skal du ikke have noget. En pølse eller chokolade eller noget.
- En pølse. Hvad skulle jeg med en pølse.
- Eller chokolade.
- Nej heller ikke det.

Hun er ikke sig selv. Det er meget underligt, når det er hende. Vi andre kan godt være forvirrede, men Miriam har altid styr på tingene. Det plejer at være betryggende. Og nu er det mig der skal være betryggende. Det ved jeg ikke om jeg kan klare.

- Der er jo noget galt, siger jeg. Det kan jeg se på dig.
- Det er lige meget. Jeg gider ikke tale om det.
- Det er i orden. Du kan bare blive, der er plads nok i butikken.
- Jeg tror jeg siger farvel. Kan du hilse Guldmus og sige at jeg ringer på et tidspunkt.

Og så er hun ude af døren inden jeg når at sige mere. Sært. Ikke det jeg har brug for lige nu. Jeg vil bare gå og glæde mig, jeg vil ikke forstyrres. I hvert fald ikke af noget jeg skal tænke over. Men jeg ved heller ikke hvad hun ville, så hvad fanden skal jeg tænke mere. Hilse Guldmus. Hun taler vel med hende før jeg gør. Jeg skal ud til Freja, og der er lidt over en time til jeg har fri. Måske skal jeg skifte allerede nu, så jeg kan køre med det samme, selvom der skulle komme kunder lige før lukketid.

Jeg er næsten på vej ud bagved, da der kommer et par uinteressante kunder ind. Så må jeg hellere blive i butikken, så de ikke render med noget. Der er øl i køledisken.

Men de er meget fredelige. De tager hver en øl op til disken, og den ene har osse en pose chips. De snakker engelsk og vil gerne betale med kontanter. De har både euro og kroner i pungen, kan jeg se. Hvor mon de bor. Ikke på campingpladsen, for så ville de have handlet der. Vi er ikke billigere end kiosken derude. Men de ligner heller ikke nogen der bor på hotellet. Jeg spørger dem ikke, det rager slet ikke mig.

Da de er gået går jeg ud bagved og skifter. Det er lidt underligt at stå og skifte underbukser derude. Men jeg tør ikke gå ud på toilettet, så kan jeg ikke se om der kommer nogen. Og hvis der kommer nogen, kan jeg så rende ind uden bukser på

midt i det hele. Men der kommer ingen nu. Der kommer en bil, men de blir derude og har vel betalt benzinen i automaten.

Jeg er hurtigt færdig med at skifte. Jeg når endda at binde mine sko. Det tøj jeg har taget af, lægger jeg ned i posen. Nu er der kun en halv time til lukketid. Jeg håber ikke der kommer flere kunder, jeg ligner bare en kunde lige nu. En kunde med en helt ren rød T-shirt.

Der er et ur i butikken. Det fejler ikke noget. Det går bare lige så langsomt som tiden går. Jeg kan vel godt begynde at gøre kassen op. Der er kontanter fra de to udlændinge. Kassen stemmer, og der er et kvarter til jeg kan lukke og låse. Jeg kan lige nå en tur gennem hylderne, og se om der er noget der skal rettes op. Er der noget der er væltet, eller noget der står skævt. Og klokken tolv er der stadig ingen kunder, og jeg kan slukke lyset indenfor og låse af. Og tage min cykel.

Det er Freja selv der lukker op. De andre er gået til ro, hun er stadig oppe. Så vi skal tale lidt lavt. Hun ser dejlig ud, vi siger ikke meget, vi holder om hinanden, og hun roder mig i håret. Hun kysser lidt på samme måde, som den gang i Lunas brors kolonihavehus. Sultent. Denne gang er jeg bedre forberedt og kan gøre gengæld. Vi går ud i køkkenet, længst væk fra soveværelset. Hun har en lysegul kjole på og åbner en flaske hvidvin.

- Vi må godt fejre det her, siger hun.

- Var det en god tur ?

- Jeg glæder mig til at vi to skal have sølvbryllup, svarer hun.

Jeg er ligeglad med hvorfor hun siger det. Jeg lægger bare mærke til det, og jeg kan mærke jeg er glad. Vi stå helt tæt på hinanden mens vi smiler. Hun har gjort noget ud af sig selv, kan jeg se. Det har hun gjort for mig. Den gule kjole er blød og rar at røre ved. Det blir endnu bedre af at hun er indeni den. Jeg er glad for at jeg har skiftet på tanken, inden jeg kørte herhen.

- Jeg behøver ikke sige du er sød, siger jeg. Du ved det godt.

- For dig vil jeg gerne være sød, siger hun.

Allerede efter de første mundfulde kan jeg mærke vinen. Jeg har ikke lyst til at holde igen, hverken med vinen eller med hende. Men jeg ved allerede at det blir bedst, hvis jeg koncentrerer mig om en ting ad gangen. Og vi skal vist ikke lave noget her i køkkenet, det må vente til vi får vores eget.

- Skal vi gå ind på værelset, siger jeg, eller er det bedre at gå ud i haven.

- Er det ikke lidt koldt ude i haven ?

- Hvis jeg varmer dig ?

- Sød tænk. Men jeg foretrækker nok værelset.

Det ligger bare så upraktisk det værelse. Lige mellem hendes forældres soveværelse og hendes søsters værelse. Det har sikkert været fornuftigt engang, men nu er det lidt dumt. Vi har lært at gøre det meget stille, men det er ikke helt det samme når man skal tænke på det hele tiden.

- Tror du de sover ?

- Det ved jeg ikke. Det håber jeg.

Vi lister forsigtigt ind og lægger tøjet og kryber under dynen. Vi ligger helt tæt med det samme, og vi har vist begge to glædet os til det her. Og så kan vi høre at hendes forældre i hvert fald ikke er faldet i søvn. Selvom de sikkert osse prøver at være stille, er de lyde ikke til at tage fejl af. Jeg har aldrig selv opdaget når mine forældre har gjort det, selvom jeg da godt ved at de gør det, så jeg ved ikke hvordan jeg ville reagere på det. Freja ligner en der prøver at fnise lydløst. Jeg kysser hende igen.

- Lig lige stille, hvisker hun.
- De hører ingenting nu.
- Men det gør jeg.

Vi ligger stille et stykke tid. På et tidspunkt holder lydene fra hendes forældres soveværelse op. Om det så er endt godt eller ej, ved jeg ikke. Er det så vores tur ? Det tror jeg ikke.

- Vi kan godt vente til i morgen, hvisker Freja.

-

Hun sover stadigvæk. Det skal hun have lov til. Det har vel osse været lidt hårdt for hende, den uge i Jylland. Jeg kravler forsigtigt ud af sengen og nøjes med at tage underbukser på. Så skriver jeg en kort besked til Miriam og spørger hvordan det går med hende. Hun var helt forkeret i går. Hun svarer ikke lige, måske sover hun længe. Klokkeren er godt nok ved at være elleve, men det har været fredag. Hvidvinsflasken står på gulvet. Vi har kun fået et glas hver, så der er meget tilbage. Jeg ser mig om efter låget, men det må vi have ladet blive ude i køkkenet. Jeg stiller flasken op i vindueskarmen, så vi ikke kommer til at sparke til den. Jeg kan ikke lige finde noget at lukke den med. Og da jeg ser over på Freja, har hun åbnet øjnene og kigger på mig.

- De sidder ude i køkkenet eller inde i stuen og spiser morgenmad nu, siger hun. Kom ned til mig igen.

Hun slår dynen til side og ligger helt klar. Jeg tager underbukserne af og lægger mig ned til hende. Pikken glider ind lige hvor den skal være, nu kan vi ikke vente længere. Men vi prøver stadig at gøre det så stille som muligt. Vi er hurtigt færdige begge to. Og så fniser vi.

- Vi skal huske at vi er langt bagefter, siger hun.
- Efter hvad ?
- Efter dem. De har da lavet både mig og Emmaline, så de har mange års forspring.

Det er ikke lige sådan jeg ville tænke på det, men det gør bestemt ikke noget.

- Jeg kan altså ikke lige med det samme, siger jeg.
- Vi har mange år til at indhente dem. Det håber jeg i hvert fald.
- Det lyder godt. Måske allerede i aften.
- Måske, siger hun. Vi når det nok.

-

Jeg går lige hjem til min egen familie. De skal ikke tro jeg er flyttet helt hjemmefra endnu. Men hvis vi kunne finde et sted, et sted til os to. Bare et køkken og et soveværelse og et toilet. Mere har vi ikke brug for. Men det har vi nok ikke engang råd til. Det fungerer jo osse på den her måde. Vi kan være sammen, næsten lige så meget vi vil. Når vi ikke er på arbejde altså.

Freja er piccoline på et kontor. Jeg vidste slet ikke at den slags arbejde fandtes, men det gør det altså. Nogle af de gamle i firmaet vil gerne have sagerne på papir, så Freja finder dem frem og tager de nødvendige kopier. Jobbet eksisterer nok kun til de ældste partnere går på pension eller dør, så skal det hele nok osse der være på skærme. Så er det slut med at være piccoline. Men den tid - den sorg, siger hun. Og jeg smiler og fatter ikke en skid, det gider jeg ikke bruge tid på. Selvom det giver noget bedre end mit job på tanken.

Der er godt nok ikke karamelstænger og chokolade på det kontor. Men der er nogle skabsrum uden vinduer, hvor Freja og jeg kan ses. Vi har da prøvet en gang, og det var da meget sjovt.

Far og mor og Rasmus er hjemme, Amalie er hos en veninde på en af de andre veje. Som mor siger det, lyder det som en jeg burde kende. Men jeg lægger ikke mærke til navnet, jeg har rigeligt at tænke over.

Miriam har ikke svaret, og jeg har tænkt på at ringe til Guldmus og spørge hende. Sidst jeg så hende, sad hun der med en kop i hånden, så jeg har trukket snak med hende lidt ud. Hvis jeg skal noget, skal jeg skrive. Osse så hun ved at jeg ikke har glemte hende. Freja ved godt hvordan jeg har det med Guldmus, så jeg behøver ikke holde det hemmeligt. Det med at være donor og koppen har jeg godt nok ikke sagt noget om. Hvis det ikke havde været for den sindssyge idé, ville jeg for længst være taget forbi og have ringet på. På et tidspunkt hun havde fri altså. Og jeg kender ikke hendes skema. Så vidt jeg kan se, er det ikke helt regelmæssigt på det seminarie. Måske er det en del af faget.

Far fortæller at de har købt et drivhus, og at det bare mangler at blive samlet, og kan jeg hjælpe? Sikkert, men ikke lige nu. Og Rasmus driller.

- Du har fandeme travlt med den dame Søren.
- Sådan er det Rasmus. Når der først går hul på det, er man nødt til at fokusere.
- Så du fokuserer på hullet.
- Det var jo ikke det jeg mente.
- Det var måske det man kalder et freudian slip, siger han.

Han går godt nok på gymnasiet nu. Næste sommer er han selv student, og så står han selv midt i det. Han kan bare gå ind til sig selv og gøkke den af.

- Og det er ikke fordi jeg er misundelig, siger han. Jeg får rigeligt selv.
- Skulle du ikke spare dig til hende i Manchester?
- Hold din kæft, hvæser han lavt. Far kan høre os.

Men far har travlt med sin byggevejledning. Han har ikke hørt en skid.

- Beton, siger han. Skulle jeg osse have købt beton?

-

Jeg skriver til Guldmus. Jeg er lidt bekymret for Miriam, og har hun hørt noget. Og hun svarer med det samme. Hun kan heller ikke få fat i Miriam. Hun er ikke i sin lejlighed, hun er ikke på instituttet, og hun tager ikke sin telefon. Professoren siger at de ikke har set hende i nogle dage nu. Det er for mærkeligt og ubehageligt. Kan vi ses, når hun har fri ? Men så er jeg på arbejde. Men så i butikken ?

Hun sidder i en time eller et møde eller noget, ellers ville hun have ringet i stedet for at skrive, det er jeg sikker på. Freja er på arbejde, og hendes mor kigger ind.

- Du ser helt bleg ud Søren.
- Det er længe siden jeg har været ved stranden.
- Kommer du ind og spiser morgenmad ?
- Jeg kommer om lidt.

Jeg beholder dynen på til hun er gået. Hun har set mig ved telefonen, men hun har ikke set hvad jeg skrev på den. Måske var det bare nyhederne jeg kiggede på. Selvom der jo ikke var nogle nyheder.

Jeg tager bukser på og går ud i køkkenet. Der sidder Frejas mor og Emmaline og spiser. Emmaline spiser havregrød, hendes mor spiser knækbrød med ost.

- Velbekomme, siger jeg.
- Hvad vil du have ?
- Bare en kop kaffe.

Der er sat både kop og tallerken frem til mig. Jeg hælder kaffe i koppen.

- Er der dårlige nyheder, siger Frejas mor bekymret.
- Der er ingen nyheder. Det er bare en af vores klassekammerater vi ikke kan finde.
- Er det nu hende Guldmus igen ?
- Det er Miriam. Hun har været væk siden weekenden.

Frejas mor kender dem godt. I hvert fald navnene. Freja gik i klasse med dem i tre år.

- Har I snakket med politiet ?

Det ender det måske med at vi skal. Jeg skriver til Guldmus, at det er ok med at ses nede i butikken. Så kan vi snakke om det der. Emmaline er færdig med at spise og bliver sendt ind på sit værelse for at tage tøj på. Måske skal jeg selv tage forbi instituttet og snakke med Max Carlson. Han må da osse være urolig, når Miriam er væk.

- Men det er ikke noget jeg skal blande mig i, siger Frejas mor.

Hun siger det måske mest som et spørgsmål. Og jeg må give hende ret. Max Carlson og Guldmus og mig, det er ikke et problem for hendes familie. Så meget familie er jeg vel ikke endnu.

-

Jeg går bare ind på instituttet og kigger ind på kontoret. Computeren på skrivebordet er slukket, og rummet er mennesketomt. Men jeg kan høre snak inde i privaten, så jeg banker på der.

- Kom ind, blir der svaret.

Det lyder ikke som Max Carlson. Måske er det Anders, han bor der osse. Jeg åbner døren, og der sidder de begge to ovre i sofaen. Det ser ud som om de har holdt hinanden i hånden og lige sluppet hinanden, da jeg åbnede døren.

- Jeg ville bare høre om I har hørt fra Miriam, siger jeg.

- Det har vi ikke, siger Anders.

- Vi har ikke set hende siden i fredags, siger Max Carlson.

- Var hun på arbejde i fredags ?

- Vi var oppe hos hende selv, siger Anders.

- Hun havde sagt hun ville sige op, siger Max Carlson. Og vi var der for at overtale hende til at lade være.

Det har jeg ikke hørt om før. Jeg har måske holdt mig for meget udenfor på det sidste.

- Hvorfor skulle hun sige op.

- Det var det vi gerne ville vide, siger Anders.

- Og hun bad os pænt om at gå igen, siger Max Carlson.

- Jeg synes nu ikke det var så pænt, siger Anders.

- Så I gik igen ?

- Vi kunne ikke stå der og råbe af hinanden ude på trappen, siger Max Carlson.

De ser noget triste ud, kan jeg se.

- Er der sket noget alvorligt, spørger jeg.

- Vi er nok nødt til at lukke instituttet ned, siger Max Carlson.

- På grund af Miriam ?

- På grund af økonomien, siger Anders.

- Så hvis ikke hun havde sagt op, var hun blevet fyret ?

- Vi havde en forhåbning om at gøre projektet her færdigt, siger Max Carlson. Vi er tæt på at have færdiggjort rapporten. Jeg tror stadig vi har fat i noget enestående.

- Du kan færdiggøre rapporten selv, siger Anders. Større er katastrofen heller ikke.

- Og hvad så med Miriam ?

- Vi ved som sagt ikke noget, siger Max Carlson.

- Vi har haft en del andet at tænke på, siger Anders.

Og så holder han igen sin mand i hånden. Beroligende måske. Jeg må hellere gå. Jeg skal osse snart møde på arbejde.

Jeg forlader instituttet og går ud til tanken. Jeg er i noget god tid, men det er Jackie jeg skal afløse, så det gør slet ikke noget. Jeg må osse til at tænke på hvad jeg skal næste sommer, den tank skal ikke være resten af mit liv. Mor er begyndt at sige noget om det, og Freja er begyndt at tænke det. Mor synes jeg skal begynde at læse, det ved jeg. Måske vil Freja hellere have jeg finder et ordentligt arbejde, så vi kan få vores eget.

Lidt over to kommer Guldmus ind i butikken. Jeg står ved disken, og der er flere kunder rundt ved hylderne. Men hun går lige over til mig.

- Miriam har lige skrevet til mig, siger hun. Hun skriver hun er flyttet hjem til sin far.
- Det var sgu da ham hun ikke gad mere.
- Måske er der andre hun ikke gider mere.
- Mener du os ?
- Hvem skulle det ellers være ?
- Har du spurgt hende ?
- Gu har jeg det, og den svarer hun ikke på.
- Det kunne være nogle af dem fra instituttet, siger jeg.
- Den gule grævling er allerede stoppet, så det tror jeg ikke.
- Måske skulle vi besøge hende ?
- Jeg ved sgu ikke hvor hendes far bor.

Guldmus er ikke nervøs nu, hun er ked af det. Jeg synes da osse det er trist. Hvad skulle Miriam være blevet træt af ved os. Vi er som vi hele tiden har været. Det kan ikke være på grund af Freja. Miriam har aldrig været interesseret i mig på den måde. Ikke ret meget i hvert fald. Jeg er sikker på at hun havde noget mere kørende med Guldmus. Er hun så alligevel blevet for mærkelig efter tordenvejret på pynten. Det kan ikke være det.

- Så er vi igen kun os to, siger jeg.
- Nå, er vi det.

Det er ikke et spørgsmål, det er en bemærkning. Og så går hun. Men hun kommer alligevel ind på tanken til mig og fortæller det hele. Og så går hun bare igen. Hun er nødt til at blive glad igen. Vi er nødt til at snakke med Miriam. Og se hinanden imens. Som dengang Miriam tvang mig til at tale med Guldmus. Nu er det så min tur til at sørge for det. Vi er nødt til at finde Miriam. Hun hedder Bruckner til efternavn, det ved vi. Det hedder hendes far vel osse. Hvis det ikke er hendes mor. Men hendes mor er vist død for flere år siden. Det efternavn er da en mulighed. Vi må ikke give op, vi kan ikke kun være to nu. Og Guldmus må ikke give op, det går ikke, det kan vi andre ikke holde til. Det har hun heller ikke, ikke når hun tænker sig om. Max Carson og Anders har måske givet op, sådan så de i hvert fald ud. Men de er ikke os.

Guldmus har osse sin mor. Fru Petersen er osse noget for sig selv, hun er ikke så almindelig som min mor. Og hvad siger hun til det hele. Hun var da nervøs dengang vi fandt regnfrakken og pynten var skredet. Men hun knækkede ikke, hun kan heller ikke lade være med at gøre noget.

Jeg skriver til Guldmus. Alt blir godt igen, det ender godt. Og hun skriver at det ved hun. Hun svarer, hun har heller ikke givet op, og vi har ikke ødelagt hende. Miriam har ikke, Freja har ikke, og jeg har ikke.

-

Om formiddagen når Freja er på arbejde, og hendes far og mor og Emmaline er taget afsted, har jeg deres hus for mig selv. Jeg blir inde på værelset, og af og til skal jeg så ud på toilettet. Resten af huset er stadig privat område for mig. Og så har jeg tid til at gå på nettet. Jeg skal ikke ud i byen nu, hvad skulle jeg der. Freja er hjemme ved firetiden, og så har vi et par timer til jeg selv skal afsted i dag. Indtil da kan jeg kigge og søge. Bruckner, hvor mange hedder det i dag. Er der nogle adresser ?

Der er et par stykker i Københavnsområdet, og der er en der passer perfekt. Det er næsten for nemt. Hvorfor har Guldmus ikke prøvet det ?

Der er kun en adresse, ikke et telefonnummer. Vi har osse Miriams nummer, og hun har endda svaret Guldmus. En gang. Hun har ikke svaret mig, og hun tager ikke telefonen når jeg ringer.

Det vil være en udflugt at besøge den adresse og se om hun bor der. En udflugt, men det er altså ikke umuligt. Og så kommer Freja hjem.

- Ligger du stadigvæk der.
- Nej. Kan du ikke se jeg er gået.
- Idiot. Du blir syg og kedelig af at ligge der hele dagen.
- Du kan jo komme ned og se hvor kedelig jeg er.
- Ikke lige nu i hvert fald.
- Jeg har ligget og planlagt en udflugt.

Freja ved godt hvad der er sket, så meget som vi andre ved altså. Og hun kender Miriam fra klassen, så hun er heller ikke ligeglad. Og jeg siger at jeg har fundet en adresse. På en mand, der godt kunne være Miriams far.

- Men er det ikke mere en udflugt for Guldmus, siger hun.
- Jo bagefter. Når vi er sikre på at det er den rigtige adresse, kan hun få den som en gave.

Hun er ikke overbevist.

- Er det ikke lidt meget at gøre ud af det ?
- Guldmus trænger til opmuntring. Og hvis adressen ikke er den rigtige, vil det være en skuffelse. Det har hun ikke brug for, det vil jeg bedre kunne klare. Jeg har jo dig.
- Du har mig at falde tilbage på ?

Det er ikke det jeg mener.

- Jeg har dig med i hjertet Freja, lige meget hvor jeg er.
- Lige meget om du finder Miriam eller ej ?
- Ja for helvede.

Det er svært at forklare hende det, uden det kommer til at lyde forkert. Jeg vil ikke miste Freja. Aldrig. Men jeg vil gøre min søster glad igen. Hvis jeg kan. Jeg vil gerne have lov til at være glad for Freja, uden det går ud over andre.

- Jeg vil godt med på den udflugt, siger hun. Jeg har da osse lidt dårlig samvittighed.

Jeg kan ikke lide hun siger det på den måde. Hvis der er nogen der har ret til dårlig samvittighed, er det da mig. Men hvis det er sådan hun ser det, er det måske alligevel i orden.

- Men du er på arbejde om dagen.
- Vi er nogle der har fri i weekenden. Og du skal først møde aften både på lørdag og på søndag.
- Så skal vi tidligt op på en af dine fridage. Er det så meget værd for dig ?
- Hvis det er det for dig, så er det osse for mig.

Det lyder både sødt og kærligt når hun siger det. Men hvis man ved hvorfor hun siger det, er det måske ikke så rart. Og jeg tror jeg ved hvorfor. Jeg kan selvfølgelig osse tage fejl.

- Skal vi undersøge togtiderne, spørger jeg.
- Vi skal osse vide hvor lang tid det tager at gå hen til den adresse.
- Og om vi skal tage S-tog eller busser eller noget.
- Det finder du ud af, siger hun. Og på lørdag skal vi to på udflugt sammen.

Hun blir ved med at sige tingene på en sød måde. Måske mener hun det endda.

- Du synes ikke jeg er dum, spørger jeg.
- Det gør jeg i hvert fald. Men det er osse en af de ting, jeg godt kan lide ved dig.

Det blir jeg ikke meget klogere af. Men det er vel betingelsen, hvis man vil have en rigtig kæreste. Hvis man altid vil være helt sikker, er man jo nødt til at købe en gummidukke i stedet for.

-

Google siger der er ti minutters gang fra S-tog stationen. Det føles nærmest som mindre. Vi skal over en vej og dreje til højre ved den næste, og lige efter drejer man ind på den rigtige vej.

Det ligner et dyrt kvarter. Husene her er mindst hundrede år gamle, og de er alle sammen store. Lidt ligesom den villa instituttet er i. Mange af husene er der ikke hegn om, der er murstensmure, og der er lukkede porte i dem. Det er kun fordi de fleste huse er i to etager man kan se dem der over murene.

- Tror du Miriam kommer herfra, siger Freja. Så hendes far er en fin og rig mand.
- Jeg ved ikke om han er rig eller han er en bums. Der er nogle der er begge dele på en gang.
- Hun har da aldrig været fin på den på den måde.
- Det er jo heller ikke sikkert det er her hun bor. Det var bare den adresse der så mest rigtig ud.

Det er ikke alle steder husnumrene er til at få øje på. Der er til gengæld messingskilte på nogle af portene. Konsulat, står der på et, et eller andet consult, står der på et andet. Det er vist ikke helt det samme, selvom det lyder og lugter ens.

- Hvis vi kommer frem til en låst port, siger Freja, skal vi så klatre over muren.
- Der er ikke mure om dem alle sammen.

Ved den rigtige adresse er der heller ingen mur, der er kun en høj hæk. Husnummeret er tydeligt, og der er endda en postkasse med navnet Bruckner. Der er ikke så meget at tage fejl af. Der er en låge i indkørslen, den er lukket, men den er ikke låst.

- Bare der ikke er hund derinde, siger Freja.
- Du er da ikke bange for hunde.
- Den slag hunde er jeg bange for.

Det er jeg sådan set osse. Der er ikke noget skilt med en hund, og der er ikke tegn på hunde eller andre vilde dyr. Men det er alligevel rart at være to om at gå herind. Der er en lang flisegang op til en stor trappe med tag over, og inde foran huset er der et springvand der virker. Jeg er ved at være enig med Freja, det er svært at forestille sig Miriam bo her. Men nogen skal jo bo i den slags huse, og vi er vel alle mennesker med hul i røven. Det plejer far at sige, når det blir for meget.

Freja går først op ad trappen, og det er osse hende der finder ringeklokken. Hun trykker på den, der sker ikke noget, den ser osse meget gammel ud. Jeg prøver at trykke på den, og den bevæger sig slet ikke. Jeg skal lige til at banke på, da døren blir åbnet. Det er en gammel mand der åbner. Han har en hvid morgenkåbe og sutsko på. Hans hår er meget kort og meget tyndt, og han har briller med metalstænger. Han ser meget forbavset ud, da han ser os.

- Vi søger en hr Bruckner, siger Freja.
- Jeg er Magnus Bruckner. Hvad vil De ?
- Vi vil gerne snakke med Miriam, siger jeg.
- Miriam ?

Han siger det som om han aldrig har hørt det navn før. Det er heller ingen der siger at han er hendes far. Han hedder det samme til efternavn, måske er han hendes bedstefar. Hun er hans ukendte barnebarn eller en fjern niece. Det er mange muligheder.

- Vi har hørt at hun bor her, siger Freja.
- Det har jeg ingen kommentarer til. Og jeg synes De skal forlade ejendommen.
- Vi er bare hendes klassekammerater fra gymnasiet, siger Freja. Vi kom forbi, og så ville vi lige kigge ind.

Det er en håbløs løgn. Komme lige forbi på den her villavej.

- Hun er ikke hjemme lige nu, siger Magnus Bruckner. Men jeg skal nok sige I har været her.

Han taler med en helt anden stemme nu.

- Hvem må jeg sige det er, fortsætter han endda.
- Søren og Freja, siger jeg.
- Det skal jeg prøve at huske.

Så rækker venligheden heller ikke længere. Han lukker bare døren og går vel ud fra at vi går. Så det gør vi. Vi skal osse hjem igen, så jeg kan nå på arbejde. Det er så

ikke et problem nu. Og vi har løst opgaven, det er den rigtige adresse. Det må være den rigtige Miriam, når både fornavnet og efternavnet passer.

- Tror du han var hendes far, siger Freja.
- Hvad skulle han ellers være. Nogle har meget gamle fædre, og det var måske det hun blev træt af.
- Så gammel så han heller ikke ud. Han var bare lige vågnet.
- Klokken er næsten halv elleve.
- Måske arbejder han om natten.
- Han lignede ikke en der arbejder. Og så sagde han De til os.
- I begyndelsen. Han var vel nervøs. Det blev anderledes, da vi sagde vi var hendes klassekammerater.
- Hvad skulle han være nervøs for. Når han bor i sådan et hus.
- Han sagde ”ingen kommentarer”. Han troede måske vi var journaliser eller sådan noget.

Os to. Journalister. Det ligner vi sgu da ikke. På den anden side kender jeg kun en journalist, og det er Poulsen fra lokalsprøjtjen. Alle journalister ligner måske ikke ham. Men jeg kan heller ikke se hvorfor Magnus Bruckner skulle være nervøs for journalister. Miriam er flyttet hjem til sin far igen, det er vel ikke nogen verdensnyhed.

- Måske har du ret, siger jeg. Men jeg kan ikke få det til at give mening.
- Vi ved osse kun hvordan det ser ud for os, vi ved ikke hvordan det ser ud for ham. Vi ved ikke engang hvorfor Miriam er taget hjem igen.
- Det irriterer mig bare at jeg ikke forstår det.

Hun kigger alvorligt på mig. Vi står ude på fortovet nu.

- Du siger du elsker mig, gør du ikke.
- Hvad har det med sagen at gøre. Det ved du da at jeg gør.
- Ja, men jeg ved ikke hvorfor. Og jeg tror heller ikke du ved det.
- Det er fordi du er dejlig. Og fordi du er den helt rigtige.
- Det er ikke nogen forklaring Søren. Det ar bare nogle flere ord for det samme. Hvis du havde taget mig for pengenes skyld, eller jeg havde taget dig for pengenes skyld, så havde det været noget andet, så havde der været en forklaring.
- Hvis du havde taget mig for pengenes skyld, så havde du taget fejl. Eller osse ved du noget jeg ikke ved.
- Det har jeg heller ikke. Jeg forstår det faktisk ikke, og jeg har ikke engang lyst til at forstå det. Og jeg håber at du har det lige sådan.

Jeg synes hun blander tingene sammen. Det vi to har sammen, har ikke noget med Miriams far at gøre. Det kan da godt være at man ikke forstår alting, men det betyder vel ikke at man ikke skal forstå noget som helst. Det siger jeg ikke, det vil være dumt at komme op at skændes om det. Når Freja er sådan, kan hun komme til at minde om Miriam. På en måde jeg ikke bryder mig om. Og så alligevel. Og det kan godt være at jeg kommer til at give hende for let ret på den måde, men så må det være sådan, i hvert fald nu.

- Jeg holder fast i at jeg elsker dig for den du er, siger jeg. Og skal vi så ikke se at komme hen til de S-tog.

-

Guldmus ringer mens jeg er på arbejde. Der er ingen kunder, og Jackie er vel hjemme hos sig selv, så jeg kan sagtens tage den.

- Er du sikker på adressen, spørger hun. Så du hende ?
- Hendes far sagde hun ikke var hjemme.
- Er hun så hjemme i morgen.
- Det ved jeg ikke noget om.
- Det ville have været bedre, hvis du havde talt med hende.

Det er da rigtigt. Og hun vil vide noget mere om Miriams far, og jeg fortæller hvad jeg ved. Han hedder Magnus Bruckner. Han havde en hvid morgenkåbe og sutsko på. Og briller med metalstel. Det er sådan set det hele.

- Miriam kalder ham osse Magnus, siger hun. Så det passer godt nok.

Jeg tror aldrig jeg har hørt Miriam kalde ham noget som helst. Men det har Guldmus altså.

- Tak fordi du fandt ham. Måske prøver jeg selv at tage derind.
- Det var både mig og Freja der fandt ham.
- Ja, siger hun bare.

Jeg gjorde det for at hjælpe min søster. Freja gjorde det vel for at hjælpe mig. Og vi synes begge to at Guldmus skal blive glad igen.

- Der må være sket noget, siger jeg. Hun er ikke taget tilbage til ham fordi hun er træt af os. Sådan så hun i hvert fald ikke ud, da hun tog afsted.
- Så du det ?
- Hun kom forbi butikken og sagde farvel. Hun er ikke gal på os.
- Så hun blir ikke sur hvis jeg kommer. Og det blir hendes far heller ikke ?
- Han var rar nok, da han opdagede at vi ikke var journalister.
- Troede han I var journalister ?
- Det siger Freja i hvert fald.
- Tak så. Og hils Følle.

Så ringer hun af. Det minder mig om dengang Miriam tog afsted. Jeg vidste ikke det var det hun gjorde, men det var det altså. Og det sidste hun sagde var hils Guldmus. Det har jeg ikke fået fortalt hende, det skulle jeg nok have gjort. Det havde måske betydet mere end den adresse. Nogle gange er det først når man ikke har sagt det, man ved hvad man skulle have sagt. Nogle gange er det længe efter.

-

Selvom jeg vist kun var tre år, kan jeg tydeligt huske det. Der lå en fugleunge og baskede med vingerne ved busken under vinduet. Og jeg kunne næsten nå ned til den. Og så kom mor og trak mig ind.

- Du har ikke råd til det lån, siger hun. Tror du det er for sjov banken siger nej ?
- Men hvis I kautionerer ?
- Så har du alligevel ikke råd. I skal osse have en hverdag til at fungere, og den er altså ikke gratis.

Rasmus og Amalie er her osse, men de blander sig ikke. De kan ikke huske det med fugleungen, Rasmus var en lille baby, og Amalie var slet ikke født dengang. Det er nok kun mig der kommer til at tænke på det. Jeg skreg dengang, det gør jeg ikke nu. Jeg tror ikke engang mor tænker på det.

- Det koster ikke jer noget, siger jeg. Og hvis vi ikke siger ja til den lejlighed nu, så er der nogle andre der får den. Og den er helt perfekt.
- Man kan ikke få alt hvad man peger på Søren. Nogle gange sætter virkeligheden nogle begrænsninger.
- Nu er det dig der sætter dem.
- Far og jeg er enige. I skal ikke sidde i den klemme, det kan I meget nemt gå i stykker af.

Der er ikke engang en meter ned fra det vindue. Hvis jeg var røget ud, havde jeg nok overlevet. Måske havde jeg revet mig på den busk, det plejer mor at sige når vi snakker om det. Og far sagde det da jeg blev konfirmeret. Jeg synes stadig hun skulle have ladet mig prøve. Jeg havde nok ikke reddet den skide fugleunge, men jeg havde måske lært noget. Det er vel det vigtigste. Og Freja har til sin halvdel af indskuddet.

- I synes bare det er for tidligt vi flytter sammen, siger jeg.
- Det har ikke noget med det at gøre. Vi bestemmer bare lige så meget over vores penge, som du bestemmer over dine.
- I skal ikke betale noget, det skal vi nok selv klare. I skal bare sætte jeres underskrifter.
- Og så vil I leve af vandgrød og kildevand. Det kan godt være I tror på det nu, men det gør du ikke når du har prøvet det. Og så har I osse det at blive uvenner over.
- Det er utroligt så omsorgsfuld du er blevet for vores forhold.
- Jeg ønsker bare det bedste for dig Søren.

Hun ønsker det bedste, så derfor vil hun ikke hjælpe. Med en underskrift. Jeg ved at hvis hun ville, så ville far osse være med. Så godt kender jeg dem i hvert fald. Men hun tror stadig jeg er tre år og hænger ud af vinduet og er ved at ryge på hovedet ned i en berberisbusk. Jeg er ikke engang sikker på at det var berberis, den er fjernet for længe siden. Det siger jeg ikke, der er nok at skændes om i forvejen.

I konfirmationstalen kaldte far det et overhåndsgreb, et kærligt overhåndgreb i buksebagen. Så kunne familien selv få de associationer der kunne komme ud af det. Ha ha ha. Det var jo et overgreb, da hun greb mig i buksekanten og trak mig ind. Så kunne katten eller et andet rovdyr komme til og æde den stakkels fugleunge. Den kunne godt ofres for at redde mig fra nogle rifter. Ligesom mit samliv med Freja kan ofres for at jeg ikke skal ende i en gæld, hun tror blir håbløs.

Det er Freja der har foreslået det med kautionen. Sådan noget ved hun fordi hun har det arbejde. Eller osse er det hendes far der har sagt det. Freja har endda lavet et budget. Det kan godt holde. Selvom hun osse synes jeg skal få mig et bedre job. For mor synes jeg skal tage en uddannelse først, hun synes min eksamen skal bruges til noget, den er ikke decideret dårlig. Freja og jeg kan sagtens vente med at flytte i

lejlighed og stifte familie. Det er ikke det hun siger, hun siger der er længe til jeg kan gå på pension. Så det er det hun mener, det kan jeg da godt regne ud.

Da jeg senere kom ud og så efter fugleungen, var den væk. Dengang håbede jeg at den havde lært at flyve, så den selv kunne komme op i træerne til sin far og mor i reden. Nu ved jeg bedre. Jeg tager tilbage til Freja.

Hun er godt nok på arbejde lige nu, og hendes forældre er nok heller ikke hjemme. Men jeg har fået en nøgle, det er en fast aftale. Og der skal jeg ikke være med til at samle drivhus eller noget. Og Frejas forældre har ikke noget imod at vi flytter i lejlighed. Tværtimod tror jeg. Jeg har tilbudt at give et bidrag til maden, men det skal jeg ikke tænke på, siger de. Så jeg tænker alligevel på det. Nogle gange har jeg da været alene i huset, når Emmaline kom hjem fra skole. Så har jeg da lavet saftevand og smurt en bolle til hende. Det plejer at være meget hyggeligt.

Jeg har stadigvæk værelset hjemme hos mine egne forældre, og nogle gange er Freja og jeg osse der. Men det er ikke ret tit. Det er da godt nok med et værelse nede i kælderen, men Rasmus har sit værelse lige ved siden af, og så føles Frejas værelse mere privat. Vi ved aldrig hvornår Rasmus er ude eller hjemme, han ved det ikke engang selv.

De kan da osse godt lide Freja, både far og mor og Rasmus og Amalie, men det er alligevel altid lettere at være hjemme hos hende.

I dag behøver jeg ikke nøglen. Hendes far er hjemme. Der var et IT-nedbrud på hans arbejde, så han kunne alligevel ikke lave noget videre, han kunne lige så godt gå hjem. De får alligevel travlt når systemet er oppe igen, så det kan vel gå lige op. Han ser i hvert fald tilfreds ud mens han fortæller det.

Jeg fortæller at mor og far ikke vil kautionere, og så må vi jo finde en anden løsning, siger han. Jeg skal først og fremmest have et andet job. Et fast job med rigtige lønsedler, så jeg kan tage de tre seneste med ned i banken. Og det ville heller ikke gøre noget, hvis lønnen var lidt bedre. Og det skulle bestemt være muligt, vi får jo ikke engang aften og weekendtillæg på tanken.

Og nu har jeg ikke tænkt på det job på tanken som noget jeg skulle have for evigt. Sådan noget er jeg ikke blevet klar til at tænke på. En bedre løn lyder i hvert fald godt. Hvis det kan skaffe den lejlighed, lyder det i hvert fald rigtigt godt. Men har vi tid til at vente på tre lønsedler ?

Det har han osse en løsning på. Og det er ikke noget jeg behøver fortælle Freja. Det er lidt akavet, at der er noget hun ikke skal have at vide. Men jeg vil prøve at leve med det og se hvor længe det kan lade sig gøre.

-

Den er god nok, den dobbeltseng vi har arvet. Madrassen er god, og der er endda en dobbeltdyne til. Det er lige det vi skal bruge. Den har stået i kælderen i Frejas

mors fætter hus, og man kan godt lugte det. Så den skulle helst luftes lidt. Hvis vejret havde været bedre, kunne det have været ude i haven eller i mine forældres have. Nu står den i Frejas forældres garage. Det blir bedre når vi overtager lejligheden. Men vi kan allerede begynde at købe lagner og dynebetræk, så er det med til at glæde os, Jeg tror osse Frejas forældre glæder sig. Det er kun Emmaline der er lidt ked af det. Hun vil ikke bare savne Freja, hun vil osse savne mig, siger hun. Hun er ikke meget anderledes end Amalie, bare lidt ældre. Det er måske derfor.

Vi er gået i sengetøjslageret for at kigge i hvert fald. Vi behøver ikke købe endnu, men hvis vi finder det rigtige og til en rimelig pris, kan vi lige så godt købe det med det samme. Det er kun sengen og madrassen der står i garagen, dynen ligger i en plastiksæk inde på værelset. Vi har prøvet at lugte til den mere end en gang. Den dyne er vores, ikke bare hendes, ikke bare min, den er vores. Og vi har skrevet under på lejekontrakten og indbetalt depositum. Og nu kigger vi på betræk til den dyne og et lagen vi kan ligge på.

Fru Petersen er osse inde i sengetøjslageret. Jeg ved ikke hvad hun skal købe, der er så meget i den butik. Men hun får let øje på os.

- Det er længe siden vi har set dig Søren.

Det er rigtigt nok. Det har passet dårligt med mine arbejdstider at besøge dem hjemme, synes jeg.

- Tiden går hurtigt efterhånden, siger jeg.

- Det har du ret i. Men jeg synes alligevel det er for tidligt at pynte op til jul.

De har allerede sat de første nisser og engle frem i butikken. Det er ikke det vi er her for at købe, og det er nok heller ikke det hun skal have. Freja står ovre ved lagnerne og kigger på dem. Hun kender heller ikke rigtigt fru Petersen.

- Der er hele tiden noget, siger jeg.

- Og du har fået nyt arbejde, hører jeg.

- Det giver noget bedre.

- Det er vel osse lidt mere spændende ?

Det ved jeg egentligt ikke. Det er ude på lageret, og vi skal bare pakke ordrer. Men man kan tjene godt, hvis man skynder sig.

- Det er mest lønnen der er spændende, siger jeg.

- Men det er osse muligt at komme videre i firmaet. Det er et noget større foretagende end den tank.

- Det har jeg ikke tænkt over. Det ved jeg heller om jeg har lyst til.

Hun siger jo det hun gør for at være positiv. Hun kan ikke gøre for at hun ikke kan gøre det bedre. Miraklet lige nu er at vi fik lejligheden, og det nye arbejde var bare nødvendigt for det. Længere er den ikke. Jeg skal sgu ikke gøre karriere der.

- Og I har fået lejlighed.

- Nemlig, siger jeg.

- Guldmus glæder sig osse til at få sit eget.

Jeg kan jo sagtens høre hvad hun mener. Hvis jeg var blevet kæreste med Guldmus, og det havde hun jo forventet, Så havde det været Guldmus jeg var flyttet i lejlighed med. Der er bare det, at det er gennem Frejas familie vi kom ind på den plads i boligselskabet. Og så er det osse Freja, jeg elsker. Det siger jeg ikke noget om til fru Petersen.

- Det blir vel når hun er færdig som pædagog, siger jeg.
- Hun kunne måske få et værelse på kollegiet, siger fru Petersen. Men det er vel dumt, når hun har et værelse i min lejlighed her i byen. Det ser de vel osse på, når de til fordeler værelser.
- Det kan godt være, siger jeg.

Jeg er ikke vred på fru Petersen, selvom det godt kunne lyde sådan. Jeg har kendt hende i mange år, og hun er en meget flink dame. Hun ser heller ikke så gammel ud som min mor. Eller Frejas mor. Og jeg må gerne kalde hende Bettina, det har hun sagt for flere år siden, men det kan jeg altså ikke. Og jeg kan ikke lide at hun ikke synes jeg skulle være kæreste med Freja, det skulle have været Guldmus. Hun vil vel det bedste for sin datter. Det ville bare ikke være det bedste, heller ikke for Guldmus, det ved jeg. Det er et kunstværk vi har sammen, Guldmus og jeg. Det er et budskab til universet, vi har holdt det i live i mange år, så det må vi ikke ødelægge. Det vil osse gå op for fru Petersen en dag. Og nu elsker jeg altså Freja.

- De her lagner er på tilbud, siger Freja ovre fra hylden hvor hun står. Og de er i den rigtige størrelse.

Jeg vender mig om mod Freja.

- Hun har ikke besøgt Miriam endnu, siger fru Petersen.

Jeg vender mig igen. Fru Petersen er gået over til nogle kasser og står og roder i dem. Men jeg er sikker på at hun sagde det.

-

Arbejdet er bestemt til at finde ud af, det behøver jeg ingen studentereksamen for at klare. Så den har jeg lagt i baglommen. Jeg går mest rundt med en plukkeliste og finder de rigtige varenumre og samler godset i en vogn. Når jeg har samlet det hele, skal jeg vælge den rigtige størrelse kasse at pakke det i. Det må jeg gerne gøre lidt forsigtigt, men jeg må osse gerne skynde mig. Jo hurtigere vi får kasserne ud til bilerne, jo hurtigere får kunderne deres kasser, og jo færre klager får firmaet. Og hvis der engang imellem sidst på dagen ikke er flere ordrer at tage sig af, kan jeg gå gennem hylderne og rette de varer, der er kommet til at stå lidt skævt i farten. Det er næsten det samme som på tanken, der er bare mange flere hylder. Og oveni timelønnen får vi en bonus efter hvor mange ordrer vi har klaret på en uge. De gør det op fredag klokken tolv.

Når jeg ikke ryger, er jeg ligeglad med rygepauser. Og jeg kan som de fleste andre spise mine madder, mens jeg går rundt med vognene. Det kan man sagtens, hvis man sørger for at det er den rigtige slags madder man har med. Bare vi ikke spilder eller krummer ned i kasserne når vi pakker.

Vi er normalt syv der går og laver det samme. Ronni har været her længst, så det var ham der viste mig arbejdsgangen da jeg startede. Og hvis der er varenumre jeg ikke kan finde, er det som regel ham jeg spørger. Hvis jeg altså kan finde ham, der er mange gange mellem hylderne, så vi kan ikke se hinanden hele tiden.

Oppe i den anden ende er der et kontor, og derinde sidder formanden med en computer. Ham kan man osse spørge, men som regel er det hurtigst at spørge Ronni, han kan alle hylderne udenad. Han er osse femogtyve.

Her sidst på dagen er jeg ved at være træt, jeg kan lugte fyraften. Men jeg er ved at vænne mig til rytmen. Tidligt op og tidligt i seng, som regel for at sove. Til gengæld har jeg nu fri i weekenden, og den er så til alt det andet i livet. Men de ting kan man sagtens tænke på mens man går rundt med vognen.

Måske er jeg lidt mere træt fordi vi besøgte Luna og hendes nye fund Nico i lørdags. Han ligner godt nok Jesper meget. Det kunne godt passe, hvis Jesper havde en søn ved siden af. Han er næsten tredive, altså Nico, og han er fra Svendborg. Men vi ved ikke om Jesper har huseret på Fyn i sine unge dage. Freja kunne ikke se det så tydeligt, men hun kender heller ikke Jesper så godt. Jeg synes jo hele tiden at Freja skulle have været med til vores møder på instituttet, men det var hun ikke. Det var Guldmus. Men hun kunne godt snakke om det på turen hjem fra Luna og Nico. Vi var ret stive begge to, det er nok derfor jeg er mere træt end jeg plejer her hen mod fyraften. Freja blev ved med at klappe mig i røven på den tur. Det mindede mig om Luna på tanken, men det sagde jeg altså ikke noget om.

På fredag får vi nøglen, så i næste weekend flytter vi ind i vores egen lejlighed. Rasmus har lovet at hjælpe. Far vil nok osse give en hånd med, når det kommer til stykket. Og begge Frejas forældre er med. Jeg har overvejet at spørge Ronni. Men vi skal heller ikke gå i vejen for hinanden.

Er det sådan det er, det Max Carlson snakkede om. Et narrativ kaldte han det. En perlerække af weekender med tynde tråde af hverdag imellem. Det er ikke sådan det skal være resten af mit liv, det ved jeg allerede nu. Sex om lørdagen.

Telefonen ringer. Jeg er langt nok fra værkførerburet, men de andre skal helst heller ikke se mig bruge tid på telefonen. Det går ud over vores bonus. Jeg kigger bare på den, men det er Freja der ringer. Og så tager jeg den altså.

- Er du ikke osse på arbejde, spørger jeg.
- Jo. Men jeg skal nok ikke bære så meget når vi flytter.
- Hvad mener du ?
- Der er to streger. Jeg er gravid Søren, og denne gang er det alvor. Du skal være far.
- Er du helt sikker ?
- Gu er jeg sikker.
- Så skal vi sgu sige tillykke til hinanden, siger jeg.
- Ja. Men jeg skulle nok ikke have drukket så meget ude hos Luna.

Jeg er ret sikker på at jeg er lykkelig nu.

-

Mor synes jo jeg er for ung til at blive far. Jeg ved ikke hvad far synes, hvis han synes noget om det, men mor er bekymret.

Der sker jo det der sker. Og nu har vi vores eget, Freja og jeg. Vores egen lejlighed og vores egen dobbeltseng og snart vores egen baby. Det er først til sommer, så det passer da meget godt, siger Frejas mor. Hun synes det er sjovt at hun skal være mormor. Og Frejas far siger at nu må vi jo se. De fik da selv børn og overlevede det. Og Freja glæder sig. Så er vi en lille familie, siger hun. Og jeg synes at vi så osse skal giftes, men det kan godt vente til vi har råd, siger hun. Men så vil hun i hvert fald gerne.

Guldmus synes vist vi er sindssyge. Hun siger det ikke, men jeg kender hende så godt at jeg kan høre hvad hun tænker. Hun har sagt noget med en fremmed inde i maven, og at det er som at blive spist indefra. Hun har ikke selv prøvet det, så hvad ved hun om det ?

Hun sidder bare i vores lejlighed og har lært om børn på seminariet. Og de første tre måneder er meget vigtige, siger hun, ellers kan barnet blive skadet og endda blive psykopat. Og jeg tænker bare på dengang hun snakkede om at skide en grævlingeunge ud, og måske tænker hun mere på den film, hvor der kommer en alien ud af maven på folk, end på det hun har lært på seminariet. Vi så den film sammen oppe i deres lejlighed for nogle år siden, og fru Petersen var ikke hjemme. Vi var vist ikke mere end tolv dengang. Mit barn skal ikke se den film, i hvert fald ikke hvis det er en pige.

- Vi er begyndt at indrette børneværelse, siger Freja. Men vi har ikke købt tøj, for vi ved ikke om det er en pige eller en dreng.
- Indtil videre må vi håbe det blir et barn, siger Guldmus.
- Det gør vi bestemt, siger jeg.

Og så begynder vi at snakke om møbler i stedet for. Vi mangler stadig en del, men køkken og badeværelse og soveværelse fungerer. Og vi har da et bord og fire stole i stuen. Far og mor har været her, og Frejas forældre har været her sammen med Emmaline. Luna og Nico har ikke været her endnu, men det skal de snart.

Emmaline måtte sidde på Frejas sengebord, da de var her. Nu er det kun Guldmus, og så har vi i hvert fald stole nok. Men vi skal da have en sofa, og Ronni ude fra lageret har en kammerat, der måske har en til salg.

- I kan osse kigge i genbrug, siger Guldmus.
- Det har vi gjort, siger Freja. De lugtede alle sammen forkert, og de fleste var osse for grimme.
- Man skal være omhyggelig med en sofa, siger jeg. Sådan en flytter man ikke bare ud og ind.
- Har du set de har sat villaen til salg, siger Guldmus. De havde da en flot sofa i privaten. Måske gider de ikke flytte den med.

- Ville du selv overtage den ?
- Sofaen fejler da ikke noget. Du kan da altid ringe til professoren og spørge. Du har da hans nummer.

Det har hun ret i. Og ideen er måske slet ikke så tosset. Men så vidt jeg kunne se var det nogle dyre møbler de havde i lejligheden. Og selvom de vil sælge sofaen billigt, kan det sagtens være for mange penge for os.

- Det skal jeg nok lige tænke over, siger jeg.
- Det kan da ikke skade at spørge, siger Freja.
- Han synes jo vi er noget helt særligt, siger Guldmus. Det kan godt betyde noget. Måske kan I få den for at hente den.
- Det var jer to der var noget særligt, siger Freja. Det var ikke mig.
- I kan jo sige det er til Søren og mig, siger Guldmus.

Nu skal Freja i hvert fald ikke have den sofa, det kan jeg da se. Jeg har heller ikke lyst til at ringe til Max Carson om den.

- De skriver osse i avisen at de slutter deres tid i byen som de startede med et arrangement i biografen, fortsætter Guldmus. Du kan huske da de startede der Søren. Det var dengang Miriam blamerede sig til jobbet.
- Og vi kan jo se hvordan det endte, siger jeg.
- Hun rejste vel ikke på grund af jobbet, siger Guldmus.
- De fortalte mig at hun ville sige op.
- Det var måske fordi hun ville rejse fra byen. Og den gule grævling var blevet fyret, det var hun ikke.
- Har du da snakket med hende ?
- Jeg var henne på adressen, men hun var ikke hjemme, sagde hendes far.
- Så du har osse mødt ham. Hvad synes du så om ham.
- Jeg synes han var fin nok, siger Guldmus.
- Det synes jeg osse, siger Freja. Det er bare Søren der synes han så ud som en olding.
- Det har jeg da aldrig sagt noget om, siger jeg.

Og så skal Guldmus osse hjemad, og Freja og jeg kan hygge os med hinanden. Det er vi altså bedst til, når vi er alene. Jeg synes ikke Freja skal have dårlig samvittighed over det med Guldmus, og nu er hun osse gravid. For alvor denne gang. Og det har hun det lidt dårligt med, når hun er sammen med Guldmus. Ellers er hun lige så glad for det som jeg er.

-

Jeg rækker hånden ud for at mærke hende. Sengen er tom i hendes side. Hun er vel ikke skredet fra mig, vi har ikke været uvenner i går, jeg har ikke lavet noget jeg ikke skulle. Man kan måske blive underlig af at være gravid. Nej hun er bare ude på toilettet kan jeg høre. Hun trækker og bruger vand i håndvasken. Jeg nåede ikke at blive bange.

Jeg har vist drømt et eller andet. Jeg synes stadig jeg kan huske at jeg mærkede nogle læber. Og det var ikke Freja. Måske var det en jeg slet ikke kender. Det var i

hvert fald ikke Guldmus, for hun var nøgen, og det var en jeg aldrig set nøgen før. Så det var heller ikke Miriam. Det var det ikke. Jeg kunne ikke drømme om at være utro, og så var det måske alligevel det jeg gjorde. Var det så et mareridt ?

Freja kommer ind og kryber ind til mig.

- Er du vågen ?

Jeg ved ikke hvorfor hun spørger, jeg har ligget helt stille. Måske kunne hun høre det på min vejrtrækning.

- Jeg tror jeg havde mareridt.

- Om hvad.

- Det kan jeg ikke huske.

- Måske om barnet ?

- Det kan godt være. Det kan faktisk godt være.

- Vi har det fint begge to, siger hun. Jeg skulle ikke engang brække mig, bare tisse.

- Det var osse bare en drøm.

- Så sov igen. Du skal tidligt op.

Det er en af tingene ved det arbejde på lageret. Jeg skal møde tidligt hver dag. Til gengæld har jeg tidligt fri, og jeg har fri hver weekend. Og lønnen er bedre. Måske drømte jeg sådan fordi Guldmus snakkede om at sluge karamelsovs dengang. Hvad skulle det have med fru Petersen at gøre.

- Prøv at ligge stille nu, siger Freja.

- Jeg tror osse jeg skal ud og pisse, siger jeg.

- Så få det overstået, så vi kan sove igen.

Det er lidt svært at pisse, og da det kommer, rammer jeg noget ved siden af. Jeg er nødt til at tage noget toiletpapir og tørre op på gulvet efter mig. Måske burde jeg osse vaske det, men det vil larme for meget, og Freja er træt. Måske er hun endda faldet i søvn.

Det er hun så ikke.

- Det tog sin tid, mumler hun.

Jeg ved ikke hvad jeg skal svare, så jeg svarer ikke. Jeg lægger mig bare og lukker øjnene. Freja kryber hen til mig. Det må alligevel være Guldmus, jeg har haft mareridt om. Af og til er hun ikke rigtigt klog, heller ikke når man drømmer om hende. Jeg drømte sgu ikke om hende mor.

- Jeg elsker dig, hvisker Freja.

- Jeg elsker osse dig, siger jeg.

Og jeg mener det. Jeg mener det meget alvorligt.

-

Freja er gået med til foredraget i biografen. Guldmus er der allerede. Hun sidder på bageste række som vi sad første gang. Hendes mor er der osse, sikkert for at passe

på hende. Guldmus har fået øje på os og vinker. To gamle klassekammerater, der skal sidde ved siden af hende, selvfølgelig.

Hvis jeg sætter mig ved siden af hende og Freja sætter sig på den anden side af mig, vil jeg komme til at sidde der imellem de to. Det vil andre i salen måske lægge mærke til. Freja vil i hvert fald. Det vil heller ikke være det rigtige billede af virkeligheden. Og hvis Freja sætter sig ved siden af hende, og jeg så sætter mig på den anden side af Freja, så vil hun sidde der mellem mig og Guldmus, og det vil nærmest være en parodi på det der er sket. Sådan er det heller ikke.

Hvis Guldmus havde været alene, kunne vi have sat os på hver sin side af hende. Det ville vise vores omsorg, uden at skære det helt ud i pap. Men hun er ikke alene. Jeg kan ikke sætte mig ved siden af hende, det har Freja allerede gjort, så jeg sætter mig på den anden side af hendes mor. Og så træder Max Carlson frem foran forreste række.

- Jeg vil gerne sige velkommen til det afsluttende foredrag fra The Mermaid Institute her i byen, siger han. Rapporten fra feltundersøgelsen er skrevet, og der er bundet en sløjfe om denne del af projektet. Vi er stadig i tvivl om vi skal betegne emnet for undersøgelsen som "overgange" eller "grænseoverskridelse", men i praksis er forskellen måske alligevel ikke så stor.

- Her i byen har vi i denne omgang koncentreret os om grænsen mellem land og vand, overgangen mellem landjorden og havet. Og vi har konstateret, at selvom der principielt er tale om en klar afgrænsning, så ligger den ingenlunde fast. Bølgerne løber ind og ud, det er af og til over flere meter, og det sker også at havet tager en bid af landjorden og senere spytter sandet ud et andet sted på stranden. Grænsen er altså dynamisk, og det har vist sig at have betydning for grænseoverskridelsen og ikke mindst for de mennesker, der overskrider grænsen. Den erfaring giver undersøgelsen metodiske problemer, der endnu ikke er løst tilfredsstillende.

- Vi har arbejdet hårdt for at finde et teoretisk grundlag for det blik, vi skulle lægge ned over vores undersøgelse. Og det er ikke svært at finde udgangspunkter for at beskrive dynamiske systemer. Dem er der allerede så rigeligt af, når der vel at mærke er tale om veldefinerede og afgrænsede systemer. Men når grænserne også er dynamiske, kommer disse teorier, om ikke til kort så til deres egen yderste grænse.

Det er lidt akavet at sidder der så langt fra Guldmus og endnu længere fra Freja. Jeg kan se de allerede er begyndt at sidde og hviske til hinanden. Jeg har osse selv svært ved at holde mig koncentreret om Max Carlsons sætninger. Og så kommer vi til at savne Miriams friske bemærkninger fra det første møde. Hun er ikke til stede i salen, og det har vi heller ikke forventet hun ville være, men vi savner hende lige nu, tror jeg.

Jeg synes heller ikke jeg kan se Anders nogen steder. Det er lidt mere sært, selvom jeg ikke savner ham på samme måde. Han sagde aldrig noget i den slags situationer, han sad altid bare og smilede. Men han burde vel have været her. Måske er det

derfor Max Carlson virker mere nervøs end han plejer. Eller osse er det fordi han er kommet på dybt vand, for det er det han er. Han har aldrig forstået vandet, det flydende. Det er tydeligt for mig, og det må osse være tydeligt for Guldmus. Det er måske derfor hun sidder der og hvisker med Freja i stedet for at høre efter. Jeg prøver i hvert fald.

- Vi har været nødt til at anlægge en anden strategi, siger Max Carlson. Vi har måtte nøjes med nedslag i problematikken, i hvert fald i denne del af undersøgelsen. Der forestår et grundigere teoretisk analysearbejde, og det vil vi nu søge mulighed for at få gennemført på baggrund af det resultat, vi nu kan præsentere for offentligheden. Vi håber det på sigt kan åbne for et arbejde frem mod et adækvat teoretisk blik på problematikken. Den foreløbige rapport er kun nedslag heri. Det er enkeltbilleder, om man så må sige. Og så er det oplagt, når vi nu befinder os i en biograf, at vise nogle af billederne uden kommentarer på det store lærred. Vi vil ikke præterere at de alle er lige relevante, og vi kan heller ikke garantere at der ikke mangler nogle billeder i rækken, der kunne være vigtige for forståelsen.

- I skal nok snarere se det som en serie lysbilleder fra en rejse, en rejse der ikke er afsluttet. Og måske kan nogle af jer på den baggrund komme med input, der kan hjælpe os med at indkredse rejsens endemål. I er derfor velkomne til at bidrage med kommentarer, enten her efter billederne har været vist, eller det kan være efterfølgende på instituttets mail. Og har man lyst til at se billederne mere end en gang, ligger de efter i dag frit tilgængeligt på instituttets hjemmeside.

Lysen i salen blir dæmpet og tæppet foran lærredet går til side. Og så begynder billederne at komme et efter et. De blir på lydsiden fulgt af noget violinmusik tilsat bølgeskulp, og der er et klik mellem hvert billede. Max Carlson træder ud til den ene side og vender ryggen til salen, så osse han kan se med.

Der er først nogle helt oplagte overgange. Mennesker på fodgængerovergange eller bare på vej over vejen. Folk på vej ind og ud ad døre, en kat på vej gennem en katteløb, badegæster på vej i vandet eller på vej ind igen. Så kommer billederne af Jesper på fiskeri, og ham har de ikke behøvet at sløre. På en eller anden måde har de fået billeder taget både under og over vandoverfladen, de må have haft forskellige kameraer i sving her. Jeg kan ikke forestille mig at det er Max Carlson selv der har taget dem. Nogle af dem har Jesper måske selv taget, men nogle af dem viser ham på ret lang afstand. Måske har de haft hyret en fotograf til opgaven.

Det sidste billede er et effektivt punktum. Der er titel på som på forsiden af en bog. Øverst står med store mørkeblå bogstaver The Mermaid Institute. Og for neden med endnu større gule bogstaver HAVFRUERNE. Billedet viser Miriam og Guldmus stående i vand til knæene. De står og griner, og de er begge to splitter nøgne. Miriam har været nede at dykke, hendes hår er glattet ud, og noget af det hænger ned foran hendes ansigt. Guldmus står med ryggen til. Men kender man dem, er de meget genkendelige.

Vi kan ikke se om Miriam stadig er glatbarberet, Guldmus holder hånden for. Hun er vist ved at sprøjte med vand, men det kunne lige så godt se ud som om hun er ved at give Miriam finger. Miriams ansigtsudtryk tyder på at det bare er vand.

Det rykker i hele salen, så vidt jeg kan høre. Jeg er en smule fornærmet, kan jeg mærke. Det var da Guldmus og mig der var havfruer, og så er jeg blevet skiftet ud med Miriam. Men der er nok mere PR værdi i det billede, end hvis jeg havde været med. Mere seriøs er Max Carlson altså heller ikke. Freja ser ud som om hun fniser, Guldmus er helt blank i ansigtet, og hendes mund står stille. Hendes mor tager hårdt fat om mit ene knæ og klemmer til. Så opdager hun hvad hun har gang i og slipper og siger undskyld.

Lysen bliver tændt i salen igen, og Max Carlson vender sig og ser ud over forsamlingen.

- Jeg lovede at det ville ende godt, siger han og smiler. Det her er som sagt ikke enden på undersøgelsen af emnet, der er som sædvanligt brug for meget mere forskning. Det har jeg allerede gjort rede for. Men The Mermaid Institutes projekt her i byen er nu afsluttet, og det er da et livsbekræftende sted at slutte. Er der nu nogle spørgsmål ?

Der ryger nogle hænder i vejret, med Poulsen fra lokalavisen rejser sig og begynder at spørge, uden der er peget på lige ham.

- Jeg kan godt se at I har lært noget på instituttet, siger han. Spørgsmålet er nu, hvad kan vi andre lære af det ?

- Det er som sagt her der forestår et større teoretisk arbejde, siger Max Carlson. Vi har ikke fundet en eksisterende model at hænge denne nye viden op på. De iagttagelser, vi her har gjort, fordrer måske udarbejdelsen af en radikalt ny model, så der kan skabes noget overblik og fokus, inden det kan publiceres bredere ud. Det er det arbejde, vi skal i gang med nu. Det er den foreløbige konklusion. En meget foreløbig konklusion.

- Så det eneste vi får her og nu, er et par smukke badenymfer at kigge på.

- Det var et af billederne, siger Max Carlson. Men det er måske det, du har lettest ved at huske.

Max Carlson har åbenbart ingen plan om at holde sig gode venner med lokalavisen længere. Han er på vej ud af byen, og han vil skide Poulsen og resten af os et stykke. Det er næsten det han viser os. Jeg kan mærke at jeg griber hårdt om armlænet. Jeg tager ikke fejl af armlænet og et knæ.

- Vi kan lige så godt gå nu, siger jeg.

- Jeg er ganske enig, siger fru Petersen.,

Freja og Guldmus rejser sig uden at sige noget. Ude på fortovet standser fru Petersen og ser på Guldmus.

- Har du givet tilladelse til at de må bruge det billede ?

- Jeg har aldrig set det før. Jeg ved ikke engang hvornår det er taget.

- Det er sjældent jeg savner din far, siger fru Petersen. Men lige nu kunne jeg godt bruge ham.

- Jeg har ikke gjort noget, siger Guldmus.

- Det er heller ikke det jeg mener.
- Men jeg ved godt hvem der har taget billedet, fortsætter Guldmus. Det er den gule grævling. Han kom forbi flere gange, når jeg var ude at dykke med Miriam. Og han havde tit et kamera med.
- Så må vi snakke med både ham og med professoren, siger fru Petersen. Jeg snakker med professoren, så tager du grævlingen.
- Jeg skal ikke snakke med ham, siger Guldmus.
- Nå nej. Kan du så ikke gøre det Søren.
- Jeg ved ikke hvor han er nu, siger jeg. Han blev jo fyret inden de lukkede instituttet.
- Vi ved hvor han bor, siger fru Petersen.
- Men hvad skal jeg så sige til ham ?
- Du skal sige at han skal slette det billede.
- Og hvis han så ikke vil det.
- Så overlader vi sagen til politiet.

- Jeg tror nu han har ret til at beholde det billede, siger Freja. Det er taget på en offentlig strand, og både Guldmus og Miriam er over atten.
- Så må Søren overbevise ham om at han ikke kan være andet bekendt.
- Jeg kan godt prøve, siger jeg. Men vi er ikke sikre på at det er ham der har taget billedet. Og selvom han har, kan han jo bare benægte det.
- Skal vi ikke bare lade det være, siger Guldmus. Det er bare et billede.
- Til gengæld kan vi måske komme efter instituttet, siger Freja. Vi kan måske få dem dømt til at fjerne billedet fra deres hjemmeside og forhindre at de bruger det i deres trykte publikationer.
- Det skal da være bogens forside, siger jeg. Det var da helt tydeligt.
- Netop, siger Freja. Det kan vi måske forhindre.

Fru Petersen kigger rundt på os alle tre. Hun er ikke så sikker i sin sag som hun var lige før.

- Jeg taler i hvert fald med professoren, siger hun. Han må vide hvem der har taget det billede.
- Skal vi ikke snakke om noget andet, siger Guldmus. Det skide billede.
- Det kan forfølge dig resten af livet, siger hendes mor.

-

Fredag til søndag er lang tid. Det er noget med at en af partnerne fylder halvfjerds og har solgt sin anpart, og han vil bruge nogle af pengene på at sige pænt farvel. Og det er et arrangement på et gammelt slot for alle ansatte, osse piccolinen. De tog afsted fredag middag og skal overnatte der to gange, inden hun kommer hjem igen. Lørdag blir en lang dag, det kan jeg mærke allerede nu. Der trænger ikke engang til at blive gjort rent.

Jeg kan besøge far og mor og Rasmus og Amalie, i hvert fald kigge forbi der. Jeg kan osse kigge forbi Guldmus, det vil hun sikkert ikke have noget imod. Hverken Guldmus eller Freja vil have noget imod det, det er jeg sikker på. Hvis det kan snakkes væk, det hele, eller noget af det i hvert fald.

Jeg spiser morgenmad alene på en lørdag, og jeg rydder pænt op efter mig og tørrer bordet af og det hele. Og skifter karklud, det skulle jeg have gjort i går. Flasken kan jeg tage med og smide i containeren ude ved Guldmus, der er ingen flaskecontainer ved vores blok. Det er sådan set for dårligt.

Jeg går i bad og tager mig god tid. Og kummen og håndvasken får lige en tur. Og spejlet, når jeg alligevel er i gang. Så tager jeg tøj på og er klar til at gå ud. Det er lidt koldt, som det skal være på denne tid af året.

Halvvejs ude ved Guldmus opdager jeg, at jeg har glemt flasken. Jeg kunne gå tilbage og hente den, jeg har tid nok. Men vejret er alligevel ikke til længere ture end nødvendigt. Der er en flaskecontainer oppe i byen, og jeg skal vel handle på et tidspunkt. Vejret er ikke så blæsende i morgen, lover de. Og det er da muligt at der er en tom flaske mere til den tid. Det er ikke sværere at slæbe to end en. Så jeg går op til lejligheden og ringer på. Er Guldmus hjemme ?

Det er fru Petersen der åbner. Guldmus er taget ind for at prøve at møde Miriam igen. Det er vist noget med det billede. Det er osse hende man kan se brysterne og ansigtet på. Selvom der er lidt hår nedover hendes ansigt. Hun skal da vide det. Og det kan jeg godt forstå.

- Men du kan vist godt bruge en kop varm kaffe inden du går hjem igen, siger fru Petersen. Eller måske kakao.

Det kunne jeg da. Jeg kunne osse have taget noget mere overtøj på til den tur. Men jeg ser så dum ud med hue. Det er heller ikke rigtigt vinter, det er bare blæsten. Chilleffekten kalder de det. Den har bidt noget i mine ører. Bare det ikke osse bider mig i røven. Hold nu op mand.

- Vi kan vel godt sidde i køkkenet, siger hun. Det er her jeg er mest, når jeg er alene.

Hun laver kakao i en stor kasserolle.

- Det blir altså uden flødeskum.

- Det er helt fint.

Flødeskum om formiddagen vil alligevel blive for meget.

- Hvordan går det så med Freja, spørge hun. Har hun mærket liv ?

- Hun har i hvert fald ikke sagt noget om det.

- Det ville nok osse være lidt tidligt. Men det er jo forskelligt fra kvinde til kvinde.

- Det kan godt være.

Og så sidder vi der og snakker helt uskadeligt. Jeg har på fornemmelsen at jeg har fået chokoladeoverskæg. Det har hun ikke. Det ville hun nok have slikket af uden jeg opdagede det. Eller hun er måske mere forsigtig når hun drikker. Hun har heller ikke sådan et krus som jeg har fået, hun bruger bare sin kaffekop til kakao.

- Det er nu så fint at se på, siger hun, det med dig og Freja. Jeg havde jo forventet det ville blive dig og Guldmus, men sådan skulle det altså ikke være.

- Guldmus er min søster. Det er hun stadigvæk. På den måde kan vi aldrig gå fra hinanden.

- Du og Freja har vel heller ikke tænkt på at gå fra hinanden. Slet ikke nu, I skal have barn.

Hun har ikke lynet den morgenkåbe helt op i halsen, og hendes hår er stadig noget rodet. Hvis hun tilbyder mig et blæs lige nu, er jeg nødt til at sige nej tak, og gå uden at drikke resten af kakaoen. Men hvorfor skulle hun osse begynde på det. Det gør hun heller ikke.

- Hun kommer hjem i morgen eftermiddag, siger jeg. Det glæder jeg mig til, og det tror jeg osse hun gør.

Jeg er ikke nervøs over at hun er til den fest. Nu er hun endda gravid, som fru Petersen sagde. Jeg savner hende bare. Det gør jeg sådan set altid, når vi ikke er sammen.

- Jeg har i øvrigt prøvet at få fat i professoren, siger hun. Det er ikke så nemt. Jeg kommer ikke igennem på telefonen, og det eneste der virker på hjemmesiden er billederne. Der er ingen mailadresse eller postadresse nogen steder. Og inde på universitetet har de ikke hørt fra ham, siden han tog hertil og oprettede instituttet. De vidste ikke engang, det var her han var. Det siger de i hvert fald. Det kan osse være noget med deres privatlivspolitik, jeg ved det ikke.

- Nogen må vide hvor de er taget hen, siger jeg. Ejendomsmægleren, der har villaen til salg måske.

- Jeg har bedt Guldmus spørge Miriam, hvis hun træffer hende.

- Ja de skulle vel snakke om billedet, og så kommer de vel automatisk ind på det.

- Måske er Miriam lige så ligeglad med billedet som Guldmus. Men det er altså et ret afslørende billede af hende.

Det kan man godt sige. Men Miriam skammer sig nok heller ikke over hvordan hun ser ud. Det behøver hun heller ikke. Og fru Petersen behøver ikke skamme sig, man kan ane hendes bryster inde bag morgenkåben. Mon hun har trusser på ? Det kan jeg vel være ligeglad med.

- Men det er måske en mor-ting, fortsætter hun. Forældre skal nok ikke forstå alt hvad deres børn gør.

- Jeg kan da prøve at spørge ejendomsmægleren, siger jeg.

- Det behøver du ikke Søren, det er vores problem, ikke dit. Måske er det endda kun mit problem.

- Jeg vil da gerne hjælpe.

- Det er sødt af dig. Men jeg tror jeg må klare det her selv. Freja kommer hjem til dig i morgen, og så er det der du skal bruge dine kræfter. I skal vel osse giftes på et tidspunkt.

- Det skal vi. Men selvom Freja blir min kone, er Guldmus stadig min søster.

- Det med søskende kan osse ændre sig når man får børn. Det eneste jeg har haft med min bror at gøre i de sidste mange år, er at jeg har købt en bil af ham.

- Måske er det anderledes med en valgsøster.

- Ja, det er sødt af dig. Og du er sikkert under alle omstændigheder en bedre bror end ham, jeg er blevet belemret med. Men jeg er hendes mor og du er ikke hendes far. Du skal være dit eget barns far.

Måske har hun ret. Måske prøver jeg noget jeg alligevel ikke kan. Jeg kan ikke det hele, og jeg kan ikke få det hele. Det vil jeg heller ikke kunne overkomme. Guldmus har en dejlig mor og en far i Belgien. Han er sikkert i bund og grund en fin fyr, ellers ville fru Petersen vel ikke have fået et barn med ham. Det er ikke mit bord, det er fru Petersens køkkenbord. Og det eneste jeg skal bruge det til, er til at stille mit tomme kakaokrus på.

- Tak for kakao. Nu har jeg i hvert fald fået varmen.

- Det kan jeg se på dine kinder og ører Søren.

Hun følger mig ud til døren og ud på opgangen. Hun står der og vinker mens jeg går ned ad trappen. Hendes morgenkåbe går kun ned til lige over knæene. Men jeg ser mig ikke tilbage, det er jeg nødt til at springe over. Jeg springer over med vilje. Nu skal jeg være omhyggelig